

Dung Saigon

Không còn là ngày xưa

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Bức điện tín của anh Hải gửi đến với những hàng chữ gọn: “Con sẽ về thăm ba mẹ và các em cùng với 2 người bạn thân vào ngày ... tháng... năm...”

Tin đó khiến các bà chị Uyên xôn xao lên. Chị Nhã cầm bức điện tín của anh Hải đọc lớn cho mọi người nghe rồi cười:

- Tôi dám chắc 2 ông bạn của anh Hải về đây tuyển vợ theo lời mời của anh Hải cho mà xem

Chị Vân đang ngồi gác chân lên bàn salon đưa móng tay, bĩu môi:

- Tôi thà làm gái già còn hơn lấy bạn anh Hải.

Câu nói của chị Vân đã làm cho chị Phượng nhăn mặt. Ánh mắt chị sầm xuống, chị vùng vằng bỏ vào phòng. Nhã nháy:

- Bà Vân tuyên bố làm mất lòng bà Phượng đấy

Vân trợn mắt:

- Có gì đâu mà phải mất lòng

- Chị vừa nhắc đến “sự già nua” của chị ấy

Vân hất mặt, thả dưa móng tay xuống bàn:

- Gớm, mặc cảm vật như thế thì chết rồi. Bộ ở nhà này chỉ có mình bà ấy già, còn tao trẻ hả ?

Nhã cười:

- Nghe mấy bà than thở tả oán chán quá. Kiếp sau xin cho tôi được làm con gái 1 của gia đình thật giàu có. Như thế tôi tha hồ đất chồng

- Thế ông Pilot chị Nhã để đâu ?

Uyên hỏi, Nhã nháy mắt:

- Lão ấy lưng khùng quá tao bỏ rồi
- Lưng khùng là thế nào ?
- Là anh chả bao giờ nói chuyện tương lai với em
- Thì chị nói trước

Nhã trừng mắt:

- Tao đâu đã già mà cần hấn thế ?
- Cũng tự ái vật như thế thì làm sao kiếm chồng

Nhã cười:

- Nhà mình sẽ lập bằng gái già hết trơn

Uyên cong môi:

- Ờ ! Còn lâu, em sức mấy chịu làm gái già
- Mà bao nhiêu tuổi ?
- 18

- 18, 19, 20, 21, 22 ... 28, 29 ... mười mấy năm nữa mà sẽ bằng tuổi chị Phượng, kén chọn hoài, 10 năm mau lắm Uyên ạ

Uyên thu tròn trong ghế salon, trước mặt Uyên quyển sách nằm chờ vơ trên bàn. 10 năm nữa mình sẽ già nua như chị Phượng. Chỉ 1 ý nghĩ ấy thôi cũng đủ khiến tim Uyên se thắt lại rồi. Chỉ tưởng tượng thế thôi lòng Uyên đã chùng xuống. Uyên nghĩ đến những khuôn mặt con trai quen Uyên. Đức, Phú, Long, Tuấn. Những tên con trai chưa đủ khả năng cho Uyên thêm muốn nụ hôn, ánh mắt chưa thu hút lòng Uyên rung động. Bàn tay thì ngờ nghệch đại khờ. Ý tưởng thì nghèo nàn trong sách vở. Làm sao Uyên yêu được. Làm sao Uyên chọn được. Chưa được yêu đã tưởng mình là nhất. Chưa được mời đã nghĩ mình sẽ đến. Uyên chán những đứa con trai đó. Quen như bắt buộc. Con gái lớn chả nhẽ lại không có bạn trai. Chị Nhã có ông bồ Không Quân, vậy mà chị vẫn than. Chị Vân có ông giáo sư già dạy ở

Luật mê mết, vậy mà chị vẫn than cô đơn. Chị Phượng thì lỡ thì vì cứ tưởng mình còn đẹp, còn thu hút đàn ông – và vì chị mãi chung tình với người đàn ông chị không lấy được nên quên đi ngày tháng vô tình - tuổi già ập đến. Chị soi gương thoa kem dưỡng da nhưng những nếp nhăn ở đuôi mắt đã tố cáo tuổi già của chị. Bây giờ chị lỡ thì, trông lên thì đàn ông ngoài 30 đều có vợ, nhìn xuống thì toàn là 1 lũ nhỏ nhoi lắt nhắt. Nên chị đành nhún vai buông xuôi – tôi chẳng cần – không lấy chồng thì ở vậy nuôi con thiên hạ để mai sau tuổi già có người chăm nom. Chị vẫn nói như thế. Riêng Uyên, Uyên biết chị quá buồn, đôi lúc Uyên thương chị xót xa. Thương chị nhất trong mấy bà chị. Chị Vân, chị Nhã vẫn còn bạn trai, các chị khéo ăn, khéo nói, các chị khéo trang điểm, khéo che đậy khuyết điểm và phô trương ưu điểm nên các chị vẫn còn người mê, người thích. Chị Vân vẫn còn đủ duyên dáng để ông giáo sư già chết mê với chị. Chị Nhã vẫn còn trẻ trung đến độ bạn Uyên phải viết thư tỏ tình yêu với chị. Bạn Uyên thua chị 2 tuổi. Dưới mắt các chị, Uyên chỉ là con bé con. Uyên chưa đủ sức để bắt bồ như các chị, mặc dù Uyên đã 18 tuổi. Bằng tuổi Uyên bây giờ nhiều đứa đã lấy chồng và nhiều cô đã có con. Thế mà Uyên bị loại bỏ trong đôi mắt nhận xét của các bà chị Uyên. Uyên bị thiệt thòi và kém nhan sắc, so với chị Vân, Nhã. Uyên kém duyên dáng trước mặt con trai, chị Vân nói thế. Chị thường bảo Uyên:

- Trước mặt con trai mình phải điệu 1 tí, lẳng lơ 1 tí, như thế hẳn mới mê mình. Ai như mày, nói chuyện với con trai gì đâu cứ thẳng thừng như thế, chớ nó mê

Uyên cãi:

- Những đứa con trai em nói chuyện thẳng thừng thì toàn là những

đưa em không thích cả

- Không thích cũng làm ra vẻ có cảm tình với nó để giữ chân chớ sao

Uyên bảo:

- Mình giả vờ có cảm tình với nó, nhờ nó mê mình thì sao ?

Chị Nhã cười:

- Ngu ời là ngu, dốt ời là dốt – nó mê kệ nó, có thiệt thòi cho mình đâu mà mày sợ

Uyên lắc đầu, le lưỡi:

- Eo ời ! Em không chịu nổi

- Cái gì mà không chịu nổi

- Em ghét đứa nào thì đừng hòng em nói chuyện thân mật tử tế

- Thế thì mày ế chồng như chị Phượng, Uyên ạ

Uyên lầu bầu trong miệng:

- Thà em ế chồng còn hơn bắt em lẳng lơ với những người em không thích

Tính Uyên như vậy đó, nên thường khi các bạn trai của chị Vân hay chị Nhã đến chơi, Uyên thường bị bỏ rơi. Uyên không buồn, nhưng chị Phượng buồn. Nhật ký của chị viết chi chít hằng đêm, có lần vô tình Uyên lật ra nhưng không đọc kịp vì chị viết chữ quá dày, quá khít khao – hàng chữ nào cũng nhỏ và bít kín trang giấy trắng - Nhật ký của chị dày 400 trang khổ lớn – Uyên chưa được đọc, nhưng Uyên tưởng tượng cũng đủ thương chị rồi, tưởng tượng những lời buồn, những tiếng khóc, những than thở âm thầm từng đêm soi nhan sắc thấy mình già, thêm 1 vòng tay ôm rắn chắc đưa mình thoát khỏi tuổi già loáng thoáng. Thêm 1 ân ái vợ chồng cho thịt da căng đầy, hơi thở nồng ấm. Thêm 1 lần sanh nở cho thay đổi thân thể, cho máu huyết điều hòa. Bây giờ còn con gái hết thời da căng, thân thể lụn

tàn, những ngón tay khô chắt chiu kỷ niệm cũ, nhìn tuổi trẻ của đám em nở bùng như mùa xuân, ngon ngọt như miếng chả lụa thơm tho mà hồi bé thích cắn nát giữa 2 hàm răng chậm rãi thông thả để thưởng thức hương vị. Bây giờ tuy chị hết thời, tuy nhan sắc còn đẹp nhưng thịt da đã buồn phiền, cô độc quá lâu rồi nên thịt da bắt đầu héo úa khô khan - mắt kém trong, môi nứt nẻ. Ôi nhan sắc ! Ôi thời gian ! Uyên muốn sống vội sống vàng như chị Vân, chị Nhã kéo thời gian đến nhanh cướp mất tuổi trẻ của Uyên, vậy mà sao Uyên vẫn chần chờ, vẫn đứng dưng với những người con trai Uyên quen, những người con trai sẵn đón Uyên. Ở trong nhà Uyên thua các chị về nhan sắc, với bạn bè Uyên chẳng thấy mình thua ai – Uyên còn hơn bạn bè Uyên sự hồn nhiên ngay thẳng. Sống giữa những đua chen của các bà chị sống vội, Uyên chưa bị ảnh hưởng. Uyên chưa bị tuổi già làm đầu đề cho câu chuyện của chị Vân. Ở nhà, chị Vân là người hay đem sự muộn màng của đám con gái ra chế riếu nhất. Đôi lúc câu nói của chị Vân khiến chị Phượng buồn hay khó chịu, song chị vẫn thản nhiên, chị đùa cợt với đủ người, với ai, chị cũng chế riếu nổi

- A ! Pilot đến chơi !

Chị Vân reo, Uyên vội thụt 2 chân xuống ghế tìm đôi dép. Anh Lộc đứng ở cửa, mũ cầm trên tay, ánh mắt tìm tòi hình bóng chị Nhã.

Uyên nói:

- Chị Nhã đi chơi rồi anh ạ

- Thật không ?

Lộc hỏi, Vân nheo mắt:

- Thật chứ, lại đi chơi với bạn trai đảng hoàng cơ đấy bạn

Lộc ngồi xuống ghế, đối diện Uyên. Vân đứng chải tóc trước gương

lớn, Lộc bảo:

- Chị Vân ơi, có mấy ông bạn tôi đòi làm quen chị đó

Vân quay lại cười điệu:

- Thế à, bạn Lộc gặp tôi ở đâu mà đòi làm quen

Lộc cười:

- Gặp chị đi bát phở mấy lần

Vân gật gù:

- Hôm nào đêm đến nhà cho tôi xem mắt nhé

Nhã từ trong nhà bước ra, yếu điệu như con mèo nhỏ:

- Anh !

Tiếng kêu của chị Nhã thiết tha, mời mọc, Lộc đứng vụt dậy:

- Sao Uyên bảo em đi phở

- Nó trêu anh đấy. Thế mà anh cũng tin à ?

Uyên chu môi:

- Cả chị Vân nữa chớ bộ

- Chị Vân cũng ích kỷ luôn. Mấy bà đang buồn vì chiều hôm nay trời đẹp quá mà

không có người đến rủ đi phở, nên khi thấy anh đến, mấy bà ấy ghét đó

Uyên đứng dậy, hất mặt trêu anh Lộc:

- Con mèo nhỏ của anh điệu lắm cơ anh Lộc à. Ở nhà la hét tan nhà.

Vậy mà khi anh đến, con mèo hết hơi y như mới đau dậy vậy

Mặt Nhã đỏ như. Vân cười khúc khích vui thú, Uyên tránh đôi mắt gườm gườm của Nhã, chạy vụt lên lầu.

Không còn là ngày xưa

Chương 2

Hôm nay mọi người sửa soạn đi đón phái đoàn của Hải. Phượng trang điểm hơi kỹ-đôi mắt vẽ đậm lên trong buổi chiều buồn, trông Phượng như thiếu phụ cô độc. Vân mặc đầm, khoe đôi cẳng dài xinh xắn. Nhã mặc quần tây với áo thun ôm sát người, trẻ trung và tươi mát. Uyên cũng muốn dự vào phái đoàn ấy, nhưng lỡ hẹn đến dự sinh nhật Thủy nên đành tách riêng. Lúc cả nhà ra xe, phái đoàn thêm sự có mặt của Ba. Ba hỏi Uyên:

- Uyên ở nhà hả ?
- Con đi dự sinh nhật Thủy
- Về sớm nhé, hôm nay có anh Hải về tha hồ vui

Nhã nháy Uyên:

- Về sớm xem mắt bạn anh Hải

Vân xì:

- Ôi, con khùng đó mà để ý đến ai

Phượng bênh Uyên:

- Mà đừng có ăn người. Nó “ăn đứt” chúng mày đấy

Ba mắng:

- Thôi, im dùm đi các cô. Đi đâu là cãi nhau đến đấy

Vân gườm gườm nói mỉa Phượng:

- Em đâu có đi dự thi sắc đẹp mà chị chọn con Uyên ăn đứt với lại không ăn đứt - vả lại, em già rồi

Mặt Phượng tím lại sau lớp phấn hồng. Đôi mắt mở trừng trừng nhìn Vân. Vân hất mặt, thách đố. Uyên sợ các chị cãi nhau nên chạy biến vào nhà. Ở ngoài yên lặng và tiếng đóng ập vang lên lác lổng. Uyên trang điểm sơ sài. Thường thì Uyên trang điểm tùy hứng. Lúc thích, Uyên hăng hái tô đôi mắt hàng giờ vẫn chưa hài lòng. Mỏi son thoa 2 lần vẫn chưa thích. Nhưng đôi lúc Uyên lại dừng dừng với phấn son – như lúc này chẳng hạn – Uyên thoa nhẹ 1 chút phấn hồng - vẽ thật nhạt lông mi cong – và, Uyên mặc 1 chiếc áo đầm màu phấn hồng mát dịu – các bà chị mà thấy Uyên “ăn diện” kiểu này đi dự Party thế nào cũng kêu thét lên:

- Con nhà quê, mày sẽ chìm lỉm trong mắt mọi người cho mà xem

Hoặc:

- Đừng có lập dị, Uyên ạ - thời buổi này phải lộng lẫy và hấp dẫn mới được chồng, cứ như mày rồi thành chị Phượng mất

Chị Vân và Nhã lúc nào cũng khuyên Uyên phải trông gương chị

Phượng đề nhắc nhở tuổi trẻ của mình và đề phòng tuổi già 1 cách tích cực. Vậy mà cũng chưa có chị nào đi lấy chồng - kể cả chị Nhã là người ăn diện nhất, đẹp nhất và nhiều người theo đuổi nhất rồi đến chị Vân. Sự muộn màng của chị Phượng trở thành 1 cái “tội” cho các chị phàn nàn.

Chị Vân bảo:

- Bà Phượng lớn nhất nhà không chịu lấy chồng để thiên hạ nhòm vào “kẹt” cho l em quá

Chị Phượng cau kính trả lời:

- Chúng mày đứa nào thích lấy chồng thì cứ việc lấy, tao ế thì mặc xác tao, ai mượn than van

Chị Nhã nhăn mặt:

- Có ai thèm hỏi đâu mà lấy. Tại chị không chịu “xung phong” mở đường nên ế ảm cả lũ

Chị Phượng bĩu môi nói mỉa:

- Các cô bồ bịch hàng tá, sao không bắt chúng nó cưới xin cho nở mặt nở mày, tôi hết thời để ý đến tôi làm gì ?

Chị Vân vẫn tỉnh bơ cãi:

- Phải chi chị “chịu khó” lấy chồng sớm cho bọn em được trốn cứ thế mà lên xe hoa đều đều, ba khối phải tủi thân với hàng xóm. Lần nào cũng thế, Uyên vô thưởng vô phạt trong các câu than thở của mấy bà chị. Chị Vân, chị Nhã là người ăn nói mạnh miệng độc đoán nhất nhà. Chị Phượng hay cau kính nhưng thường thì chị vẫn phải rút lui trước, chị cãi không nổi chị Vân, lên phòng riêng ngồi khóc âm ỉ tí tê hàng giờ. Tuy vậy, vài giờ sau rồi các chị cũng xúm nhau ăn quà, cười đùa và khi nhắc đến sự ế ảm của mình, mặt bà nào cũng buồn thiu.

Đôi lúc Uyên cảm thấy buồn cười, thương các chị quá lo xa. Chị Nhã 25 tuổi- còn đẹp, còn trẻ, còn xinh tươi, duyên dáng, thế mà chị vẫn sợ, cứ bảo trông gương chị Phượng – thôi, tôi ưng đại 1 ông nào cũng được cho rồi, ế chồng thảm quá. Chị Vân hơn chị Nhã 2 tuổi, 27, chị đang học gần hết mấy chứng chỉ Luật bằng bỏ ngang, không ai hiểu lý do tại sao. Uyên hỏi chị, chị thản nhiên trả lời:

- Học mãi già người chẳng ai thèm lấy, tao nghỉ ngơi dưỡng sức cho đầu óc tỉnh táo để lo kiếm chồng

Chị Nhã thì bảo:

- Tại lão Thái (Thái là ông giáo sư ở trường Luật) bám bà ấy quá – lão cấm không cho đi học chứ sao, ghen gì ghen lạ lùng.

Chị Vân hất mặt, mắng Nhã:

- Còn lâu lão Thái mới cấm được tao, chẳng lẽ tao hết người lấy rồi

hay sao mà lại đi ưng cái lão già gần xuống lỗ ấy chứ

Chị Nhã cười cười:

- Già kén kén hom, coi chừng thành chị Phượng lập băng gái già à
Chị Vân bấu môi, quay đi. Uyên đỏ xong Tú Tài 2, chị Vân khuyên

Uyên:

- Học gì thì học chứ đừng thèm học Luật. Con trai trường Luật toàn
dân cù lần đần độn, mê không nổi đâu

Uyên bảo:

- Em đi học là đi học, bộ em đi cưa kếp đâu mà chị xúi em chọn
trường con trai giỏi mà học.

Chị Nhã trêu:

-Tại bà Vân sợ con Uyên học Luật, lão Thái mê chị không được lại
mê em thì khổ cả đám

- Còn lâu, em chê

Uyên nói. Chị Nhã nghỉ học từ ngày đậu Tú Tài 1, chị khéo xoay xở
nên xin được vào làm trong nhà băng – lương đủ cho chị phần son
may mặc và ăn quà. Chị Vân đi dạy tư 1 tuần 3 buổi 6 tiếng, lương
đủ cho chị đi xe lam. Chị Phượng làm cô giáo lớp nhì, dạy học 1 lũ loi
nhoi hỗn tạp, nghịch ngợm, chị đóng vai nghiêm trang đạo mạo đến
là buồn cười. Trong nhà chỉ còn mình Uyên là chưa đi làm. Anh
Phước, trên Uyên vừa vào Thủ Đức tuần trước. Anh nhắn người về
nói với Uyên là anh buồn lắm - chủ nhật nhớ lên thăm anh và rủ thêm
Thảo. Tuyệt đối đừng đèo theo 3 bà chị lắm mồm lên làm loạn bọn
sinh viên sĩ quan trong này mất. Uyên kể cho chị Vân, Phượng, Nhã
nghe, mấy bà la chối chang:

- Thuê tiền tao cũng không thèm lên thăm nó. Đồ cái thứ em “bất
hiếu”

Nhà con gái chiếm đa số, con trai khiêm nhường, thường xảy ra
những vụ cãi nhau tương tự. Phước không hợp với mấy bà chị, chỉ
có Uyên được Phước thương nhất nhà và hay thủ thỉ tâm sự. Anh
chàng mê Thảo, bạn Uyên – mê mà không dám nói. Yêu mà chẳng
dám tỏ tình. Uyên thường xúi Phước:

- Anh tán nó đi kẻo rồi hối hận. Thảo nhiều chàng “xin bàn tay” lắm
đấy

Phước nói:

- Anh sợ tình yêu hết đẹp khi anh có được Thảo cho riêng anh. Tình
yêu phải nhẹ, phải mong manh như tơ trời mới mong nuôi dưỡng
được những nét dễ thương của nàng trong anh được

Chị Nhã chê Phước hèn, Phước cãi lương. Uyên cũng cảm thấy
Phước có cái lương 1 tí thật. Nhưng, tính anh như vậy, chả ai nói

Phước nghe - chẳng ai khuyên cho Phước hết lãng mạn gần bướng nổi. Uyên thì biết thừa Thảo chê anh Phước. Biết từ lời nói đến cử chỉ của nó, tuy thế Uyên vẫn không nói gì về tình yêu “cao thượng” của anh Phước cho Thảo nghe – cũng như chẳng bao giờ Thảo hỏi thăm anh Phước của Uyên bằng 1 giọng lo lắng cả. Nó phớt tình sự si mê của anh chàng Phước mà dưới đôi mắt của cô bé 18, anh con trai 23 vẫn chưa là người lớn. Anh chưa hết tuổi ngẩn ngơ học trò. Mặt anh chưa hết những mụn trứng cá dậy thì, giọng nói anh ồn ào còn vỡ tiếng. Tuổi 18 của Uyên, của Thảo phải yêu những người lớn hơn, chắc chắn hơn. Ánh mắt bạo, bàn tay thô, nụ cười quyến rũ, lời nói nồng nàn. Tuổi Thảo, tuổi Uyên chỉ yêu những người trong trí tưởng tượng. Chàng phải cao lớn đẹp đẽ, chàng phải oai vệ hùng dũng, nhưng chàng cũng phải thật tình tứ, thật dịu dàng – chàng là mơ mộng, chàng là gió là sương, là mây là núi, chàng ở đâu đó, trong tất cả tuổi mới lớn của Uyên, của Thảo. Chàng phải như thơ của Nguyên Sa, Nguyễn Bính, chàng trong tưởng tượng thật tuyệt vời – chàng như thế làm sao mà anh Phước lọt đến chiếm giải trong trái tim Thảo được.

- Uyên ơi !

Thảo đến. Tiếng gọi như chim bay cao, nhắc nhở Uyên đã quá giờ hẹn hò. Uyên xách ví chạy ra, dặn chị Hai khóa cửa

- Xinh quá ! Em ngây thơ như chưa biết gì vậy

Thảo tán, Uyên cười, ánh mắt long lanh. Thảo kéo tay Uyên:

- Nhanh lên, ra tao giới thiệu

Uyên chùn bước chân, dừng lại:

- Cái gì thế nhỏ ?

- Tao giới thiệu

- Ai ?

- Ông anh họ muốn làm quen Uyên.

Uyên so vai:

- Thôi, kỳ lắm, ta không thích giới thiệu

- Sinh nhật Thủy có anh Tường đến dự luôn mà. Chúng mình sẽ đi xe của anh ấy

Chân Uyên bước lú lo theo chân Thảo. Ra khỏi ngõ Thảo đẩy Uyên đến cạnh tên con trai đang dựa cửa xe hút thuốc đợi chờ:

- Bạn xinh của Thảo đó, anh Tường

Gớm, con nhỏ này ăn nói thật màu mè. Uyên thầm nghĩ và khẽ gật đầu chào tên con trai

Tường nhìn Uyên hơi sỗ sàng, nhưng nó cười kèm theo đó có nhiều nét dễ thương cho Uyên thở nhẹ - tha thứ - Thảo nói tiếp với Uyên:

- Nè, anh Tường của Thảo đó, ái mộ Uyên từ lâu lắm cơ, hôm nay Thảo mới cho anh ấy gặp mặt

Uyên cười nhẹ nhàng, máng Thảo nhỏ:

- Bỏ làm như người ta là minh tinh màn ảnh không bằng vậy. Cái gì mà “ái mộ”

Thảo vênh mặt:

- Bộ cứ minh tinh màn ảnh mới được ái mộ sao. Nè, Uyên hỏi anh Tường xem anh ấy có ái mộ Kim Cương, Thẩm Thúy Hằng gì gì nữa không nào, anh ấy chỉ ái mộ có mình Uyên thôi

Uyên cúi lên vai Thảo, nói:

- Thôi, Thảo lanh quá ta nói không kịp mi rồi

Thảo cười, đẩy Uyên lên xe, Thảo ngồi cạnh Uyên. Uyên ngồi cạnh Tường. Tên con trai ít nói, khác với ý nghĩ của Uyên cứ tưởng hẳn phải lém, phải nhanh mồm nhanh miệng lắm chứ. Không ngờ hẳn cũng lằm lì. Thỉnh thoảng lằm Tường mới nói đùa với Uyên hoặc với Thảo 1 vài câu, nhưng những câu nói đùa không có vẻ gì ăn nhập đến cái điều mà Thảo nói là “ái mộ” Uyên – cái gì mà ái mộ. Uyên nghĩ- con nhỏ Thảo này chuyên môn sáng tác chữ hoặc dùng chữ lung tung, vô trật tự, không đâu vào đâu cả. Nhưng mà đi bên cạnh hẳn, ít ra Uyên không phải bực mình như những tên bạn trai của Uyên - đưa thì láu cá lém lỉnh, đưa thì lừng khừng ông cụ non - đưa thì học được mấy câu triết lý tối mồn trong sách vở đem ra “dọa dẫm” Uyên, làm như ông trời con, sách vở chữ nghĩa bao nhiêu ta giữ trọn trong đầu óc hết trơn

Uyên mệt, nhiều lúc Uyên buồn ngủ mỗi lần phải tiếp xúc với mấy ông tướng ấy

Thảo chợt hỏi Uyên:

- Nè Uyên, nhà Uyên sao hôm nay vắng hoe vậy ?

Uyên nheo mắt:

- Ở các bà ấy đi đón “phái đoàn hành quân” về

Thảo trợn mắt:

- Cái gì mà phái đoàn hành quân

- Phái đoàn của ông Hải đó. Anh ấy đánh điện tín nói hôm nay về cùng với 2 người bạn, khiến mấy bà rục rịch sửa soạn y như là đi choàng vòng hoa cho các anh chiến sĩ tiền tuyến vậy

- Có ông bà bỏ đi theo không?

- Có chứ

- Ở nhà Uyên đông vui nhỉ ?

Uyên nhăn mặt:

- Vui gì mà vui, cãi nhau chí chóe cả ngày chung qui cũng vì trêu

nhau là gái già
hết trơn

Thảo phì cười:

- Mấy bà chị Uyên bà nào cũng đẹp, cũng hấp dẫn còn hơn cả mình
tinh mần ảnh nữa mà sợ già cái nổi gì
- Thế mà mấy bà vẫn than ế chảy ế thúi ra đây
- Tại kén quá

Thảo nói. Uyên không trả lời, xe ngừng trước cửa nhà Thủy. Khách
khứa bạn bè đã chật cả căn nhà. Thảo hướng dẫn Tường, Uyên đi
tìm Thủy. Tường kéo Uyên ngồi xuống 1 góc bàn vắng:

- Thảo đi đi, anh ngồi đây với Uyên

Uyên lặng nhìn Tường. Tường nhìn lại Uyên. Hai ánh mắt giao nhau,
ánh mắt Uyên bối rối. Tường cười:

- Uyên có hay đi dự những Party như thế này không ?

Uyên gật đầu nhẹ:

- Thỉnh thoảng thôi
- Hôm nào anh mời Uyên đi nhé

Uyên mỉm cười:

- Để xem đã

Tường cười cười – ánh mắt vẫn nhìn Uyên - sổ sàng hơn, ánh mắt
và nụ cười trái ngược hẳn nhau. Con trai sao kỳ lạ quá

Thảo đến cùng với Thủy. Nó trách:

- Chúng mày đến trễ quá chả giúp tao được việc gì cả, chắc tại anh
Tường bắt cóc 2 đứa đi ăn kem rồi mới đến đây chứ gì

Tường nói:

- Thủy tưởng “bắt cóc” dễ lắm sao ?
- Với anh thì dễ thật đấy
- Thế mà anh không biết

Thủy cười, Uyên hỏi Thủy:

- Mày muốn chúng tao tới sớm để làm gì ?
- Để làm đẹp bàn tiệc

Uyên kêu:

- Thế thì mày lợi dụng tụi tao tức quá

Thủy nheo mắt:

- Ờ ! Tại chúng mày đẹp tao mới lợi dụng chứ sao. Những đứa khác
tao có chờ đâu

- Cho tôi xin

Thảo nói. Nó ngồi cạnh Uyên:

- Thôi, mày đi đâu thì đi đi, cho tao mấy chai nước
- Chờ tao 1 chút

Thủy nói và chạy biến vào trong. Thảo nhìn Uyên hỏi:

- Nãy giờ anh Tường có nói gì với Uyên không ?

Uyên gật đầu:

- Có

- Máy bắt đầu nói ấy à

Tường chỉ tay lên trán Thảo:

- Con bé này càng lớn càng hỗn, coi chừng tôi à ?

Thảo nói nhỏ:

- Đừng làm tào, em “đòi” Uyên lại cho anh xem

Uyên trợn mắt:

- Mà nói gì kỳ vậy Thảo !

Thảo tỉnh bơ:

- Tao đòi mày lại, không cho ông Tường mở máy tán nữa

- Nhảm quá, bỏ làm người ta như món đồ không bằng

- Tao dùng chữ như vậy đó

- Như con khùng

Thảo hất mặt:

- Bênh há !

Uyên chớp mắt, Tường đang cười với Uyên, Uyên nói:

- Bênh ai ?

Thảo chỉ Tường:

- Chứ còn ai nữa

Uyên nhăn mặt. Đôi má chột hồng lên:

- Lại nhảm nữa

Thủy mang nước ra cho bọn Uyên. Nó đứng bên cạnh Tường choàng tay lên cổ chàng. Tường ngồi im trong dáng chịu đựng. Thủy nói:

- Anh vui không ?

Tường gật đầu, chàng ngược nhìn Thủy trêu mếu:

- Vui lắm, sinh nhật Thủy không vui sao được

- Em thì buồn buồn, không hiểu tại sao thế nữa

Thảo nháy mắt:

- Tao hiểu tại sao rồi

Thủy hất mặt:

- Tại sao ?

- Nhớ chàng chứ gì

Thủy cong môi:

- Tầm bậy, chàng đâu mà nhớ

- Chàng ở quân trường ấy – Nha Trang mùa này hấp dẫn lắm Thủy nhé. Người ta ra nghỉ mát hằng đàn, coi chừng chàng dám bắt bồ với

1 cô nào đó trong khi xa nàng lắm à

Uyên cười. Tường nhấp nháy đôi mắt trêu Thủy. Thủy bĩu môi nói với Thảo:

- Mà chỉ có tài tưởng tượng. Tao có quen, có biết tên chó chết nào đi học ở Nha Trang đâu mà phao tin loạn lên thế. Con Uyên nó tưởng thật nó lại cười tao

Uyên nói:

- Tao cười mà làm gì, con gái lớn có bồ là thường chứ sao đâu

- Thế mà đã có bồ chưa ?

Thảo hỏi Uyên. Uyên so vai:

- Chẳng ai thèm ưng tao

- Mà kén kỹ nhỉ ?

- Kén ở đâu chỉ tao với

- Ở ngay bên cạnh còn vờ

Uyên cười nhẹ:

- Nàng cũng giỏi tưởng tượng y như con Thảo. tao chưa biết yêu bao giờ

Thủy cũng cười:

- Mà 18 rồi đấy nhé ! Yêu muộn hơn tao những 1 năm – sinh nhật này tao mới 18 tuổi

Thảo kêu lên:

- Tụi bây nói chuyện nghe chán đời quá, con Thủy làm ơn đi tiếp các bạn bè khác đi, chúng nó gọi mà ời ời kia kìa.

Thủy tát lên má Thảo, mắng đùa:

- Mà nhiều lắm nhé. Hôm nào phải phạt mà 1 châu kem mới được
Tường lên tiếng:

- Cho anh bị phạt ké với Thủy

Thủy cong môi:

- Còn lâu ạ. Anh có đôi rồi, Thủy ghét

Tường chối:

- Ai đâu ? Anh vẫn như ngày xưa

Thủy nhún vai, buồn buồn:

- Anh không còn là ngày xưa nữa Tường ạ

Uyên ngăn người nhìn nụ cười buồn của Thủy, ngăn nghe tiếng cười êm ái của Tường và ngăn ngơ nhìn trong ánh mắt Thảo. Nỗi buồn phảng phất đâu đây. Nỗi buồn vừa như 1 đám mây phủ đến, cuốn hút tia mắt Uyên, chìm trong nụ cười gượng. Hình ảnh này không lôi cuốn được nỗi thích của Uyên. Uyên lạc lõng như con mèo trong ánh mắt mọi người dù Tường thật đầm ấm ít nói nhưng không kém phần triu mến săn sóc Uyên. Uyên chỉ cảm thấy được vui được thoải

mái hoàn toàn khi ở nhà - giữa mấy bà chị hay làm dáng, ưa cãi nhau nhưng thân thuộc cần thiết bên nhau biết chừng nào. Giữa không khí này, bỗng chốc Uyên trở thành ngớ ngẩn, bỗng chốc Uyên lạc lõng. Nơi đám mây buồn vừa đọng lại trong tia nhìn, ánh mắt, nụ cười che dấu của mọi người, Uyên nghe mình thừa thãi. Tường chậm thuốc hút nhả khói miên man trên tóc rối của Thảo, của Uyên.

- Cái gì là ngày xưa, bỏ hết đi anh ạ

Thảo nói nhẹ mà buồn. Tường cười, cũng buồn, cũng nhẹ.

Chàng hỏi Uyên:

- Uyên về khuya được chứ Uyên ?

Uyên ngược nhìn ánh mắt Tường mời mọc, vẫn thoáng vẻ sỗ sàng.

1 mời mọc sỗ sàng. Uyên nghĩ thế

- Lần khác thì có thể được, nhưng lần này thì không được

- Tại sao thế ?

- Tại Uyên hứa với Ba Mẹ và các chị là hôm nay về sớm

Thảo hỏi:

- Để ra mắt phái đoàn hả ?

- Không biết được

- Sáng mai, nếu không có gì bận bất ngờ, tao sẽ đến “xem mắt” các ông anh mày

Uyên cười:

- Thật nhé ! Sáng mai tao yêu cầu các bà chị đi chợ làm chả giò đãi cả bọn

Thảo gật đầu, Uyên nhìn Tường:

- Anh Tường có muốn nhập bọn với tụi Uyên không ?

- Nếu Uyên mời

- Uyên sẽ mời

Tường cười nhỏ:

- Sẽ mời chứ không mời bây giờ phải không ?

Uyên gật đầu:

- Lúc nào gần về, Uyên mời anh

- Sao lạ vậy ?

- Tại Uyên thích thế

- Thích buồn cười nhỉ ?

- Sao lại buồn cười ?

- Ờ ! Không sao hết, vậy Uyên đã muốn về chưa ?

Uyên nhìn đồng hồ:

- Đã, nhưng chờ Uyên 10 phút nữa. Thảo về không ?

Thảo lắc đầu:

- Anh Tường đưa Uyên về xong trở lại đây đón Thảo

Uyên lắc đầu:

- Anh Tường ở lại đi, Uyên về 1 mình được mà

Thảo nói:

- Để anh ấy đưa Uyên đi, Thảo có chút chuyện riêng muốn nói với Thủy

- Thế à

Uyên nói và chột buồn.

Khi Uyên với Tường lách mình ra khỏi bàn tiệc thì nhìn thấy Thủy trong bóng mờ của 1 góc phòng, ly nước trên tay. Thủy giả vờ nhìn đi chỗ khác không thấy Uyên vẫy tay. Tường thì đi thẳng, chàng không ngó ai. Uyên buồn vì dáng điệu của Thủy. Hình như nó cô đơn và, hình như Tường cũng có vẻ cô đơn. Tại sao 2 người không lại gần nhau? Uyên tự hỏi như thế. Lẽ ra Tường phải yêu Thủy mới đúng. Trong giọng nói và cử chỉ của 2 người, Uyên bắt gặp những thân thiết ràng buộc quá. Vậy mà họ không tìm đến nhau. Uyên có là gì đâu. Thế mà hình như Thảo cố gán ép Uyên cho Tường. Và, Tường cũng cố tình thân mật với Uyên, để che dấu hay lừa dối? Uyên không hiểu nổi. Nhưng, 1 chút tự ái nhỏ vừa dấy lên trong lòng Uyên. Cả 3, Tường, Thảo, Thủy đã dùng Uyên làm 1 con cờ. Uyên bật cười lạnh lùng, Uyên có yêu Tường đâu nhỉ? Tường bắt gặp nụ cười của Uyên lạ lùng ...

- Uyên nghĩ gì vậy ?

Uyên lắc đầu – mái tóc bưng bình rủ xuống trán, che hết nửa con mắt Uyên - mới đầy trời đã tối, đã sắp hết 1 ngày.

- Anh đưa Uyên về rồi trở lại đón Thảo có trễ lắm không ?

Tường cười nhẹ:

- Ít khi Thảo chịu chờ anh. Nó sẽ về 1 mình hoặc với bạn trai. Uyên đừng lo

Uyên cũng cười nhẹ:

- Phải bỏ dở không khí này, anh có bức bối không ?

- Anh thường bỏ dở như thế

- Làm vậy Thủy buồn

- Thủy hiểu anh

- Anh quen Thủy lâu chưa ?

Uyên chột tò mò, Tường gật đầu:

- Lâu lắm, từ hồi Thủy còn bé tí ti

Bỗng dưng nổi ám ức lại đến, Uyên khó chịu, 1 khó chịu thật mơ hồ, không bộc phát nhưng âm ỉ dai dẳng.

Lúc ngồi lên xe Tường, Uyên mới lấy lại được thanh thoi. Tường rủ Uyên đi ăn kem, Uyên từ chối. Tường nói:

- Vậy Uyên hẹn đi

- Hẹn gì ?

Uyên hỏi.

- Hẹn sẽ đi ăn kem với anh vào 1 ngày nào đó

Uyên cười:

- Ủ, 1 ngày nào đó Uyên sẽ đi ăn kem với anh

- Thật không ?

- Thật

Tường cười:

- Khó mà tin Uyên 18 tuổi

- Thế anh tin Uyên bao nhiêu ?

- Như 1 đứa trẻ con tập làm người lớn

Uyên thần nhiên:

- Có lẽ thế thật

- Uyên muốn làm người lớn lắm à

- Không muốn cũng phải muốn

- Kỳ vậy

- Tại Uyên đã lớn

Tường gật đầu:

- Rồi tất cả đều phải lớn, Uyên nói đúng

- Nhưng Uyên không sợ tuổi già như các chị, bình thần và thanh thoi đón nhận

Tường nhìn mông lung ra đường trước, con đường hút bóng 2 hàng cây cao lạnh lùng kiêu hãnh.

- Bây giờ Uyên còn trẻ Uyên nghĩ thế đó. Nhưng 1 ngày nào chợt nhìn lại mình. Thấy thời gian đã qua và giật mình thấy mình không còn là ngày xưa nữa. Lúc đó buồn lắm đấy Uyên.

Uyên lặng người, đám mây buồn giăng ngợp lên vàng trán của Tường, của Uyên. 1 ngày nào đó ... Phải lắm! Khi biết mình đã vượt đi cả chặng đường dài của tuổi thơ, của thời gian, hẳn là tiếc lắm, buồn lắm. Mình bây giờ đã đổi khác – không còn là ngày xưa – ngày xưa ... Thật xa vời mà thật tuyệt diệu. Hẳn chị Phượng đã nhiều lần nhỏ nước mắt thương nhớ ngày xưa của tuổi trẻ với 1 tình yêu và con tim nóng bỏng rộn ràng. Như thế đó, ngày xưa Như thế đó, nỗi nhớ, nỗi thương, nỗi tiếc của con người. Nỗi buồn của sự vật. Nỗi đớn đau của con tim, nỗi chán chường của năm tháng cô đơn dài dặc – Uyên nghe như lòng mình chợt chìm đi, tái tê buồn.

Không còn là ngày xưa

Chương 3

Phái đoàn của anh Hải thiếu 1 người, lúc Uyên về, cả nhà đã dùng cơm xong từ lâu và đang ngồi tán dóc ngoài vườn. Thấy Uyên mẹ hỏi:

- Con đã gặp anh Hải chưa ?

Uyên lắc đầu:

- Chưa mẹ ạ

- Các anh, các chị ngồi ngoài vườn đó, con ra đó mà chơi. Anh Hải nhắc Uyên đó

Uyên dạ nhỏ rồi chạy về phòng mình tắm thật nhanh, thay quần áo thật nhanh. Uyên chạy ào ra vườn. Trên chiếc bàn kê hồ hững 1 góc, những tiếng cười làm rộn bước chân Uyên, chị Nhã chọt kêu:

- A ! Nhỏ Uyên về

Anh Hải nhảy bổ đến nhắc Uyên lên quay vòng vòng:

- Chà ! Em gái tôi chóng lớn quá, có bồ chưa cô ?

Uyên cười lắc đầu. Ngồi xuống cạnh anh Hải, Uyên bắt gặp 1 đôi mắt con trai lém lỉnh đang nhìn Uyên, Uyên nhìn lại, đôi mắt ấy thoáng cười và cái miệng lém lỉnh cũng mỉm cười. Anh Hải vỗ vỗ lên đầu Uyên:

- Huy, em út của “moi”

Huy cười với Hải:

- Nghe các cô nói đến Uyên từ nãy giờ

Uyên hất mặt, nói với anh Hải:

- Nói gì về Uyên thế hở anh ?

Vân nháy:

- Nói Uyên ngoan, Uyên dễ thương, được chưa ?

Uyên so vai:

- Cám ơn chị, rất ít khi chị khen em

Nhã cười:

- Tại hôm nay đặc biệt

Uyên hỏi anh Hải:

- Sao anh bảo anh về với 2 người bạn

Rồi nhìn Huy, Uyên cười:

- Mà sao chỉ thấy mỗi mình “ông kia” hở anh ?

Hải cười nhẹ, chưa kịp nói Huy đã thản nhiên “giới thiệu”:

- Tôi tên Huy

Uyên nhìn Huy như thể muốn nói “biết rồi, làm như tên mình quan

trọng lắm”. Huy đón nhận cái nhìn của Uyên 1 cách điều cốt. Anh chàng này thật lém lỉnh, khác với Tường. Sự gặp gỡ đầu tiên của 1 người con trai và 1 người con gái vẫn thường khiến Uyên so sánh mãi. Với Tường, cảm giác của Uyên thật nhẹ và khiến Uyên muốn đến gần, vừa làm Uyên chùn bước. Với Huy, Uyên cởi mở thân thuộc hơn dù chỉ mới gặp. Uyên nghĩ có lẽ vì Huy là bạn anh Hải. Mà bạn anh Hải dĩ nhiên phải thân rồi. Bạn anh cũng như anh, chỉ nhìn các bà chị Uyên thì biết – như quen nhau từ kiếp nào, các chị châu đầu quanh Huy cười đùa khúc khích, cả chị Phượng cũng vui vẻ hơn, ánh mắt đầm thắm hơn. Uyên để ý thấy chị vẫn còn trang điểm. Ánh mắt vẽ sâu đen, đôi má thoa phớt phấn hồng và đôi môi bóng. Đi môi bóng vì son nhạt chứ không phải tự nhiên, bởi thường ngày Uyên thấy môi chị khô héo, ánh mắt tối buồn - Tại sao? Nhờ Huy.

Hắn “quan trọng” đến thế à ?

Buổi tối rồi cũng đi qua, thật nhanh. Ba bảo chị Hai ra vườn gọi các cô về phòng cho 2 anh đi nghỉ, khuya rồi. Huy cười:

- Về đến Saigon thấy không muốn nghỉ tí nào cả

Hải đứng dậy:

- Tôi cũng thế, hơi mệt tí song vẫn có thể đi chơi suốt đêm nay được Uyên vào nhà sau chót, với Huy và anh Hải

- Saigon giới nghiêm nửa đêm, anh đi chơi ở đâu ?

Huy nhìn đồng hồ, chột rử:

- Đi 1 vòng thành phố không Hải, còn sớm chán

- Mấy giờ ?

Hải hỏi, Huy nói:

- 11 giờ, mình còn 1 tiếng đồng hồ tìm quán nhậu. Uyên đi không ?

Uyên lắc đầu, không trả lời. Hải choàng tay lên vai em:

- Đưa anh đi 1 vòng Saigon, Uyên

Uyên nói:

- Khuya rồi. Saigon đi ngủ hết, Uyên sợ ma

Huy cười ròn rã:

- Bối ở đâu ra ma, cô bé ?

Hải chỉ Huy:

- Chỉ có ma men này thôi

Uyên nhìn Huy, vẫn nụ cười rộn ràng cởi mở đó – Huy hỏi Uyên:

- Uyên sợ anh không ?

Uyên lắc đầu. Thấy lòng mình nôn nao xao động như vừa bắt gặp 1 hình ảnh đợi chờ của tuổi dậy thì con gái. Uyên bỗng có ý định đi theo. Uyên nói:

- Cho Uyên đi với

Hải cười:

- Có Uyên đi theo Huy nó không nhậu được

Uyên cười:

- Nhậu đi. Uyên ngồi xem

Huy hỏi:

- Thế Uyên đã thấy người say chưa ?

Uyên gật đầu:

- Rồi

- Uyên sợ không ?

- Sợ lắm

- Vậy thôi đừng theo anh nữa, anh sắp say đó

Uyên giả bộ nhìn Huy hỏi:

- Đâu anh say đâu ?

- Sắp rồi, 1 tí nữa

- Anh say thì còn anh Hải

Hải gật đầu:

- Thôi được, rủ Uyên đi theo

Uyên cười, chạy vội lên lầu khoác chiếc áo choàng rồi đi trở xuống.

Chị Phượng đang viết nhật ký ở góc phòng. Uyên không kịp nhìn, đi thẳng.

Ra đến đường, gió mát, đêm khuya khiến Uyên thoải mái, 3 anh em đi taxi lên phố, phố vẫn còn ngập người, khác với điều tưởng tượng của Uyên. Huy nhìn Uyên nháy mắt:

- Uyên xạo nhé

- Xạo gì anh ?

- Thành phố vẫn còn thức, đã đi ngủ đâu. Giờ này mới là giờ vui nhất

Uyên cười, cài yếu ớt:

- Tại Uyên tưởng thế

- Saigon không giới nghiêm, chắc mọi người đi chơi đến sáng Huy nhỉ ?

Anh Hải nói. Huy gật đầu:

- Mọi đã sống 1 thời gian không giới nghiêm ở thành phố này. Đời thanh bình như mái tóc con gái vậy

Uyên ngẩn người nhìn Huy. Trên khuôn mặt sáng đỏ, lúc nào cũng vui, cũng ồn ào, quấy rầy và đầy sự thân mật. Chưa mấy tiếng mà Huy đã quấy rầy sự hồn nhiên Uyên – không e ngại, không thẹn thùng – như thể quen nhau từ lâu lắm. Như thể Huy chưa bỏ thành phố này bao giờ. Huy ví thời thanh bình đẹp như mái tóc dài con gái. Uyên chợt đưa tay lên vuốt mái tóc mình. Tóc Uyên cùn cọt kỳ cục. Tóc Uyên không dài. Tóc không dài Uyên kém đẹp hay sao ?

Ba anh em vào uống nước ở 1 quán nhỏ vắng người. Huy có vẻ chịu không khí vắng vẻ này. Uyên nói:

- Quán này vắng vẻ là vì không phải La Pagode, Brodard, Continental, Hoàng Gia....

Huy cười hỏi Uyên:

- Uyên có vẻ thuộc quán nước quá nhỉ ? Thế tại sao uống nước ở Brodard, La Pagode gì gì đó lại đông ?

- Tại vì nó ở giữa thành phố, và, tại vì thiên hạ quan niệm uống nước ở đó mới là dân sang, dân chơi.

Huy nháy mắt với Hải rồi bảo Uyên:

- Anh thì không thích sang. Anh thích uống trong 1 cái quán thật vắng, có rượu, có bia thật nhiều cho mình say khướt, thế mới là thú Uyên cười, không cãi Huy. Hình như Uyên mềm lòng trước Huy hay sao đó. Huy nói gì Uyên cũng tin, cũng khớp miệng hết cả. Anh Hải hỏi Uyên uống gì. Uyên chưa kịp nói, Huy đã nhanh nhẩu gọi cho Uyên 1 chai Coca và 2 người đàn ông uống bia nhỏ. Uyên dặn anh Hải:

- Có Uyên, cấm ai say đó nghe

Anh Hải vỗ lên vai Uyên âu yếm:

- Bia mà say gì cô nhỏ

- Uống nhiều cũng say chứ

Hải chỉ Huy:

- Con sâu rượu kia uống cả chục chai bia 1 lúc mà chả thấm vào đâu Uyên trở mắt nhìn Huy, le lưỡi:

- Khiếp quá

Huy cười, Uyên hỏi:

- Liệu tối nay anh có say không anh Huy ?

Huy lắc đầu:

- Hôm nay thì không, nhưng bắt đầu từ ngày mai anh không bảo đảm

- Bắt đầu từ ngày mai Uyên sẽ trốn anh

- Sao vậy ?

- Uyên sợ người say, coi dữ tợn quá

- Anh say hiền

Huy nói, Uyên hỏi:

- Anh say mặt anh có đỏ, mắt anh có đỏ không ?

- Không biết nữa

- Anh soi gương thử xem, anh sẽ sợ anh ngay

- Vậy bao giờ anh say, Uyên nhớ lấy dùm anh cái gương cho anh soi nhé

Uyên cười:

- Để xem

Anh Hải nói:

- Thôi, mình về đi

Huy uống nốt bia còn lại trong ly rồi đứng dậy trả tiền. Uyên bước ra khỏi quán nước. Đường phố đã thực sự vắng người. Cả 3 đi bộ dọc theo con phố nhỏ, những gian hàng khép kín, những mái hiên cong nhô ra ngạo nghễ. Ánh đèn không đủ sáng để nhìn mắt Huy đã đỏ chưa. Huy như trẻ con, chàng đá lung tung những hòn sỏi nhỏ vương mũi giày. Uyên nắm tay anh Hải tung tăng trong nụ cười và niềm vui từ đâu chợt đến, ào ạt và nôn nao, thân mến và đậm đặc trong ánh mắt, trong hơi thở của Uyên. Niềm vui Uyên đã chờ, từ lâu lắm. 18 năm. Hình như là tình yêu ? Phải thế không Thanh Uyên ? Tình yêu đã đến rồi đó phải không Uyên? Thật bất ngờ Uyên thấy mình đã lớn và tình yêu đã đến - gần gục trong gang tấc. Tình yêu đã đến ! Chàng đã hiện diện và tìm Uyên đã bồi hồi. Lòng Uyên đã biết đắm say.

- Thành phố đã đi ngủ hết rồi phải không Uyên ?

Huy dừng lại bên cạnh Uyên, chàng hỏi. Uyên gật đầu:

- Chắc thế

- Khéo hôm nay mình lại bị nhốt quá, gần giới nghiêm rồi mà mình không đón được xe

Uyên nhìn 2 bên đường - những chiếc taxi chạy lẻ tẻ ngược chạy xuôi vội vã, trên xe lúc nào cũng có người. Ba anh em đi vội vã, Hải nói:

- Không đón được xe mình về bộ

Uyên kêu lên:

- Uyên mỗi chân lắm

Huy nói nhỏ, sát bên tai Uyên:

- Anh cống Uyên về !

Uyên rung mình. Bàn tay Huy tìm bàn tay Uyên, Uyên rút lại ngại ngùng. Uyên không phải là 1 đứa con nít cho Huy cầm tay dắt díu giữa đường nhé. Huy cười, trong bóng tối ánh mắt Huy sáng, nụ cười Huy như chưa hề biết buồn phiền.

Hải đi nghênh ngang ra giữa đường. Huy kéo Uyên ra theo. Uyên nói:

- Đi đứng gì du đãng quá vậy

Hải cười thật lớn:

- Lâu lâu về Saigon du đãng 1 chuyến, lần sau Uyên còn dám theo anh nữa không?

Uyên gật đầu nhìn Huy:

- Du đẳng thế nào cũng được, nhưng đừng say là Uyên theo anh hoài

- Cái đó cô phải dặn tên Huy à

Huy gật đầu:

- Yên trí, hôm nào có Uyên, anh cố nhịn rượu không say

Uyên cười theo 2 người con trai

Một chiếc xe taxi phóng nhanh, không có người. Huy chạy vội ra chặn giữa đường. Chiếc xe thắng gấp, tiếng kêu nghe chói tai. Bác tài xế thò đầu ra cửa tính cần nhả, Huy cười cười:

- Đi không bác ?

Bác tài xế lạnh lùng:

- Giới nghiêm rồi tôi về

Anh Hải và Uyên kéo đến, anh Hải nói:

- Bác cho tụi tôi quá giang, giờ này kiếm xe sao khó quá

Bác tài lắc đầu:

- Chờ cô cậu đi quá giờ giới nghiêm làm sao tôi về

Huy năn nỉ:

- Bây giờ tụi tôi đi bộ cũng không kịp nữa. Bác chịu khó chút

- Đi chơi sao không lo về trước giờ nghiêm

- Thế mới phiền bác

- Cô cậu về đâu ?

- Cho chúng tôi về Trương Minh Giảng

Bác tài xế tươi nét mặt:

- Trương Minh Giảng hả ? Khúc nào ?

- Qua cầu chút xíu

- Lên xe đi

Huy lên trước, rồi đến Uyên và anh Hải:

- Nhanh nhanh tí đi bác

Uyên giục. Bác tài cười:

- Nhà tôi cũng ở miệt đó nên mới đưa mấy cô cậu về được, chứ giờ này đồ kiếm nổi xe

Huy cười:

- Gặp bác là hên lắm. Tí nữa thì cả bọn ngủ bót.

Uyên ngồi sát bên Huy. Huy châm thuốc hút, khói thuốc quện lên tóc Uyên ngất ngây mùi thuốc lá nồng nàn, lòng Uyên lao đao xao xuyến.

- Uyên buồn ngủ chưa ?

Huy hỏi, Uyên lắc đầu. Huy dúi vào tay Uyên gói kẹo

- Kẹo của Uyên đó

- Anh mua bao giờ thế ?

- Ở đầu đường, lúc anh mua thuốc lá

Uyên cười, bóc kẹo cho Hải và Huy, Huy nói:

- Thôi, phần anh cho Uyên cả. Anh lớn rồi

- Uyên cũng lớn rồi

Uyên chột nói. Huy nhìn Uyên qua khói thuốc, chàng lắc đầu:

- Uyên vẫn còn bé tí

Uyên thở dài, thật nhẹ. Huy chưa nhìn thấy Uyên đã lớn, chưa biết tình yêu đang bùng nổ trong tim Uyên, mê đắm

Xe ngừng trước ngõ, Huy cúi vào tay bác tài tờ giấy 200 rồi 3 anh em nắm tay nhau đi như chạy vào ngõ, gót giày Uyên lao xao mơ hồ.

Tiếng cười của Huy vang vang thoải mái. Chỉ có anh Hải là ít nói.

Anh Hải giống Tường rồi, sự im lặng đôi lúc cũng quặn rủ người đi cạnh không ít, ở bên Tường, Uyên e dè đủ thứ nhưng không cảm thấy khó chịu. Ở bên Huy, Uyên thoải mái tự nhiên, Uyên vui vẻ ồn ào. Nhờ Huy – Huy tự nhiên và sống động.

Cả nhà đã đi ngủ khi anh Hải, Huy và Uyên về tới. Ba đứa rón rén đi về phòng mình cố không gây 1 tiếng động, không dám bật đèn sáng.

Huy dừng lại trước cửa phòng Uyên, chàng nói nhỏ:

- Ngủ ngon cô bé nhé

Uyên gật đầu. Mắt Uyên tìm mắt Huy trong bóng tối. Huy cười, và chàng quay lưng bước theo Hải. Uyên đứng lại trong khung cửa nhìn theo Huy. Một ngày mới bắt đầu với Uyên rồi hay sao thế nhỉ ? Hôm qua là ngày xưa, hôm nay là bắt đầu. Uyên bắt đầu 1 cuộc sống mới, Uyên quên hôm qua rồi ! Hôm qua Uyên chỉ là con bé lạnh lùng. Hôm nay Uyên lãng mạn yêu. Uyên đã tìm thấy chàng trong thơ của Nguyên Sa, Nguyễn Bính. Có thể là Huy không giống vậy. Nhưng, Uyên cảm thấy rộn ràng trong đôi mắt nhìn tình tứ của Huy, trong nụ cười thân thiết của chàng. Như thế là tình yêu đó chăng ?

Uyên thay áo và lên giường nằm. Tiếng thở dài và trăn trở của chị Phượng ở giường bên khiến Uyên nghĩ là chị còn thức, giấc ngủ thường tràn trề về khuya của các cô gái quá thì nằm mơ ước chuyện gởi chăn. Đó là lời chị Nhã nói, chị còn than:

- Nửa đêm nghe chị Phượng thở dài buồn đến nẫu cả người – nghe như mình cũng sắp quá thì rồi ấy

Chị Vân nói:

- Tao cũng quá thì sao tao vẫn ăn no ngủ kỹ mà bà Phượng nhà mình thao thức suốt đêm thế nhỉ ?

Mấy bà chị của Uyên thật kỳ lạ, lúc nào cũng tìm cách châm chọc, chế riếu nhau, mỉa mai nhau rồi cười mà thôi. Uyên không ở trong các cuộc chế riếu đó. Hồi Phước chưa đi lính, Uyên về phe với

Phước, bị các chị bắt nạt đủ chuyện – có chuyện gì Uyên cũng kể cho Phước nghe và Phước có chuyện gì cũng kể cho Uyên nghe. Anh em thân nhau như bạn. Chị em cãi nhau như kẻ thù. Chị Nhã lúc nào cũng xem Uyên tầm thường, không biết gì. Chị Vân cho Uyên là con nít. 1 đứa trẻ con ngu dốt đại khờ, 1 đứa con gái chưa biết yêu. Chị Phượng thì nhìn Uyên khác hơn 1 chút, chị nhìn Uyên để tiếc tuổi trẻ của mình. Nhìn Uyên để tìm lại kỷ niệm và tiếc cho Uyên đại khờ không chịu hưởng tuổi trẻ đang có. Các chị mỗi người đều giữ riêng cho mình niềm kiêu hãnh ngấm ngấm, giữ riêng nhau từng phút. Không ai chỉ vẽ cho ai, cố hết sức đem cái tốt, cái đẹp của mình phô trương với mọi người. Không cố tình nhưng trong câu chuyện vẫn cứ muốn “hạ” nhau. Phước gọi mấy bà chị là “mấy bà quá thì, thấy đàn ông mặt sáng rõ”. Uyên thì thấy mấy bà chị bà nào cũng kén chọn ra gì. Biết mình sắp qua đi tuổi trẻ, nhưng không chấp nhận 1 tình yêu mà mình không thích. Như chị Vân, chị Nhã, chị Phượng, mỗi người đều đã có nhiều mối tình qua đi không nuôi tiếc, không than van, không đợi chờ. Còn Uyên, Uyên kém nhan sắc hơn các chị nhưng Uyên có tuổi trẻ và niềm tin yêu mạnh mẽ của 1 người chưa vấp ngã, chưa biết mùi vị của tình yêu, chưa mệt nhoài trong lo sợ. Uyên đang tuổi mơ mộng, mà giấc mộng nào chả đẹp, chả tình tứ nồng nàn ?

Không còn là ngày xưa

Chương 4

Chị Phượng và Nhã rủ nhau đi chợ, chả biết bà muốn làm món gì để đãi ông anh trai và ông bạn anh mà lại chịu khó đi chung với nhau như thế. Thường khi chị Phượng vẫn ở lì trên phòng những ngày nghỉ. Hôm nay chị phá lệ xuống nhà dưới cười đùa với lũ em. Buổi sáng Uyên dậy muộn hơn các chị, chị Phượng đã trang điểm xong, mắt xanh, má hồng, môi đỏ, chị hỏi Uyên:

- Tối qua Uyên đi đâu mà sáng nay dậy trễ quá vậy ?

Uyên nói trong tiếng ngáp:

- Em đi chơi với anh Hải và Huy

Chị Phượng tỏ vẻ ngạc nhiên tròn mắt nhìn Uyên lạ lùng:

- Đi chơi hả ?

Chị hỏi lại, Uyên gật đầu:

- sát giờ giới nghiêm mới về. Tí nữa cả bọn ngủ bót vì không đón xe được

- Thật không đó

- Thật chứ

- Đi lúc nào

- Lúc chị lên phòng và em chạy theo lấy áo

- Thếthế Huy rủ Uyên đi à ?

Chị Phượng hỏi Uyên, hơi cao giọng, Uyên nói:

- Cả anh Hải nữa. Hai người đi nhậu

Chị Phượng kêu lên:

- Khiếp, thằng Hải cũng biết nhậu nữa à ?

Uyên cười:

- Biết chứ, nhưng thua anh Huy

- Ghê, lại còn thua Huy.

- Anh Hải bảo Huy uống hết 1 két bia chưa thấy say

Chị Phượng nhún vai không hỏi tiếp. Chị quay sang tô lông mày,

Uyên hỏi:

- Chị đi đâu mà sửa soạn kỹ thế ?

- Đi chợ

Chị nói. Uyên ngạc nhiên:

- Bộ chị Hai xin về quê rồi hờ ?

- Không

- Vậy sao chị đi chợ

Chị Phượng cười, đôi mắt thoáng lên những tia rực rỡ, long lanh.

Uyên chưa hết ngạc nhiên thì thấy chị Nhã cũng điểm trang son phấn đi vào.

- Xong chưa chị Phượng

- Rồi

- Đi nhanh lên

- Ủ, chờ tao chút

Chị vút cây bút chì vẽ mắt xuống bàn, xách ví bước ra theo chị Nhã.

Uyên ngẩn ngơ đứng nhìn 2 bà chị âu yếm dắt nhau đi chợ. Đúng là chuyện lạ đời. Gặp chị Vân ở cầu thang, Uyên hỏi:

- Chị Hai đâu hờ chị Vân ?

- Sao mà đâu ?

Vân nói như gắt, Uyên chỉ ra ngoài đường:

- Sao 2 bà Phượng, Nhã lại phải đi chợ

Vân nhún vai:

- Ôi, ai mà biết nổi 2 bà ấy, mát rồi, mát nặng vì sự hiện diện của 1 giống đực trong nhà này.

Uyên ngăn người nhìn Vân. Cái gì mà 1 giống đực – Vân muốn nói ai thế nhỉ ? 1 giống đực – ngoài Huy ra – không còn 1 giống đực nào khác cho Vân nói hết. Uyên nghĩ thế song im lặng bỏ xuống nhà, Vân bỗng dừng lại, gọi giật Uyên:

- Này Uyên
- Dạ
- Còn mày nữa, đừng có bắt chước 2 bà ấy mà khổ vào thân

Uyên nói:

- Bắt chước cái gì thế chị ?
- Cái gì rồi mày sẽ biết, sẽ hiểu
- Có quan trọng lắm không ?
- Biết đâu đó

Uyên quay lưng đi nhanh xuống nhà. Vân quày quả bước vào phòng. Có 1 cái gì mơ hồ đang xáo trộn cuộc sống này. Vân nghĩ thế ! Uyên đã xuống nhà bếp, chị Hai đang quét nhà – Uyên hát nho nhỏ. Bài hát Phước vẫn thường hát. Chị Hai cười hỏi Uyên:

- Nhà đông đủ vui quá mà cậu Phước không được về cô Uyên nhỉ ?

Uyên cười rộn ràng. Nghĩ đến Phước là Uyên thấy thương anh, thương lạ thương lòng. Tuần này Uyên hứa đi thăm Phước rồi đi thăm không được – còn 2 tuần nữa Phước được về thăm nhà mỗi chủ nhật rồi. Phước về nhà thì anh Hải lại đi, Huy lại đi. Nghĩ đến ngày Huy đi, tim Uyên bỗng thót lại, mắt Uyên tím buồn. Uyên hỏi chị Hai anh Hải dậy chưa ? chị Hai nói:

- Dậy rồi, cả cậu Huy nữa. Hai ông rủ nhau đi từ sớm.

Uyên ngạc nhiên:

- Đi đâu mà sớm vậy ?
- Cậu Hải nói đi ăn sáng
- Anh ấy có về trưa nay không ?
- Có chứ. cô Nhã dặn hai cậu nhớ về thật sớm mà . Hôm nay hai cô đi chợ làm bún chả giò.
- Thảo nào .

Uyên nói chị Hai ngớ ngẩn.

- Uyên nói gì ?
- Không , em nói thảo nào hai bà rủ nhau đi chợ .

Chị hai cười hiền lành .

- Hồi nãy cậu Huy khen cô Nhã đảm đang khéo léo .

Uyên kêu lên:

- Trời ơi, trời! Chị Nhã mà đảm đang khéo léo .
- Cô Nhã khoe với cậu Huy là cô biết làm bánh ngon lắm. Trưa nay sẽ có món bánh tráng miệng của cô làm .

- Thật không hở chị ?

Uyên hỏi, chị hai cười:

- Tôi nghe cô Nhã nói , thật mà.

Uyên lắc đầu:

- Không , em muốn hỏi là có thật trưa nay mình được ăn bánh chị Nhã làm không?

- Không biết nữa .

- Sao mười mấy năm nay em chưa thấy chị Nhã làm bánh bao giờ vậy ?

Chị hai gật đầu, mặt chị ngệt ra :

- Ủ nhỉ Tôi ở đây cũng gần mười năm sao chưa thấy cô Nhã làm bánh bao giờ .

Uyên cười :

- Chị ấy lại tưởng tượng đấy, chuyện này anh chàng Huy được ăn bánh về chị Hai ạ .

Chị Hai cười theo Uyên. Uyên bước nhẹ ra vườn. Buổi tối hôm qua mọi người quây quần nơi đây. Uyên ngồi xuống chiếc ghế dựa, đong đưa đôi chân. Buổi sáng nắng lên soi hồng khuôn mặt Uyên không son phấn, không điểm trang, Uyên tầm thường nhỏ nhoi quá, trong con mắt Huy Huy có nhìn Uyên nhỏ nhoi tầm thường như các chị Uyên không nhỉ ? Uyên bỗng lo sợ như thế. Uyên chỉ hơn các chị về tuổi trẻ nhưng Uyên kém nhan sắc, Uyên kém quyến rũ, vì Uyên không biết mặc áo rộng cổ, có ý khoe một nửa phần ngực nhô đầy, trắng nõn trong mắt mọi người như chị Nhã – vì Uyên không có được ánh mắt ướt át đa tình như chị Vân. Vì Uyên kém sâu mòng như chị Phượng, và, vì Uyên chỉ là 1 đứa con gái lu mờ trong đám con gái lém lỉnh ở nhà. Ngày xưa hôm qua Uyên không cần, không quan trọng, không ganh đua để ý đến. Nhưng hôm nay bây giờ Uyên lo sợ - 1 lo sợ không thành hình ám ảnh đầu óc Uyên. Làm thế nào để Uyên nổi lên, giữa đám con gái Uyên vừa có nhan sắc vừa có tuổi trẻ - giữa đám con gái Uyên cũng phải tình tứ nồng nàn. Huy sẽ yêu Uyên, Uyên có tuổi trẻ, Huy sẽ chỉ yêu Uyên thôi. Uyên đứng vụt dậy – mình sẽ có tình yêu và chàng từ nơi xa xôi nào hiện đến. Với Uyên. Bất ngờ như chuyện thần thoại, êm đẹp tình tứ như 1 bài thơ, chàng chỉ yêu 1 mình Uyên mà thôi. Ngày mai Uyên đã lớn và tình yêu cũng sẽ chín mùi cho Uyên mặc áo cưới hoàng hậu, đội khăn vàng kiêu sa, cho Huy làm chú rể đa tình, và các chị sẽ phụ dâu cho Uyên, đưa Uyên về nhà chồng. Mà nhà Huy ở đâu nhỉ ? Uyên cười 1 mình thấy mình lắm cảm sao đó. Khi yêu người ta hay lắm cảm như thế chẳng? Điều này phải bàn lại với Thảo chứ không dám hỏi mấy bà

chị. Bà nào cũng khó chịu, cũng xem Uyên còn nhỏ nheo như thế làm sao thêm trả lời Uyên.

Uyên vào nhà khi tiếng cười của Phượng và Nhã cất lên, kèm theo giọng nói nặng nề của Vân:

- Hôm nay nhà mình có bao nhiêu ông khách quý mà mấy bà hằng trở tài nội trợ thế ?

Nhã nheo mắt, nói đùa:

- Mình thử trở tài cho các ông “tuyển thê” chị Vân à

- Tên nào mà được vinh dự quá vậy ?

- Chị giả bộ hoài

- Thật chứ, bạn chị Phượng hở ?

Phượng lắc đầu, bĩu môi:

- Tao đâu có điên mà để bạn tao đến đây “tuyển thê” đám con gái này

Vân cũng chẳng kém, hất mặt:

- Bộ chỉ tưởng con gái nhà này “yếu” đến thế sao ? Em tuy già thật nhưng vẫn chưa đến nỗi nào

Nhã cười xua tay:

- Thôi, xin 2 bà. Hôm nay là ngày đặc biệt, yêu cầu 2 bà cất “cái ế chồng” của mình để vui vẻ thả dàn

- Cái gì mà vui vẻ thả dàn ?

- Ờ ! Cho con Uyên dự cuộc “tuyển thê” nữa

Uyên nhìn quanh các chị, ngơ ngác:

- Tuyển thê là sao ?

- Là khoe tài, khoe sắc để 1 giống đực đang trong nhà này chọn mình làm vợ

Vân nói, thoáng nét cay đắng hậm hực. Uyên nhìn Vân ngạc nhiên. 2 lần trong 1 buổi sáng chị nhắc đến 1 giống đực trong nhà này. Thế đúng là Huy. Huy là 1 giống đực có sức hấp dẫn 1 bầy giống cái. Ai sẽ là người được Huy chọn làm vợ ? Uyên chợt buồn, nổi bâng khuâng lại đến. Các chị mình hấp dẫn thế kia, khôn khéo thế kia, Uyên làm sao sánh kịp

- Sao, chịu không con bé ?

Nhã hỏi Uyên, Uyên vùng vằng:

- Mấy bà toàn nói chuyện khùng

Vân cười phá lên:

- Mấy bà sắp khùng vì 1 tên con trai thật đấy Uyên ạ

Mặt Phượng đỏ lên, đôi mắt thoáng dữ tợn:

- Còn mày, mày có phát khùng vì thiếu con trai không ?

Vân nhún vai:

- Chưa đâu, em vẫn còn người để đó mà

Nhã nói:

- Em biết, ông giáo sư già nhà mình có vợ rồi đó nghe chị Vân

- Ăn thua gì đến tao

- Ông ấy gần xuống lỗ rồi, chị bắt ông ấy chờ đến bao giờ ? Vợ con người ta hàng tá, mà chị cũng gần 30.

Vân hậm hực. Nhã cười ròn, nụ cười như khiêu khích, nửa như hòa nhã:

- Mà thôi, ai bảo hôm nay em lấm mồm thế nhỉ ? Đáng lẽ giờ này cả 4 chị em mình cùng xúm nhau vào bếp cho anh Hải biết tài chơi chớ Uyên nói:

- Cả cho anh Huy biết tài chị Nhã đảm đang làm bánh nữa cơ

Nhã nhìn Uyên, trừng mắt. Uyên thản nhiên nhìn trả lại Nhã, Nhã cười cười:

- Ờ ! Tao làm bánh rồi, nửa tiếng nữa cả nhà sẽ được thưởng thức

- Ờ đâu ? Hồi nào vậy ?

Phượng hỏi. Nhã làm ra vẻ bí mật, nháy mắt:

- Nửa tiếng nữa sẽ biết ngay

Uyên mỉm cười. Nửa tiếng nữa chị làm xong ổ bánh là cả 1 chuyện lạ. Phượng sai Uyên nhặt rau:

- Mày bé nhất nhà đem rau ra nhặt dùm đi

Uyên vênh mặt:

- Em đâu có trong hội tuyển thê của chị đâu mà sai em

Vân cười cười, Phượng gắt:

- Mày là hội tuyển ăn, chẳng lẽ ngồi không lại ăn nhiều sao. Phải góp sức với chứ

- Em không ăn

Uyên nói, Phượng giận đôi mắt cau lại:

- Tí nữa tao thấy mày ngồi vào bàn ăn chết với tao

Uyên bấu môi trêu Phượng:

- Ờ ! Tí nữa sợ có người năn nỉ

Nhã mắng:

- Con bé này vừa hỗn, vừa lười lại vừa tham ăn. Y hết thằng Phước

Uyên cười:

- Em giống chị đẩy chị Nhã

- Giống tao chỉ tổ ế chồng thôi

Vân nói:

- Ờ ! Con Uyên giống ai ở nhà này cũng ế chồng hết thôi, Uyên giống mẹ đi. Mẹ lấy ba từ năm 18 tuổi lận. Mày giống mẹ cuối năm nay lấy chồng cho các chị mừng.

Nhã gật đầu:

- Đúng đó, nhất định phải có 1 đứa lấy chồng trong năm nay để cho những đứa khác đi theo chứ ở già 1 lũ như thế này mất mặt quá. Bố mẹ cứ thờ ngẩn thờ dài mỗi lần nhận bánh cưới của con các bà bạn, thấy mà thương

Phượng ngừng cuốn chả, bảo Nhã:

- Sao mày không giục thằng Pilot nó cưới cho rồi hả Nhã. Thằng Lộc xem cái mặt cũng hiền lành

Nhã cười ròn:

- Trời ơi, tên Lộc mà chị khen hiền lành
- Không hiền lành sao mày yêu
- Ai nói với chị là em yêu ?
- Tao thấy chứ ai

Nhã nhún vai:

- Tên đó đều thấy mờ, yêu hấn cho em chết khô, chết héo à ?
- Vậy mày yêu ai ?

Vân hỏi, Nhã cười:

- Em yêu người nào chịu yêu em
- Có người nào chịu không ?

Uyên hỏi đùa, Nhã nháy mắt:

- Mày đoán thử xem, tao còn đẹp, còn hấp dẫn lắm chứ
- Dĩ nhiên, ai mà dám so sánh với chị

Uyên nói và chạy bay ra ngoài. Anh Hải và Huy đã về. Tiếng cười làm rộn lòng Uyên. Anh Hải hỏi Uyên:

- Sao sáng nay ngủ trễ vậy Uyên ?

Uyên chối:

- Đâu có, em dậy từ sớm nhưng không xuống nhà
- Hôm nay mấy cô cho bọn anh ăn món gì đó
- Bún chả giò
- Món tử của ông Huy rồi

Uyên nhìn Huy, ánh mắt chàng đang mê đắm Uyên – Huy cười:

- Uyên làm gì từ sáng đến giờ nào ?
- Chờ 1 người bạn

Uyên nói, Huy nheo mắt:

- Bạn trai hay bạn gái ?
- Còn tùy, có thể là bạn trai mà cũng có thể là bạn gái
- Thế Uyên không hẹn trước à ?
- Uyên không hay hẹn trước

Hải nói:

- Để tôi vào bếp xem mấy cô nấu nướng

Còn lại 1 mình Uyên với Huy. Phòng khách rộng mênh mông và Uyên thì lại quá nhỏ nhoi trong bộ đồ ngắn mặc ở nhà. Huy chỉ chiếc máy kê góc phòng, hỏi Uyên:

- Uyên thích nghe nhạc lắm hả
- Hơi hơi

Uyên nói và đi đến chiếc máy, chọn 1 băng nhạc ngoại quốc thật hay của Phuróc, cho vào máy. Tiếng hát Paul Mauriat vang lên với bản nhạc L'amour est bleu thật quyến rũ. Uyên ngồi đối diện với Huy trong salon nghe lòng mình thật buồn. Nỗi buồn này Uyên cảm thấy được từ buổi tối với Tường – ánh mắt và lời nói ray rức cho Uyên thấy băng khuâng.

Nhã đã đứng sau lưng Uyên, lúc Uyên nhìn trong mắt Huy rực sáng, Uyên quay lại, mắt Nhã cũng rực si mê. Uyên chợt nghe nhói đau làm sao ấy.

- Anh đi chơi với anh Hải có vui không ?

Nhã nói dịu dàng như cô vợ ngoan. Huy cười, thoáng nét âu yếm:

- Anh chả biết đi đâu, quanh quẩn 1 vòng rồi về
- Anh không thích Saigon à
- Trước đó thì không, nhưng bây giờ thì thích

Nhã đến bên Huy, ngồi xuống cạnh chàng, hỏi nhỏ:

- Tại sao lạ thế anh ?
- Rồi Nhã sẽ hiểu

Mắt Nhã sáng lên, đôi má ửng hồng, Nhã nũng nịu:

- Em muốn hiểu ngay bây giờ, anh nói đi
- Anh sợ là quá sớm

Mắt Huy dừng lại trên thân thể Nhã. Uyên ngồi tê cứng cả mặt mày trong lòng ghế rộng. 1 nỗi buồn tủi ghen tức ngấm ngấm đang hành hạ Uyên - sự có mặt của Nhã khiến Uyên chìm lỉm mơ hồ, ánh mắt Huy thôi không nhìn Uyên nữa. Và, nụ cười - nụ cười bây giờ là của Nhã. Uyên đứng vùng dậy. Chiếc máy đã ngừng hát và Uyên không buồn thay băng. 1 mình, Uyên bước ra ngoài cửa. Đợi 1 người nào đó ! Không biết. Trông ngóng 1 điều gì đó - thật vắn vơ. Uyên đứng như thế để tự hỏi lòng mình, có phải Uyên yêu Huy rồi không ? Tình yêu tự đâu mà có ? Lòng Uyên tự đâu mà rung động. Mối Uyên vì ai mà khát khao đợi chờ ? Thèm 1 vuốt ve tình tứ của người mình thương, 1 ánh mắt ướt tình của người yêu mình

- Uyên !

Thảo đã đến. Nó gọi Uyên thật lớn, từ đằng xa. Uyên vẫy tay và Thảo đến gần. Ngang tầm mắt. Thảo kêu lên:

- Sao buồn thế hở Uyên ?

Uyên ôm vai Thảo, cười gượng:

- Lâu lâu buồn 1 tí cho ra vẻ người lớn

Thảo cười ròn:

- Tao sợ làm người lớn lắm. Buồn chỉ tổ mau già

- Mình mới 18 tuổi mà lo gì già

- Mà nói thế chứ, tuổi già đến lúc nào mình không hay.

Uyên nắm tay Thảo vào nhà, ngang chỗ Huy, Thảo chào chị Nhã:

- Chị ạ !

- Ờ ! Thảo đến chơi đó hả ?

- Em đến xem chị trở tài làm bún chả giò

Uyên cười, nói mĩa:

- Và tài làm bánh của chị nữa

Nhã lườm Uyên, Uyên tỉnh bơ như không thấy. Thảo bảo:

- Em xuống bếp phụ tá chị 1 tay nhé

Rồi nó chào Huy, kéo tay Uyên xuống bếp. Chị Hai đang chiên chả giò, mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Anh Hải ngồi ở chiếc ghế cao nhất dưới bếp đang thuyết chị Phượng ... lấy chồng. Lúc Uyên với Thảo bước vào, Uyên chỉ nghe 1 mình tiếng anh Hải nói:

- Em sẽ giới thiệu cho chị 1 ông bạn của em. Tên này hơn chị 1 tuổi.

Đại Úy bộ binh. Chị bằng lòng không ?

Tiếng chị Phượng cần nhần:

- Mà đừng tài khôn. Tao không lấy chồng kệ tao, làm gì mà hết lũ em gái đến lũ em trai phải cuống cuống lên thế ?

Hải cười, cãi Phượng:

- Chị nói vậy đâu có được. Chị cứ vậy khiến tụi con Vân, con Nhã nó bất chước hết cả lũ sao ?

- Đứa nào lấy chồng trước cũng được, đâu cần phải tao

- Chị lớn nhất nhà

Uyên bước vào vừa đúng lúc mặt chị Phượng sa sầm xuống. Thảo chào các chị tròn 1 lượt. Đến khi nhìn anh Hải, Thảo gật đầu ngượng ngập, vụng về. Uyên giới thiệu:

- Anh Hải của Uyên đó, và Thảo, bạn em.

Anh Hải cười, tự nhiên và ra vẻ người lớn bảo:

- Uyên mời bạn lên nhà chơi đi em

- Dạ

Thảo hỏi chị Vân:

- Chị có làm gì không, em phụ cho.

Vân cười lắc đầu:

- Xong hết rồi, lên nhà chơi em nhé

Thảo dạ lí nhí. Hải hỏi Uyên:

- Anh Huy làm gì thế Uyên ?

- Nói chuyện với chị Nhã

Uyên trả lời Hải, thoáng nét cau có, Phượng chợt nói:

- Gọi Nhã vào đây Uyên, công việc của nó chưa xong mà đã làm đáng rồi

Uyên dạ, thoáng thích thú – Uyên hỏi:

- Còn bánh bà ấy làm chưa ?

- Làm ở tiệm ấy

Anh Hải hỏi ngây thơ:

- Sao lại làm ở tiệm

Phượng bấu môi:

- Thì nó nhờ tiệm làm dùm chứ sao. Trả công cho người ta 2000 đồng

- Sang vậy đó

Vân nháy:

- Nè bí mật của nó, anh Hải đừng nói cho Huy nghe, nó buồn lắm đấy

Hải cười:

- Tôi hiểu rồi. Thì ra tài của các cô là như thế đó phải không ?

Uyên kéo Thảo lên phòng mình – ngang phòng khách Uyên gọi:

- Chị Nhã, chị Phượng gọi chị dưới bếp

Như 1 con mèo nhỏ dễ thương hiền lành, Nhã đi từ bước ngắn dịu dàng xuống bếp. Uyên bảo Thảo:

- Mấy bà chị tao, bà nào cũng khéo đóng kịch hết

- Mà bà nào cũng đẹp

Thảo nói, Uyên buồn buồn:

- Tao thiệt thòi nhất nhà

Thảo cầu tay Uyên, 2 đứa nào dài ra giường, Thảo chợt gọi:

- Uyên nè

- Gì thế ?

- Mà biết anh Tường nói gì về mà không ?

Uyên nhồm người dậy:

- Nói gì ? À ! Mà sao anh Tường không đến ?

- Anh ấy đi Biên Hòa rồi. Từ chiều hôm qua với 1 người bạn, anh ấy gọi lời xin lỗi

mày

- Còn .. phê bình

- Anh Tường khen mà dễ thương và anh ấy hy vọng 2 người sẽ thân nhau hơn

- Thân nhau hơn là sao hở Thảo ?

- Anh Tường mến mà

Uyên nghĩ đến Huy - mền có nghĩa là sẽ yêu - Tường - Tường chỉ mới gặp Uyên có mấy tiếng đồng hồ Tường đã thấy mền Uyên. Thế còn Huy, Huy đã thấy mền Uyên chưa nhỉ ? Tình yêu đến khi Uyên không ngờ tới – Ngay buổi tối gặp Huy, Uyên đã thấy được tình yêu. Ở nụ cười đó, đôi mắt đó. Ở thân thể đó, người đàn ông đã toát ra 1 sức quyến rũ cực mạnh. Uyên yêu Huy như từ kiếp nào lâu lắm bây giờ Uyên mới tìm gặp. Tưởng như tình yêu gọi là tới, khi muốn là gần được nhau. Tưởng như tình yêu không thay chiều, đổi hướng. Tình yêu là độc đoán, là ích kỷ. Uyên yêu Huy và Uyên độc đoán ích kỷ như thế.

Tiếng gọi nhau chí chóe của mấy bà chị khiến Uyên tỉnh người. Thảo đang nằm đọc sách:

- Cái gì thế Uyên ?
- Giờ ăn đến rồi
- Vui nhỉ ?
- Cái gì vui ?
- Nhà đông vui chứ sao. Uyên biết không, ta ở có 1 mình, đến bữa cơm buồn không muốn ăn nữa ấy
- Nhưng con 1 như Thảo sướng
- Con út như Uyên còn sướng hơn
- Sao mà sướng
- Được ba mẹ, các anh, các chị cưng chiều

Uyên bấu môi:

- Cưng gì mà cưng, các bà chị la mắng tao suốt ngày. Chỉ may có anh Hải cả năm mới về 1 lần và anh Phước là dễ chịu

Thảo cười:

- Ờ ! Uyên nhắc anh Phước, Thảo mới nhớ, ông ấy được ra trường chưa ?
- Tuần sau

Uyên nói, Thảo buông quyển sách và lại bàn ngồi chải đầu. Uyên ngồi sát lại Thảo, cười nhẹ:

- Anh Phước trách Thảo ghê lắm nhé. Cẩm có tuần nào Thảo lên thăm anh ấy

Thảo quăng lược, chối:

- Tại Uyên không rủ
- Thôi đừng lẻo mép. Tôi rủ rồi bạn có chịu đi đâu
- Trời ơi ! Rủ có 1 lần, hôm đó nhằm ngày người ta bận
- Bận gì ? Bận đi chơi với bồ đấy hả ?

Thảo lườm Uyên:

- Con khỉ

Uyên cười ròn. 2 đứa dắt nhau xuống phòng ăn. Mọi người đang quay quần quanh chiếc bánh của Nhã. Mặt Nhã đỏ hồng khi Huy tấm tắc khen chiếc bánh đẹp, lại có hàng chữ nổi ở trên mặt “Mừng anh Hải và Huy về thăm gia đình”. Huy có vẻ cảm động khi đọc hàng chữ trên. Mắt chàng nhìn Nhã trù mến, tha thiết. Uyên biết thừa là Nhã đi đặt bánh ở tiệm, cả anh Hải cũng thế, tuy nhiên, nhờ hàng chữ trên bánh cũng đã làm cho cả nhà thích thú mà quên đi “tài” của nàng.

- Nhanh lên 2 cô, cả nhà chỉ chờ 2 cô xuống là ăn đó thôi

Uyên nắm tay Thảo vào bàn ngồi. Huy ngồi đối diện với Nhã, bên cạnh Uyên. Thảo ngồi sát bên anh Hải rồi đến chị Vân, chị Phượng. Ba mẹ ăn riêng trong phòng và đã nghỉ trưa. Bữa cơm ồn có tiếng cười anh Hải. Uyên ăn nhỏ nhẹ như con mèo, chả phải Uyên điệu như Nhã nhưng vì Uyên no. Uyên cảm thấy no từ ánh mắt của Huy nhìn Nhã. Uyên no khi Huy gấp chả giò cho Uyên:

- Ăn đi, cô bé ăn nhiều chóng lớn anh thương

Uyên cắn miếng chả giữa 2 hàm răng, nghe đắng, mà buồn. Anh thương ! Anh thương em như thương 1 con búp bê biết nói, biết cười hay sao ?

- Uyên định học gì năm nay nào ?

Uyên lắc đầu, lúng búng sợi bún trôi trong cổ:

- Uyên chưa chọn

- Sao thế ? Ít nhất Uyên cũng đã nghĩ cho mình 1 ngành để theo đuổi trong thời gian ở trung học chứ ?

- Vâng, Uyên đã nghĩ nhưng bây giờ thì bỏ hết

- Theo anh, Uyên nên học Luật

Uyên quay nhìn Huy:

- Học Luật à ?

- Ừ !

- Chị Vân chê trường Luật, khuyên Uyên nên bỏ

- Chắc Vân có thành kiến gì đó

- Đang học Luật chị Vân bỗng bỏ ngang. Uyên hỏi tại sao, chị Vân bảo con trai trường Luật cù lằn, giáo sư trường Luật ... bê bối nên chị bỏ

Huy cười:

- A ! Chắc cô này lại bị anh thầy nào si rồi, đúng không ?

Uyên gật đầu, tủm tỉm:

- Đúng

- Anh mà nghĩ là không sai bao giờ

Huy nháy mắt:

- Thế, Uyên nghĩ gì về anh ?

- Nghĩ ngày xưa anh học Luật

Huy tiếp vào bát Uyên miếng chả giò:

- Thường cho cô bé đó, đoán giỏi lắm

Chị Nhã chọt kêu thét 1 tiếng nhỏ, nũng nịu và bé bỏng, cả nhà hỏi dồn:

- Gì thế Nhã ?

- Cái gì vậy ?

Huy cũng hốt hoảng:

- Sao thế, Nhã ?

Nhã cười, nhìn Huy mím môi lại làm dáng:

- Con chuột nó cắn chân em

Uyen hất mặt, hậm hực. Vân lờm Nhã lau bàu:

- Cứ như con mèo ướm

Uyen nghĩ thầm:

- Chị ấy giả vờ vì thấy mình nói chuyện với Huy. Đã thế, tao trêu tức cho bỏ ghét. Nhưng với phút nào, giây nào, thời gian nào cho Uyên nói được rõ lòng mình, nói hết được ý mình ? Uyên lại lo sợ.

Chị Nhã giành phần cho mọi người. Với sự khéo léo, chị cắt cho Huy miếng bánh có tên chàng. Huy nhìn miếng bánh, cười nòng nân. Tim Uyên nhảy nhót đau đau. Miếng bánh cuối cùng được đưa đến tay Thảo. Miếng bánh có 1 nửa tên Hải. Nhã nháy mắt trêu Thảo khiến má Thảo ửng hồng:

- Nhất Thảo nhé, chị làm bà mai

Cả nhà rủ ra cười. Anh Hải tỉnh bơ bơ, anh nói:

- Cô nào muốn đi Cấp ?

- Em

Vân nói:

- Để thay đổi không khí - sống ở Saigon hoài ngộp thở quá.

Uyen cũng nói:

- Uyên nữa, Uyên chán Saigon rồi

Nhã đưa mắt nhìn Huy. Huy bảo:

- Chúng mình sẽ đi Vũng Tàu 2 ngày, mai thứ năm, thôi thứ sáu đi, chủ nhật về
nhé

- Cho em theo với

Nhã nói với Huy, Phượng kê:

- Nhã đi Cấp hôm trước, hôm sau Pilot thế nào cũng theo ra.

Huy nhìn Nhã nheo mắt, chàng hỏi Phượng:

- Ủa, Nhã có Pilot rồi hờ chị ?

- Cậu trông cây si tuần nào cũng đến thăm cô, ngồi hàng giờ chưa

muốn về

Hải cười ồn ào:

- Chà, hôm nào Nhã giới thiệu cậu em rể tương lai cho anh biết chứ.

Anh thấy cô nào có người rước là anh thưởng trước

Nhã nhìn Phượng hẳn học:

- Trời ơi ! Chị Phượng chỉ giỏi phao tin nhảm. Em bồ bịch với tên đó bao giờ nào

Phượng lườm:

- Cả nhà đều biết chứ chả phải mình tôi, cô chối vô ích

Uyên chen vào:

- Mai mốt anh Lộc đến em bảo anh Lộc chị không yêu anh ấy nhé

Nhã hất mặt:

- Ờ ! Mà giỏi quá, cái gì làm cũng nổi mà

- Nhưng em không biết làm bánh vẽ

Nhã mím môi, Vân, Phượng để lộ mặt thích thú trong câu nói mỉa mai của Uyên. Nhã không cãi Uyên 1 tiếng, cúi mặt làm lì. Uyên thấy thích thú với hành động của mình. Hạ được Nhã, Uyên thấy thoải mái hơn 1 chút. Uyên bật cười nhẹ, lạnh lùng. Thảo hất tay Uyên dưới bàn, nói khẽ:

- Chị em mà kỳ quá hà

- Cái gì mà kỳ

- Đang thân mật với nhau mà nỡ kê nhau chan chát thế được sao ?

Uyên nhún vai:

- Quen quá rồi, mà sợ chị em đông chưa ?

Thảo lắc đầu, không nói. Có 1 cái gì đó ám cúng chứa đựng trong đôi mắt Hải làm mềm lòng Thảo, cảm giác này chưa bao giờ Thảo có được với ai. Bây giờ Thảo bắt gặp mình khác lạ. Hải cúi hỏi Thảo:

- Thảo có xin phép ba mẹ đi chơi với Uyên được không ?

Thảo cắn ngón tay út giữa 2 hàm răng, cười hiền lành:

- Có lẽ được. Để Thảo về nhà xin phép

Hải dịu dàng:

- Ở Cấp, gia đình anh có nhà riêng, hy vọng có Thảo nhập bọn cho vui. Thảo đã đi học lại chưa ?

- Sắp rồi, anh

- Thảo tính học gì

- Em học Dược, nhưng nếu rớt em sẽ vào Văn Khoa

- Con gái học Dược hay Văn Khoa đều dễ thương cả

Thảo cười duyên dáng:

- Uyên nó chê Thảo học không hợp đó

- Uyên nó định học gì ?

- Uyên chưa dứt khoát

Hải nói:

- Co bé này chuyên môn vậy, chẳng bao giờ nó dứt khoát được tư tưởng

- Thảo thì nghĩ Uyên thật dễ thương.

- Nó thật thà và ít nói nhất trong mấy chị em. Anh cũng thương nó nhất nhà

Thảo chớp đôi mắt, miếng bánh có 1 nửa tên Hải đã vơi dần rồi, miếng bánh tự nhiên ngon. Đằng kia Huy và Nhã đã xong bữa và cùng nhau ngồi uống trà. Uyên lặng lẽ dán mắt vào miếng bánh còn nguyên. Thảo bảo Uyên:

- Ăn đi chứ. Bánh ngon lắm

Uyên bồng đầy đĩa bánh ra xa, hậm hực đứng dậy:

- Ăn bánh này chán phèo

Thảo nhìn Uyên lạ lùng. Uyên nhìn 1 vòng ngẩn quanh bàn ăn. Tất cả đã buông đũa và Huy, Huy đang ngồi với Nhã ở 1 góc khuất.

Uyên thấy bức bối, khó chịu. Thảo nói với Hải em và Uyên lên phòng.

Hải gật đầu:

- Thảo lên nghỉ trưa với Uyên, chiều nay anh đưa về.

Thảo nghe 1 thoáng âu yếm trong câu nói của người con trai – và – 1 lời hẹn hò. Anh đưa em về. Đưa em về bằng những bước chân quán quít thương yêu. Đưa em về bằng vòng tay nhẹ nhẹ và ánh mắt gọi tình. Bước chân Thảo bồng lâng lâng. Sợ Uyên nhìn được nét bối rối của mình, Thảo đẩy Uyên lên trước. Từng bậc thang ngẩn đưa Uyên lên phòng – xa cách tiếng cười đùa dưới nhà. Từng nụ cười như gió thoảng đông đưa. Uyên bỗng muốn khóc kỳ lạ ! Mỗi đưa mỗi ý nghĩ. Uyên và Thảo yên lặng bên nhau, ánh mắt dấu diếm che đầy nụ cười buồn.

Không còn là ngày xưa

Chương 5

Đêm qua Huy đã lén mọi người đi uống rượu say. Lúc chàng trở về chàng không dám bước mạnh. Đầu óc choáng váng. Huy ngồi gục xuống salon. Trong bóng tối, Huy mơ hồ như có 1 ánh mắt theo dõi chàng và 1 tiếng thở dài, nhẹ và buồn. Huy cố ngẩng đầu lên. Từ trong 1 góc divan, mái tóc của cô gái đỏ dài chen kín hết khuôn mặt,

vạt áo trắng lập lờ trong bóng tối. Huy đứng vụt dậy, chàng bước từng bước ngắn, chập choạng. Cô gái vẫn ngẩng nhìn Huy, ánh mắt đen sâu thẳm nửa tình tứ, nửa lạnh lùng theo dõi, chàng vẫn bước, đôi tay buông xuôi, thể xác điều khiển trí óc. Chàng đến ! Cô gái hơi giật mình nhưng vẫn ngồi yên. Huy ngồi xuống cạnh cô gái:

- Em là người hay là ma ?

Cô gái nhích người 1 chút, nhưng vẫn không lên tiếng. Trong bóng tối, Huy chỉ nhìn thấy đôi mắt đen và mái tóc dài. Cô gái đẹp như chuyện liêu trai khiến tim Huy bồi hồi. Lòng chàng nôn nóng. Huy xích lại, chàng quờ quạng tới trước, sát bên cô gái, chỉ có màu áo trắng để Huy nhận ra thân thể nàng, ngoài ra, bóng đêm che lấp hết khuôn mặt, chàng tìm bàn tay nàng. Bàn tay lạnh như 1 xác chết.

Huy nói nhỏ:

- Em đẹp quá

Cô gái hứ lên 1 tiếng, nhỏ như tiếng muỗi vo ve song nàng không rút tay về. Huy chợt ôm choàng lấy nàng, thì thào:

- Anh yêu em !

Cô gái giật mình, đôi vai rung lên rồi lại ngồi im. Huy cúi xuống và như con mèo, chàng siết chặt cô gái, hôn lên môi nàng ngấu nghiến. Cô gái không chống cự. Nàng như bị kích động mạnh và cũng hôn trả lại Huy, không kém nồng nàn. Im lặng 1 phút, sau đó cô gái đẩy Huy ra, đứng vụt dậy. Huy như người nằm mơ, chàng gọi:

- Em sao thế ?

Cô gái đứng im nhìn Huy, đầu Huy rũ xuống, cơn buồn ngủ kéo sụp mí mắt chàng nhưng Huy vẫn cố với tay như muốn níu kéo lại hình ảnh vừa qua. Huy gọi:

- Em ... em ...

Cô gái quay ngoắt ra ngoài cửa và chạy biến ra vườn. Mái tóc dài đổ theo bờ vài nghiêng nghiêng. Huy lao đao, chàng ngồi thụp xuống và ngã nhào lên mặt divan ngủ thiếp.

Không còn là ngày xưa

Chương 6

Khi Phượng lên đến phòng thì Vân, Nhã đã ngủ say, chỉ còn Uyên thức, ngồi 1 mình ngoài balcon. Phượng thoáng rùng mình – mái tóc dài đã được vén cao lên bằng 1 chiếc cặp đôi môi. Nàng lại bàn ngồi

tìm nhật ký viết - mãi mê và say sưa. Phượng viết như người mộng du. Nàng không dám đọc lại xem mình đã viết những gì nữa. Uyên kéo nhẹ đôi dép thắp vào phòng. Phượng nằm gục xuống bàn từ lúc nào. Uyên rón rén đến bên cạnh Phượng, trang nhật ký bỏ ngổ. Uyên cúi đọc: “Khổ quá, khổ quá, mình có điên không chứ, chàng có đoán ra mình không nhỉ ...” Phượng chợt ngẩng đầu lên. 2 giọt nước mắt long lanh rơi trên má gầy của Phượng. Uyên đứng thụt lùi. Phượng gấp quyển nhật ký lại nhìn Uyên đăm đăm, Uyên cười nhỏ:

- Em chưa đọc được chữ nào đâu mà lo
- Mà làm gì mà thức khuya quá vậy ?

Uyên nhún vai:

- Buồn, thức chơi cho hết đêm

Phượng tắt ngọn đèn bàn, mắt Uyên:

- Nhỏ xíu mà bày đặt buồn, thôi đi ngủ đi

Uyên vẫn đứng yên trong bóng tối, hỏi Phượng:

- Chị nhớ ai mà khóc ?
- Đừng nói bậy
- Bậy là làm sao. Em thấy chị khóc rõ ràng

Phượng cười nhẹ:

- Buồn khóc không được à ?
- Chị mà cũng bày đặt buồn

Uyên nói đùa, Phượng cau có:

- Thôi, đi ngủ đi bà cụ non

Và Phượng leo lên giường kéo chăn lên tận ngực. Uyên làm lủi trở về giường mình. Buồn không nói được, không thở được. Uyên buồn muốn chết ngất, muốn ngạt thở cho rồi. Hồi chiều này anh Hải với Huy đưa Thảo xong 2 người đi chơi đến mờ tối. Chưa kịp ăn cơm, Huy đã lẳng lặng “trốn” đi nữa. Trong bữa cơm chiều, Uyên hỏi Hải:

- Anh Huy đâu ?

Hải cười cười:

- Đừng chờ, nó đi nhậu rồi

Uyên thắc mắc:

- Nhậu ở nhà ai vậy ?
- Ở ngoài đường

Chị Phượng nhăn mặt:

- Cái gì ở ngoài đường ?

Hải nói:

- Thằng ấy bỏ rượu 1 ngày hấn khùng ngay. Thôi đừng thắc mắc đến nó nữa

Uyên bảo:

- Chắc Huy buồn chị gì phải không ?
- Ai mà hiểu được nó

Nhã nói:

- Thôi, ăn cơm nhanh nhanh, tôi còn đến nhà Mai

Vân cười:

- Cha ! Tối nay cô nương đi 1 mình à ?
- Không 1 mình thì mấy mình ?
- Tao tưởng lúc nào mày cũng có đôi
- Càng nhiều người theo đuổi càng dễ bị bỏ rơi. Thà sống như chị

Phượng mà

sướng

Phượng hứ trong cổ họng, nhìn Nhã gay gắt:

- Rồi thì mày cũng sẽ già như tao. Thời gian đi nhanh lắm Nhã ạ.

Đừng kiêu hãnh.

Hy vọng sẽ chẳng có ma nào cười sự lẳng lơ của mày đâu

Nhã bĩu môi, cười dài:

- Em lẳng lơ để chặn đứng thời gian kéo uống tuổi trẻ, già như chị lẳng lơ mới là chuyện lố bịch

Hải quát nhỏ khi mặt Phượng đổi qua sắc tím:

- Im mồm, Nhã

Nhã vẫn tỉnh bơ, mặt hát lên:

- Anh không nhận thấy ở nhà này mọi người đều muốn em phải xấu xí, phải cù lần, phải gù lưng sứt miệng à ? Ai cũng tỏ vẻ ganh ghét em

- Chẳng có ai thêm ganh ghét với mày, đừng già mồm.

Phượng hét, Nhã xô bát cơm đứng bật dậy. Hải nói:

- Làm gì thế, Nhã ?
- Em không ăn cơm

Nhã nói, hậm hực bỏ lên phòng. Uyên và vội miếng cơm chát ngất trong cổ họng rồi đứng lên, đi bộ ra vườn. Buổi tối xuống thật lạnh lẽ.

Ngoài đường, bóng tối che khuất ngọn cây cao. Uyên ngồi dưới chiếc ghế xích đu, đong đưa đôi chân - nhớ hôm nào chị Vân bảo:

- Có 1 giống đực lạ mặt hiện diện trong nhà này gây xáo trộn cho 1 bầy giống cái

Có phải vì Huy chẳng. 1 giống đực đa tình có 1 sức quyến rũ mãnh liệt làm bừng dậy tuổi xuân của các nàng thiếu nữ quá thì. Chị Phượng từ ngày có Huy, đôi mắt đã có vẻ ướt, môi đã có vẻ tươi, chị làm dáng suốt ngày. Chị Vân cũng kém vẻ cứng cỏi, đùa nghịch. Chị Nhã đã điệu lại càng điệu hơn. Còn Uyên, Uyên đã biết được những

dần vật thương nhớ. Mắt Uyên nhuốm buồn. Và, Uyên chịu khó bắt chước chị Nhã, điệu 1 tí, lẳng lơ 1 tí. Buổi chiều ngâm mình trong phòng tắm. Nhìn thân thể mình trong tấm kính mờ, Uyên thấy mình đầy tràn sức sống – đôi ngực tròn nảy nở - da thịt căng đầy. Uyên cũng quyến rũ chẳng thua gì chị Nhã. Vậy thì, Huy sẽ là của riêng ai ? Uyên hay Nhã, hay chị Phượng, chị Vân. Hay Huy của 1 người con gái nào khác. Uyên rùng mình. 1 người con gái khác cướp Huy ra khỏi căn nhà này, liệu nếp sống cũ có trở lại hay làm tan nát cuộc sống mỗi người ? Tình yêu nguy hiểm nhỉ ?

Nhã bỏ đi lúc chập tối. Uyên trở về phòng và Phượng biến mất. Căn phòng chỉ có Nhã và Vân. Vân đọc tiểu thuyết và dường như Vân chẳng còn để ý đến ai. Gần nửa đêm thì Nhã về, và Uyên ra balcon đứng. Bây giờ thì đã quá giờ giới nghiêm-Uyên lén đọc được 1 đoạn nhỏ trong nhật ký Phượng mà vẫn không hiểu Phượng muốn nói gì – chàng là nhân vật chính cho cuốn nhật ký mỗi khi chi chít hàng chữ nhỏ, khít khao chồng chất lên nhau. Chị đang yêu ! Có lẽ thế. Người yêu của Phượng là chàng. Uyên tiếc vì chưa đọc được hết trang để xem chàng là ai ! Là người đầu non hay cuối gió – chàng gần gũi hay xa vời, chàng son trẻ hay đã vợ con đùm đề - đàn ông bây giờ cùng loại như nhau cả. Có vợ, có con rồi mà ra đường vẫn làm như vẻ trai tráng. Tháo nhẫn bỏ túi hay đem bán trong tiệm vàng, về nhà vợ hỏi thì nói dối anh đánh rơi. Vợ buồn buồn bảo để em mua cho anh chiếc khác. Chồng làm ra cái vẻ biết hà tiện cho vợ, nói, thôi em mua nữa chi phí tiền, tính anh lơ đãng đeo nhẫn ở tay cứ buồn buồn tháo ra vô lại nữa mất nữa. Vợ mơ hồ thấy chàng có 1 phần có lý, chín phần gian dối nhưng phải lẳng lặng không nói. Như thế đó, Thảo kể. Như cái ông giáo sư trường Luật mê chị Vân. Đã có vợ ở dưới “xứ” rồi nhưng vẫn làm ra vẻ ta đàng hoàng, chưa biết mùi đàn bà là gì. Ông ta thuê nhà ở gần trường để đi dạy cho tiện, thành ra sinh viên cứ tưởng ông ta chưa có gia đình. Buổi trưa đi ngang nhà thầy chị sến mang “gà mên” đi mua phở hoặc cơm, cô nào cũng chép miệng than tội nghiệp. Nhiều cô còn nói đùa:

- Giá chàng cưới em, em sẵn sàng bỏ học ở nhà nấu cơm nóng, canh ngọt cho chàng xơi, em kho sườn cho chàng ăn 7 ngày chưa hết. Răng chàng lung lay, em sẽ mua nước đá về nhai trước mặt cho chàng thêm.

- Em phải mua thuốc hồi xuân cho chàng uống

Chị Vân hay kể chuyện đám bạn chị, đùa phá thật quái ác. Ông giáo sư thỉnh thoảng cũng ghé nhà chơi, từ ngày chị Vân nghỉ học chính thức chàng tỏ tình. Tỏ tình mà không ngỏ lời cầu hôn. Chị Vân trả lời

chị không muốn thành góa phụ sớm. Tướng ông ta là tướng chết trong lúc hồi xuân, chị sợ mang tướng sát chồng. Sau này, nhờ 1 tình cờ, chị Nhã khám phá ra ông ta đã có vợ, chị Vân nói thẳng vào mặt ông, từ đó chàng lĩnh mất.

Còn chị Phượng – cô giáo Phượng quá thì – cô đã yêu ai mà đêm nào cũng viết nhật ký, chiều nào từ trường học trở về cũng ngẩn ngẩn, ngơ ngơ. Phượng chỉ chùi phấn son lúc đi ngủ thôi. Trước đây, chị đâu có thế. Bây giờ có tình yêu rồi chị có vẻ tươi tỉnh hơn - nụ cười nòng nân hơn và mái tóc thường chải kỹ, chăm sóc cẩn thận. Bây giờ nhật ký của chị có tên chàng – Uyên nghĩ – chàng có thể lại là 1 lão hồi xuân ! Cầu cho chị đừng gặp 1 con cáo già đội lốt nữa. Uyên không ngủ được, trăn trở và khó chịu. Cơn mưa bỗng dưng đổ ập xuống. Uyên se lạnh, chiếc chăn dày phủ lên thân thể Uyên. Sao lạnh thế ! Lạnh từ trong tim, lạnh quắt quay. Lạnh từng thớ thịt cắn đây, lạnh từ làn môi non thềm 1 nụ hôn tình tứ. Uyên vuốt ve môi mình. Môi này chưa hôn ai. Thân thể này chưa gần ai. Uyên còn như tờ giấy trắng. Và ai, ai sẽ là người hôn Uyên đầu tiên. Ai sẽ được Uyên áp môi hồng lên má !

Chị Phượng thở dài. Tiếng thở dài nhẹ và đứt quãng. Uyên vui mặt xuống gối, mơ mộng.

Không còn là ngày xưa

Chương 7

Thành phố Vũng Tàu hiện dần trước mũi xe. Trên băng trước Phượng, Nhã ngồi và anh Hải lái xe. Băng sau Uyên, Thảo, Vân, Huy chen chúc nhau, nóng và chật. Chị Vân luôn mồm kêu nực quá. Đến biển tôi phải tắm trước tiên. Nhã thì suốt đoạn đường dài chỉ tắm tắt khen gió mát, cảnh đẹp. Huy ngồi sát bên cánh cửa xe, rồi đến Uyên, Thảo, Vân. Đi đường, Uyên năn nỉ thế nào Huy cũng không chịu nhường chỗ cho Uyên. Ngồi trong cứ phải nhòai người ra nhìn cây cối 2 bên đường. Và, tóc Uyên phủ lên mặt Huy khó chịu. Lúc Uyên buồn ngủ, thềm dựa đầu lên cửa xe ngủ vui nhưng Huy cứ trêu cho Uyên tỉnh. Con gái ngủ gật là con gái hư. Uyên giận dỗi ngồi im cho Huy năn nỉ xin lỗi. Thảo bảo:

- Con nhỏ này, sao mày nhõng nhẽo quá trời vậy
Uyên cười:

- Tại vì anh Huy bảo tao là con nít. Mà con nít thì phải nhõng nhẽo chớ sao

Thảo nheo mắt:

- Anh Tường hẹn ngày mai theo mình ra Vũng Tàu đó

- Với ai

- Có thể 1 mình, có thể với bạn

Uyên vẫn thản nhiên:

- Tao thì nghĩ với Thủy

- Sao lại với Thủy

- Hình như 2 người quen nhau từ lâu

Thảo gật đầu:

- Và có những liên hệ thân mật nữa. Anh Tường thương Thủy lắm

- Mà giới thiệu Tường với tao hôm sinh nhật Thủy, không sợ Thủy nó giận Tường à ?

Thảo chớp mắt, thoáng buồn:

- Có gì mà giận. Anh Tường cũng phải có tình yêu chứ

- Tình yêu có rồi còn tìm kiếm ở đâu

- Mà muốn nói ai

- Tường

- Với ai

- Thủy

Thảo cười nhẹ:

- Mà không hiểu nổi những liên hệ giữa Tường và Thủy đâu

Uyên hỏi:

- Liên hệ sao

- Tường chỉ coi Thủy như em

- Còn Thủy

- Thủy cũng xem Tường như anh

Uyên nói nhỏ:

- Mà hình như ... hình như Thủy có vẻ buồn và cô đơn làm sao đó.

Tao thì cứ nghĩ là tại Thủy yêu Tường nên khi thấy Tường đi với tao, Thủy buồn.

Thảo cắn nhẹ đôi môi, buồn buồn:

- Làm gì có chuyện đó, mà dù cho Thủy có buồn khi thấy Tường quen mà thật, nhưng chắc chắn không phải vì tình yêu

- Mà lạc quan quá, biết đâu ...

Uyên nói, Thảo lắc đầu:

- Mà phải hiểu, Thủy cũng là bạn tao, mà cũng là bạn tao. Tao thân 2 đứa như nhau, chả lẽ tao làm khổ nó.

Uyên cười. Khuôn mặt thoáng trở thành trẻ thơ. Uyên lay Huy cho

Huy tỉnh khi xe đến Vũng Tàu. Hải thở phào nhẹ nhõm. Mấy cô con gái lao nhao lên:

- Tuyệt quá !
- Tha hồ tắm biển

Nhã hỏi:

- Chị Vân ơi, chị có đem theo lọ Crème Nivéa không ?

Vân gật đầu:

- Có, nhưng không xài chung đâu
- Về Saigon em mua đèn

Phượng nhăn mặt vì nắng. Hải bảo:

- Cái gì mà ồn lên thế, về nhà rồi tính
- Cho em ra biển

Uyên nói. Hải cau mặt:

- Về nhà cất đồ đạc đã

Uyên phụng phịu:

- Em xuống biển nhúng ướt đôi chân rồi lên liền

Nhã nhăn:

- Thôi, mất thì giờ lắm lắm

Vân, Phượng cũng phản đối lời đề nghị của Uyên. Uyên đành thua.

Căn nhà xây trên 1 con dốc thấp thoai thoải. Ba đã đánh điện tín báo trước cho bác quản gia biết cả bọn sẽ ra nghỉ ở đây nên khi vừa nghe tiếng xe tin tin, bác Hoạt đã chạy ra vui mừng mở cổng, Hải cho xe vào. Những viên sỏi trắng bị nghiền nhẹ dưới bánh xe. Uyên mở cửa chạy xuống trước, rồi Thảo, Vân, Huy, Nhã, Phượng cũng lần lượt chui ra xe. Bác Hoạt đón những túi hành lý trên tay Uyên, Nhã.

- Nhà cửa sạch sẽ lắm – nhà tôi và cháu bé đã quét dọn từ chiều hôm qua

Hải vỗ vai bác Hoạt cười:

- Lâu quá không gặp bác. Dạo này bác có vẻ đen hơn và trẻ ra đấy
- Bác Hoạt cười, hàm râu rung rinh:
- Cậu Hai nói thế ...
 - Thật đó, bác thấy tôi có thay đổi gì không ?
 - Cậu khỏe và đẹp trai hơn nhiều

Đám con gái cười rú lên. Nhã nói:

- Anh Hải khen bác, bác khen lại anh Hải huề cả làng.

Bác Hoạt cười, Uyên nắm tay Thảo đi bên cạnh bác lú lo:

- Vũng Tàu mùa này vui lắm hở bác ?
- Ờ ! Ở Saigon ra đông ghê !
- Trưa nay bác cho tụi con ăn cơm không ?
- Có chứ, nhà tôi đi chợ vừa về xong.

- Chắc chắn là có cá

Bác Hoạt cười:

- Thì ở biển mà cô út – cá là món chính

Uyên nheo mắt:

- Con thích ăn miến cua, mai nấu nhé

Bác Hoạt gật đầu:

- Cô út khỏi lo. Nhà tôi mua cua khéo lắm, con nào cũng chắc nịch à.
Để chiều nay tôi bảo nó nấu miến cua cho cô

Nhã chồm tới hỏi:

- Bộ 1 mình con Uyên thôi hả bác

Uyên nói:

- Ở ! 1 mình em ưu tiên, nhưng cho cả nhà ăn ké

Nhã bĩu môi:

- Thèm vào, tao đi ăn tiệm

Bác Hoạt nói:

- Chà, cô Nhã sang ghê há

Nhã nói:

- Tại bác thiên vị. Bác thương con Uyên hơn con

Vân đi đằng sau, nói lớn:

- Thôi đi 2 con khỉ. Chúng mày ăn hiếp bác Hoạt, bác ấy chịu tội mày cũng đủ khổ.

Nhã chạy ào ào vào nhà. Uyên chạy theo. Trong nhà có 1 lọ hoa tươi. Hoa cúc trắng. 2 phòng ngủ, đối diện nhau bởi 1 hành lang hẹp. Uyên với Nhã dành căn phòng rộng, đám con gái ào vào quăng bừa đồ đạc. Phòng đối diện thường của Ba Mẹ, bây giờ Hải và Huy ở. Trong phòng kê 3 cái giường nhỏ và 1 giường đôi. Uyên với Thảo chiếm, 3 giường còn lại là của Phượng, Vân, Nhã. Giường Nhã có cửa sổ trông ra vườn. Vân dọa:

- Đêm đêm sẽ có 1 bàn tay hiện lên khung cửa và sờ nhẹ lên má Nhã

Nhã sợ gạ đổi giường cho Phượng. Phượng không chịu, 2 chị em cần nhàn thì Huy và Hải sang, Hải nói to:

- Sửa soạn ra biển đi các cô

Huy vai đeo máy ảnh, miệng ngậm pipe chàng đứng giữa cửa bấm lia bấm lịa, Uyên hỏi:

- Anh Huy chụp ai vậy ?

Huy bảo chụp lung tung:

- Lung tung là những ai

- Những người và đồ đạc

Nhã kêu rú lên, dẫu với cái sú chiêng xuống gối. Huy cười, nhìn Nhã

tình tứ. Nhã nói:

- Ông phó nhòm này ầu quá
- Sao ầu
- Chụp ảnh ầu
- Chụp lung tung mà
- Chụp lung tung ở ngoài đường nhưng cầm chụp lung tung trong phòng con gái

Huy cười:

- Phòng con gái mới cần chụp lung tung chứ ngoài đường chụp lung tung phí phim

Nhã kêu: A ! Rồi quay phắt đi. Huy sánh vai Hải bước ra, chàng nói:

- Nhanh lên, ra biển

Uyên mặc thử áo tắm cho Thảo xem. Chiếc áo màu đỏ bó sát vòng ngực thon, và cái quần Short cùng màu. Vân khen:

- Cha ! Nhỏ Uyên hồi này lớn bộn. Hấp dẫn chẳng thua gì Thẩm Thúy Hằng.

Nhã bĩu môi:

- Thẩm Thúy Hằng toàn là đồ ... vay mượn cả, hấp dẫn con khi khô

Phượng nói:

- Ờ ! Hấp dẫn như mày vậy

Nhã vênh mặt:

- Chứ sao ! Dù gì em cũng chưa bước chân vào mỹ viện lần nào

Vân cười:

- Vả lại mày có vào nó cũng tổng cổ ra

Phượng ngáy thơ hỏi:

- Sao vậy ?

Vân nhún vai:

- Có cóc tiền đâu mà vào

Nhã nheo mắt:

- Em đang để dành tiền hôm nào đi làm cầm chĩnh. Một bây giờ cầm chĩnh có duyên nhất

Phượng nói:

- Tao cũng để dành tiền đi sửa tuổi tác. Có mỹ viện nào biến đổi bà già 30 tuổi thành con gái 18 tuổi không tụi bây

Vân cười:

- Có chứ, mỹ viện sẽ biến đổi bà lão thì 30 thành bà hồi xuân 83 ngay
- Uyên mặc áo khoác ngoài với Thảo, bước ra cửa. Mấy bà chị đang thi nhau thoa Crème chống nắng. Uyên nói:

- Nhanh lên mấy bà, ồn quá đi mất

Vân hát mặt kêu:

- A ! 2 con bé này trông “ngon” quá. Nó cho bọn gái già chúng mình “ao” hết trơn cho mà xem

Uyên kéo tay Thảo đi nhanh ra ngoài. Thảo nói:

- Mấy bà chị Uyên vui ghê !

Uyên sụ mặt:

- Mấy bà ăn nói trơ trẽn thấy mờ

- Nói dõn mà

- Tao không ưng dõn kiểu đó

Thảo cười:

- Mày còn nhỏ mà khó tính hơn bà cô già

Uyên nghe vui vui. Dù sao cũng thấy thích thú với những câu đùa phá trơ trẽn của các bà chị mặc dù bên ngoài Uyên tỏ vẻ pha lờ, khó chịu

Băng qua phòng ăn, phòng khách, Uyên, Thảo ra đến nơi để xe. Hai ông Huy, Hải đang chụp hình cho nhau. Thấy Uyên, Thảo đến, Huy kéo tay Uyên:

- Chụp chung với anh 1 tấm làm kỷ niệm

Uyên đẩy lên:

- Kỳ lắm

Hải nháy em:

- Cái gì mà kỳ, Uyên đứng yên xem nào

Mặt Uyên đỏ bừng, Uyên vụt bỏ chạy ra chỗ khác. Thảo cười ròn:

- Gì mà giống vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật không bằng vậy

Uyên cầu Thảo đau điếng bằng 5 móng tay nhọn. Thảo kêu rú lên, nhảy chơi chơi:

- Đau quá, đau quá trời ơi

Ba cô gái từ trong nhà bước ra, cô nào cũng Bikini rực rỡ bên trong, áo khoác bên ngoài. Cô nào mặt mũi cũng bóng nhẫy, chân tay bóng nhẫy, mắt to đậm tình tứ. Hải đến gần quẹt tay lên mặt Nhã, nhăn:

- Cô bôi cái gì kỳ vậy ?

Nhã vénh mặt:

- Crème chống nắng

- Thế mà tôi tưởng cô xuống bếp lấy mỡ của bác Hoạt bôi chứ

Thảo phì cười, Nhã lườm anh:

- Anh cù lần

Huy vẫy:

- Thôi, lên xe đi chứ, quý vị

Mọi người chen chúc, lần này Huy lái xe đưa cả bọn ra bãi sau.

Phượng ngồi bên cạnh Huy, mái tóc lười cột đuôi dài theo gió, bay phủ

vào mặt mũi. Lòng Huy xôn xao. Nhớ 1 đêm nào say rượu, chàng đã gặp 1 đôi mắt đen, 1 mái tóc dài trong cơn ngất ngưỡng. Người con gái đưa chàng vào nửa mơ, nửa tỉnh. Chàng đã hôn nàng và thoáng đâu đây, mùi thơm quyến lại cho chàng nhớ 1 lần kỷ niệm đó. Và, người con gái liêu trai đêm nào với vòng tay siết cứng, nụ hôn đa tình khi hôn trả lại chàng, mê mê, đắm đắm. Bất ngờ Huy nhìn Phượng cũng vừa lúc Phượng nhìn Huy. Chàng rùng mình ! Có thể “giấc mơ” hôm nào là sự thật đây chẳng. Phượng chớp nhẹ đôi mắt, bàn tay nàng đặt nhẹ lên đùi. Chiếc áo khoát ngoài hở 1 hàng khuy, để lộ cặp đùi thon, hơi xanh xao 1 chút. Huy nhìn lướt qua, đôi mắt chàng không dám dừng lại ở 1 nơi nào cả. Được sống ở gia đình Hải, với ông bà cụ hiền lành quý khách, giữa 1 bầy con gái đẹp, Huy trở thành hoang mang. Với ai, Huy cũng thấy mềm lòng xao xuyến. Với ai, Huy cũng thấy mềm lòng cảm động. Còn tình yêu ! Tình yêu tự bao lâu nay đã đi khỏi đời chàng. Thuở nào đó, xa lắm. Huy cũng có người yêu. Nàng 18 tuổi, vừa đủ toàn phần như Uyên bây giờ. Huy học Luật năm thứ 3, nàng được xuất ngoại du học. Huy buồn, chuyển đi đó tình yêu cách xa thêm. 1 tháng, 2 tháng, 3 tháng, 4,5 tháng thư nàng vui dần và im lặng, chết cứng, tắt thở. Huy bỏ học vào lính. Quen Hải nhưng chưa quên tình yêu, Huy thành quen rượu, quen không bỏ được. Rượu là tình nhân của Huy, Huy là tình nhân của rượu. 1 thứ tình nhân trung thành nhất, không sợ hãi, không buồn bực. Huy nốc rượu từng ly đầy, uống bia cào bao tử, nước mắt không bao giờ rơi. Nỗi buồn không bao giờ đến. Trong cơn say mình hạnh phúc tuyệt vời, trong cơn say mình yêu đời hơn ai hết. Trong cơn say Huy đã hôn 1 người con gái trong gia đình này, không biết là ai, cũng không hiểu là mơ hay là thật ! Chỉ mơ hồ như cơn gió thoảng qua.

Tóc Phượng vẫn bay lang thang trên mặt Huy, đôi mắt Huy nhìn xa ra biển. Những đợt sóng trắng nhấp nhô đùa cợt mọi người. Phượng vuốt lại tóc – 1 cảm giác êm nhẹ đi suốt qua hôn nàng. Bàn tay nâng niu mái tóc dài óng mượt, Phượng nghĩ rằng mình vẫn còn tuổi trẻ. Mái tóc chưa xác, chưa khô, mình vẫn còn tuổi trẻ.

Huy dừng xe cho cả bọn bước xuống, chàng hỏi Phượng:

- Chị hay đi Vũng Tàu không ?
- Thỉnh thoảng thôi, thường là vào dịp hè
- Như thế là mỗi năm 1 lần
- 3 năm nay tôi chưa bước chân ra đây
- Chắc chị hơi lạ cảnh

Phượng mỉm cười. Nàng cột lại mái tóc bằng 1 sợi thun

- Lạ lắm. Hồi trước không có hàng quán, bar nhiều như bây giờ
- Các thành phố của mình bây giờ hầu như đều thay đổi như nhau cả
- Ở Nha Trang có vậy không ?
- Cũng thế
- Và các thành phố khác ?
- Qui Nhơn, Đà Nẵng, Cam Ranh cũng như nhau
- Buồn nhỉ ?

Huy nhìn Phượng:

- Mình buồn hay thành phố buồn

Phượng cười:

- Thành phố vui, mình buồn
- Vũng Tàu mùa này vui quá nhỉ ?
- Mùa nghỉ ngơi mà

Huy nói:

- Sao hên thế, tôi lại được phép đúng mùa nghỉ ngơi.
- Nhưng chưa hẳn đâu, chỉ mới là đầu mùa. Học trò trường Công chưa nghỉ
- Chị dạy học chắc cực lắm

Phượng gật đầu:

- Cực mà thoải mái lắm, học trò nhỏ thật dễ thương
- Tuổi nhỏ lúc nào cũng dễ thương

Phượng thở dài, thật nhẹ:

- Chỉ có tuổi già là buồn phiền cơ cực

Huy cười nhẹ:

- Nhưng tuổi già cũng có niềm vui riêng của tuổi già.

Phượng nhìn Huy soi mói. Huy nhìn lại Phượng và thấy người con gái trước mặt mình không xóa hết được nét trẻ thơ. Người đàn bà luôn luôn là trẻ thơ dù tuổi có chồng chất, nụ cười có héo hon. Người đàn bà vẫn chưa vượt được khỏi vai trò của mình.

Đám con gái nắm tay nhau chạy ào ào xuống biển. Vân cúi đầu vào lượn sóng bạc mắt tắm. Nàng trôi lên ở 1 ngọn sóng khác. Uyên kéo Thảo ra xa. Thảo kêu thét lên: Ghê lắm, tao không biết bơi, Hải nói:

- Ra anh tập cho

Thảo mon men dừng bước gần đến bên Hải. Bất chợt 1 đợt sóng to ập đến, xô Thảo ngã chúi xuống. Thảo sặc sụa trong tay Hải, nước mắt ứa ra, nước biển mặn chát trôi xuống bụng Thảo. Hải cười:

- Cứ như thế, Thảo sẽ chóng biết bơi

Thảo nói:

- Thôi, cho Thảo lên bờ ngồi

Hải kéo tay Thảo:

- Đâu có được. Đi tắm biển mà lên bờ ngồi què lẫm.
 Thảo lắc mái tóc ướt sũng. Hải kéo tay Thảo ra xa, nước ngập đến vai. Thảo run trong tay Hải:

- Cho em lên bờ đi, em sợ quá
- Có anh sợ gì ?
- Bụng em đầy nước biển rồi
- Thế cho mau biết bơi. Thảo nhìn xem Uyên nó bơi kia kìa, thích lắm

Thảo vịn tay Hải nhìn theo Uyên. Vân, Nhã ở cuối ngọn sóng cao, tay chân vung vẩy thành thoi. Thảo nhìn thấy Huy và Phượng ngồi với nhau trên 1 mỏm đá nhô lên mặt biển chênh vênh như thoát khỏi cặp mắt mọi người. Thảo nhìn Hải, ánh mắt triu mến dịu dàng như muốn phủ lấy Thảo, dìu Thảo vào những mơ mộng của yêu đương.

Uyên bơi gần đến Thảo, gọi:

- Ra đây, Thảo ơi !

Thảo lắc đầu, Uyên nhô đầu lên:

- Cạn lắm, chỉ đến vai là cùng
- Sợ lắm

Thảo nói, Uyên vẫy:

- Có anh Hải vua bơi lội, sợ gì

Thảo vẫn nhăn nhó, lắc đầu. Hải đưa Thảo lên bờ ngồi. Uyên đứng lẽ loi nhìn theo Hải và Thảo vào bờ, Uyên lại bơi ra biển. Nơi mỏm đá, Huy và Phượng đang chụm đầu lại bên nhau, màu áo xanh của Phượng quện bên Huy, như cặp vợ chồng mới. Uyên mím môi nhìn Vân, Nhã. Cả 2 mãi mê nô đùa như không buồn để ý đến ai. Nhớ lại 1 đoạn trong nhật ký của Phượng, Uyên trợn mắt, nhún vai - chả lẽ chàng là Huy – là 1 giống đực khác họ hiện diện trong căn nhà có 1 đám con gái lữ thì này – 1 giống đực quyến rũ và đa tình quá thể.

Uyên đi men theo bờ biển. Nơi mỏm đá còn xa – quá xa bờ. Uyên nhoài đôi tay bơi đến, ngọn sóng lớn vô tình đẩy Uyên đi xa, Uyên uống phải 1 ngụm nước biển - nước mặn chát làm khô cuốn họng Uyên. Uyên đã đến nơi Huy đến. Cặp mắt Phượng nhìn Uyên, thoáng nét cau có. Uyên tỉnh bơ nhìn lại Phượng vênh váo. Chị định quyến rũ Huy đó à ? Chị đem tuổi xuân muộn màng ra thách đố với thời gian, thử thách với tình yêu để quyến rũ 1 người bạn của em trai mình - chị vẫn còn hấp dẫn lắm đấy nhé. Làn da bụng căng đầy trắng nuột trong bộ bikini quá nhỏ kia, chị tươi mát hơn số tuổi, ánh mắt quá nồng nàn kia, chị đa tình hơn mọi người tưởng. Làn môi kia, chị đã khép kín trong tuổi quá thì bây giờ đang nở rộng. Làn môi hơi đầy và trễ xuống đôi hôn, Huy đã hôn chị chưa ?

- Uyên bơi giỏi quá nhỉ ?

Huy nói, Uyên cười khẩy:

- Tiếc là em không ôm theo máy ảnh để chụp anh chị. Ngồi đây yên tĩnh quá !

Phượng hứ lên 1 tiếng nhỏ, nàng bỏ Uyên và Huy ngâm mình xuống nước và bơi nhoài ra xa, đến nơi Vân, Nhã đang đùa giỡn. Uyên nhìn theo Phượng, không chớp mắt. Huy nắm cánh tay Uyên, hỏi:

- Anh Hải đâu ?

Uyên hất mặt:

- Đằng kia

- Đằng kia là ở đâu ?

- Ở đâu yên tĩnh và vắng người

Huy cười nhẹ:

- Lại đây anh chụp 1 tấm hình, Uyên

Uyên hất tay Huy, vùng vẫy:

- Uyên xấu như ma, chụp hình làm chi cho phí phim của anh

Huy nhăn mặt:

- Cô bé này nói lạ nhỉ ?

- Lạ gì mà lạ

- Uyên dễ thương lắm !

Rồi, Huy đưa máy ảnh lên, bấm lia bấm lịa về phía Uyên. Uyên nhảy lên hét:

- Em không chụp, không chụp

Huy nheo mắt:

- Mai mốt rửa phim ra, hình Uyên đáng yêu nhất

- Anh là ông phó nhòm chuyên đi chụp hình lén

- Chụp lén mới tự nhiên

Uyên hứ dài. Huy cười:

- Tự nhiên như khi nãy Uyên dẩu ra, mặt Uyên méo đi, mắt Uyên cau lại. Đẹp lắm

Uyên cúi đầu xuống biển. Huy cất máy ảnh và nhoài người theo Uyên, cười khúc khích.

Không còn là ngày xưa

Chương 8

Ngày thứ nhất ở biển Huy lại trốn đi uống rượu 1 mình. Gần nửa đêm khi cả bọn đang ngồi ngắm trăng trước cổng vườn thì Huy chập

choạng mò về. Uyên nhìn thấy Huy và kêu to:

- Anh Huy kìa

Phượng nhìn ra, mặt nàng tối lại. Nhã mắng Huy khe khẽ và âu yếm như vợ mắng chồng:

- Gớm, người gì đâu chỉ biết có ... rượu.

Hải cười lớn:

- Thà bỏ người yêu chứ hán không thể bỏ rượu nữa đâu. Cô nào yêu nó là thiệt.

Vân hứ 1 tiếng. Huy dựa người vào thành cổng, đứng im không nghĩ ngợi. Phượng đứng vụt dậy:

- Để tôi ra mở cửa cho hán.

Nhã nói lớn:

- Chị Phượng hồi này có vẻ ra dáng làm chị ghê !

Phượng lảng lờ, nàng mím môi lại. Nỗi buồn bỗng dưng ập đến - nỗi hờn bỗng dâng cao, giá mình còn trẻ, không đứa nào dám nói mỉa mai như thế, Huy chỉ thua mình 1 tuổi. Huy hơn Hải 1 tuổi. Vậy mà Huy chưa được gọi là già. Còn Phượng bị chê – gái 30 quá thì rồi. Phượng mở nhẹ cánh cổng cho Huy vào. Huy vẫn đứng im 1 chỗ dương đôi mắt đục ngầu nhìn Phượng. Phượng bối rối gọi:

- Vào đi Huy

Huy lè nhè:

- Mọi người trốn đi đâu hết rồi

- Ở trong kia, vào nhanh kéo gió

- Gió thì đã sao

- Thì chết

- Đã bao nhiêu lần trúng gió rồi tôi có chết đâu

Phượng nói to:

- Lần này sẽ chết, vào mau đi

Huy nói lảm nhảm cái gì trong miệng. Phượng nghe mơ hồ như Huy đang gọi 1 người nào đó, em đẹp như gái liễu trai, mái tóc em dài như mơ như mộng, đôi mắt em long lanh ướt tình – Em ở đâu ? Lại đây, lại đây.

Huy chợt loạng choạng rồi gục xuống, mùi rượu bay nồng nặc.

Phượng cau mặt, nhìn vào trong, nàng gọi:

- Hải, ra đây nhanh lên

Hải chạy ra trước, mấy cô gái chen nhau chạy theo sau. Phượng nói:

- Đỡ hán vào đi

Nhã quỳ gối xuống nhìn Huy. Huy say khướt, Nhã nói:

- Con trai ... hự

Vân cười:

- Làm gì mà mày mắng hấn y như mẹ mắng con thế

Nhã nhăn mặt:

- Làm như uống rượu nhiều là oai dữ vậy

Hải xốc Huy đứng lên. Huy ôm cứng vai Hải, nói lảm nhảm:

- Ông bạn vàng, chúng mình đi nhậu nữa không ?

Hải cười:

- Đi, chúng ta về phòng ngủ

Huy nói:

- Đâu có được bạn. Ở ngoài này, mấy cái Bar con gái mê lắm. Cô nào cũng ngon

lành hấp dẫn không chịu được.

Hải im lặng. Nhã hứ dài 1 tiếng, nằng đi vượt qua mặt Hải và Huy, rồi cố tình dẫm lên chân Huy, để giày cứng đau nhói. Huy kêu lên:

- Ái chà, đứa nào đạp lên chân tôi. Này bạn, có phải mấy cô em gái của bạn đó không ?

Nhã nói to:

- Ờ ! Tôi đây. Tôi dẫm nát chân anh ra

- Dữ quá, ể chồng cho coi

Huy nói, Nhã cúi nghiêng vai Huy:

- Ể cũng chẳng cần cái mặt anh cười, lang bang bê bối lắm

Huy sụ mặt nói với Hải:

- Em mày chửi tao Hải nhé, mai tao về Saigon.

Hải nháy Nhã bảo thôi, im đi. Nhã hầm hầm đi trước, Vân, Thảo, Uyên ngồi lại uống nước, Nhã bỏ về phòng riêng. Phượng giúp Hải dìu Huy về phòng. Hải hỏi Phượng:

- Nhà có chanh không nhỉ ?

- Để hỏi bác Hoạt

Phượng đi xuống bếp, 1 lát nàng đem lên 1 ly nước chanh. Hải nói:

- Chị cho hấn uống dùm em

Phượng ngồi ghé xuống giường Huy, kê ly nước vào miệng. Huy nhắm tít mắt ngáy khò khò. Phượng lay lay:

- Dậy uống nước đi Huy

Huy vẫn nằm tỉnh bơ. Hải nâng đầu Huy dậy:

- Phải cạy miệng hấn ra đổ nước vào.

Phượng nhăn mặt:

- Làm gì mà gớm thế

Hải xốc cho Huy ngồi dậy. Huy lè nhè:

- Bọn em mày lại phá tao nữa đó phải không ?

Hải ghé sát tai Huy:

- Chẳng còn đứa nào cả, có mình chị Phượng à, uống nước nghe

- Nước gì, rượu hả ?
 - Không, nước chanh
 - Nước chanh ai pha ?
 - Chị Phượng
 - A ! Chị Phượng có mái tóc dài, có hàm răng xinh, có nụ cười đẹp, có dáng đi hiền. Đâu, nước chanh đâu ?
 Phượng kê ly nước lên môi Huy. Huy uống ừng ực 1 hơi, ly nước chanh vơi nửa. Hải đặt Huy nằm xuống giường:
 - Thôi, ngủ đi ông tướng. Tỉnh rượu rồi lo lấy vợ đi để vợ hầu. Cứ thế này có ngày chết không có người khóc.
 Huy cầu nhàu vài câu trong miệng. Hải đi cùng Phượng ra ngoài.
 Phượng bảo:
 - Thôi, đi ngủ, khuya rồi
 Và Phượng về phòng. Hải ra vườn, Vân, Thảo, Uyên vẫn còn ngồi uống nước. Hải hỏi:
 - Khuya rồi, các cô đi ngủ chứ
 Uyên cười nhẹ:
 - Em ngồi nhìn trăng lên. Ở đây thoáng khí mát mẻ em không buồn ngủ tí nào cả
 - Còn Thảo ?
 - Em cũng thế
 Vân hỏi:
 - Huy mê rồi hả ?
 Hải cười:
 - Đừng để ý đến nó nữa
 Uyên nhăn mặt:
 - Nhưng mà anh ấy uống rượu say coi ghê quá
 - Tính tình hằn dễ thương lắm
 - Chỉ có tật uống rượu là đáng ghét
 Vân đứng dậy:
 - Thôi, tôi đi ngủ đây
 Uyên cười:
 - Mai nhớ dậy sớm tắm biển
 Vân rủ Thảo:
 - Đi ngủ Thảo
 Uyên dậm chân:
 - Thôi, Thảo ở đây với em
 Thảo kéo tay Uyên:
 - Ngủ đi Uyên, mai dậy sớm cho khỏe
 Uyên ngán ngừ nhìn Hải. Hải ngồi hút thuốc 1 mình vẻ buồn. Uyên

hỏi:

- Anh Hải chưa buồn ngủ à ?

- Anh ngủ bây giờ

Thảo nhìn Hải, nói nhỏ:

- Em đi ngủ trước

Hải cười gật đầu. Thảo thấy vui trong nụ cười ngọt và ấm của Hải.

Thảo cười lại với chàng, êm ái.

Không còn là ngày xưa

Chương 9

Khi Uyên biết được Thảo yêu Hải. Uyên lại nghĩ đến Phước, chợt thấy thương Phước nôn nao. Và giận mình. Uyên giận Uyên đã không chịu nói rõ tình yêu của anh đối với Thảo, biết đâu Thảo chẳng là người yêu của Phước mà không phải là Hải. Bây giờ, Thảo đã yêu, tình yêu khiến con người sung sướng lộ rõ từ đôi mắt, từng cử chỉ. Thảo yêu Hải quần quít. Hải yêu Thảo đắm say. Uyên nhìn hạnh phúc của anh, của bạn mà nghe dưng dưng buồn. Không hẳn là ganh ghét. Bởi Hải, bởi Phước cũng đều là anh Uyên. 1 ngày nào đó Phước trở về thấy người mình yêu không còn là ngày xưa nữa.

Phước sẽ nghĩ gì ? Ở Hải - sự trưởng thành và chính chắn đã khiến Thảo mềm lòng ngay từ buổi đầu tiên gặp gỡ như Uyên với Huy. Uyên yêu Huy ngay từ buổi tối mà 3 anh em đi chơi, khuya quá giờ giới nghiêm. Huy đã nói Huy mê rượu từ đêm đó, và Uyên đã bắt gặp được tình yêu từ đêm đó. Cho đến bây giờ, tình yêu vẫn ray rức trong tim Uyên. Cho đến bây giờ Huy vẫn thoát ra ngoài nỗi buồn, nỗi nhớ của từng đó đứa con gái. Huy chưa thực sự tỏ vẻ yêu ai.

Với Hải, anh bắt đầu yêu Thảo như bao năm kiếm tìm, gần 30 tuổi, Hải mới thực sự muốn sống 1 cuộc sống gia đình. Thảo hiền, ngoan và hợp ý anh. Thế nên, không e dè, anh đã nói yêu Thảo, và bắt chấp mọi người, tình yêu cứ tự động tìm đến nhau, tự động bày tỏ với nhau, không cần ánh mắt mọi người soi mói. Thảo như con chim mới tập chườn cành và anh là con đại bàng to lớn. Hải quá tuổi để đi bên Thảo. Thế mà tình yêu cứ mỗi ngày mỗi khấn khít mặn nồng. Cô bé Thảo má lúc nào cũng ửng hồng, môi lúc nào cũng thắm đỏ. Cô bé Thảo bật lớn trong tình yêu.

Cả bọn thường trêu Hải:

- Anh giỏi dụ dỗ con gái vị thành niên, thế nào cũng vào tù sớm
Hải nhún vai:
- Vì tình yêu, vào tù cũng không sao
Uyên bảo:
- Thảo là cục cưng của ba mẹ nó. Anh liệu chừng.
Vân hỏi:
- Anh nghĩ thế nào khi em phải gọi 1 cô bé con chưa lớn bằng chị
Hải cười:
- Đó là lẽ dĩ nhiên. Các cô không thấy Thảo đáng yêu đó sao
Nhã gật đầu:
- Đáng yêu thật, nhưng làm chị thì hơi lố
- Đó là những tiểu tiết
- Quan trọng lắm à. Hỏi cô ấy xem có làm chị dâu nổi 1 đám gái già này không đã
Hải nhún vai, không nói. Nhã trêu anh:
- Tình yêu “nặng” ghê anh Hải nhỉ ?
Hải hỏi:
- Nhã yêu ai chưa ?
- Em yêu lung tung
- Yêu lung tung có nghĩa là chưa yêu
- Yêu thế nào mới là yêu
- Yêu 1 người thôi
Nhã nheo mắt:
- Như anh yêu cô bé Thảo
- Có lẽ
- Thế thì em cũng đang yêu rồi đó
Hải nói:
- Ai vậy ?
Nhã mím môi:
- Gần lắm
- Nhưng ai
- Mà cấm anh tiết lộ với mấy bà già nhà mình cơ
Hải cười cười. Nhã nói:
- Anh hứa đi
- Thì hứa
Nhã ngồi xích lại Hải, nói nhỏ:
- Yêu Huy
Hải trợn mắt:
- Đừng đùa
- Em nói thật

- Mà chuyên là con đùa dai

Nhã dẫu môi:

- Ờ ! Anh Hải không tin thì thôi

- Có khùng mới tin mà

- Anh tin ai

- Chẳng tin ai trong 4 cô con gái nhà này

Nhã trả đũa:

- Em cũng chẳng tin anh đã yêu bà Thảo. Nó chỉ là con nai con, anh là cáo già

- Hồn nhé

Hải định cốc lên đầu Nhã, Nhã bỏ chạy. Nàng đụng đầu vào Huy đang đứng hút thuốc. Huy ôm choàng lấy Nhã:

- Cái gì vậy ?

- Anh Hải đuổi em

- Hải đâu ?

- Đi tìm bé Thảo rồi

Huy đỡ cho Nhã đứng thẳng người. Nhã vuốt mái tóc, cười:

- Anh Hải hạnh phúc ghê Huy nhỉ ?

- Khi có tình yêu, mọi người đều hạnh phúc

- Anh có hạnh phúc không ?

- Anh không có tình yêu

Nhã cười nhẹ:

- Anh không muốn có hay tình yêu chưa đến

Huy vút điếu thuốc xuống đất, cười nhẹ:

- Anh là người cô đơn

- Anh đã làm quen được bao nhiêu người con gái ở mấy cái Bar rồi

Huy chống chế:

- Nói chuyện đó làm gì

Nhã hỏi tới:

- Hôm nọ anh uống rượu say về anh gậy gỗ um sùm với tụi em. Tại sao thế ?

- Anh xin lỗi

- Xin lỗi suông vậy là xong đó hả ?

- Anh phải làm gì bây giờ ?

- Anh phải tỏ thiện chí hối hận bằng cách bỏ rượu

Huy cười:

- Hôm qua đến giờ anh có say nữa đâu

- Nhưng ngày mai, ngày mốt, ngày kia anh sẽ lại uống rượu, lại say

Huy nhìn Nhã đăm đăm:

- Em sẽ nhắc anh từng ngày một

Nhã chớp chớp đôi mắt:

- Rồi anh cũng đi và em sẽ không có dịp để nhắc anh nữa

Huy chợt nắm bàn tay Nhã:

- Anh sẽ bỏ rượu, em bằng lòng chứ

Nhã để yên bàn tay mình trong bàn tay Huy, gật đầu nhẹ nhẹ

- Dạ

- Anh có còn cô đơn nữa không ?

Huy hỏi, Nhã nhìn sâu trong mắt Huy, lắc đầu:

- Anh có tình yêu của em rồi

Huy cười, ôm choàng vai Nhã, Nhã rủ:

- Mình ra biển đi anh

- Mọi người đi đâu hết trơn rồi

- Chị Vân với nhỏ Uyên ở trong phòng đọc sách. Chị Phượng ra biển.

Anh Hải và

Thảo đi tìm tình yêu

Huy nói nhỏ vào tai Nhã:

- Chúng mình cũng đang hạnh phúc đây

Nhã cười, nép đầu vào ngực Huy, lòng vang lên 1 khúc nhạc êm, tình tứ.

Không còn là ngày xưa

Chương 10

Đúng như dự định thì mọi người sẽ ở Vũng Tàu 3 ngày, song phút chót, Huy, Hải nói ở thêm vài ngày nữa. Vũng Tàu càng ngày càng đẹp, về Saigon hút bụi bặm thêm lao phổi.

Uyên thì không có ý kiến. Riêng Vân, nàng muốn về, anh Hải bảo:

- Cô nào muốn thì cứ về trước

Uyên trêu:

- Cô Thảo muốn, anh có để về trước không ?

Hải nhìn Thảo, cười âu yếm. Vân rủ Nhã, Uyên, Phượng:

- Có ai về Saigo với tôi không ?

Uyên so vai:

- Em ngại về bằng xe đò lắm

Phượng cũng nói:

- Thôi, chờ cả bọn về luôn

Cuối cùng Vân cũng ở lại.

Uyên thường có tật ngủ trễ buổi sáng, nên khi ăn điểm tâm cả nhà cứ phải chờ. Chị Phượng mắng Uyên là công chúa lười – cô út lười. Ut thì dĩ nhiên là lười rồi, các chị để cho ai mà không lười. Vân nói:

- Tao cứ sống hoài ở nhà để làm mọi hầu mầy chắc mầy khoái lắm Nhã nháy:

- Nó mong cho chúng mình càng ngày càng già khú để cho nó trẻ hoài, đẹp hoài.

Uyên nhìn Nhã, nhờ không khí biển và nhờ thêm tình yêu, Nhã tươi mát đậm đà nhiều. Và, Huy cũng thế. Huy bớt uống rượu, bớt trốn nhà đi la cà ở các Bar. Vân thường chê Huy là bệnh hoạn. Có lần 4 chị em ngồi nhắc đến Huy, Vân chê mạnh nhất:

- Ai lấy hấn chỉ tổ lây bệnh

Vân đe dọa đám con gái như thế. Uyên ngậy thơ hỏi Vân:

- Anh Huy bệnh gì thế chị Vân ?

Vân lườm Uyên:

- Bệnh ... lang bang với mấy cô bán Bar chứ bệnh gì

Uyên tưởng thật, hỏi anh Hải, Hải mắng Vân nói nhảm nhí. Đám con gái nhìn Uyên cười chế riễu, Uyên vẫn lạnh lùng

Lúc Uyên ra đến phòng ăn thì cả nhà đã ra biển. Uyên xuống bếp tìm bác Hoạt gái không thấy. Ra vườn gặp bác Hoạt trai đang bón cây.

Thấy Uyên, bác hỏi:

- Cô út không ra biển à

Uyên phụng phịu:

- Mấy người đó bỏ rơi con

- Cô Phượng còn ở nhà mà

- Đâu ?

- Tôi mới thấy đây

Uyên nhìn quanh khu vườn, không thấy Phượng. Nghĩ là chị đã ra biển, Uyên quay trở vào phòng ăn. Quà điểm tâm của Uyên là 1 khúc bánh mì với 2 quả trứng gà. Uyên ăn vội vàng rồi đi thay quần áo.

Lúc đi ngang phòng khách Uyên thấy chị Phượng. Chị ngồi thu mình thật nhỏ ở 1 góc salong. Mái tóc dài đổ xuống thành ghế âm thầm.

Phượng không nhìn thấy Uyên. Uyên đi nhẹ, rón rén sau lưng chị.

Phượng đang khóc âm thầm. Uyên gọi khẽ:

- Chị Phượng

Phượng quay lại, hốt hoảng chùi nhanh nước mắt

- Sao không theo tụi nó ra biển ?

- Họ bỏ rơi em

Uyên nói, Phượng đứng dậy

- Mình đi không ?

- Chị nhớ ai mà khóc vậy ?

Phượng lắc đầu, Uyên hỏi:

- Hay tại cãi nhau với bà Vân, bà Nhã phải không ?

- Không

- Chắc nhớ chàng

Phượng nhăn mặt

- Thôi đừng đoán bậy

Uyên cười:

- Sao chị không theo họ đi chơi

- Có, nhưng nửa chừng tao về vì chán

- Em cũng chán

Uyên nói, Phượng bảo:

- Lên thay đồ đi ra biển chơi

- Ừ ! Chờ em

Và Uyên đi nhanh về phòng. Lúc trở xuống Uyên thấy Phượng tựa cửa, đôi mắt chìm vào suy tư. Có gì làm chị buồn đến nỗi phải khóc thế nhỉ ? Những giòng nhật ký của Phượng lại gợi tò mò trong Uyên. Có lẽ nào chị yêu Huy. Mấy ngày ở đây Uyên thấy Phượng đã sẵn sóc Huy hơi nhiều, những lần chàng say rượu chị sẵn sóc lo lắng. Chị pha nước chanh rồi buồn bực. Chị lo cho Huy nhiều quá. Từng bữa ăn, từng ly nước, từng ánh mắt đến nụ cười. Trời ơi ! Huy là cái gì mà gợi tình trong từng này đứa con gái. Những lần Huy đi chơi về khuya tìm Uyên nhói đau từng cơn, ruột Uyên cồn cào khó chịu.

Những lần Huy say sưa nói nhảm, mặt chị Nhã hằm hằm, chị Vân lườm nguýt. Nhưng, tất cả những cử chỉ đó dù ít nhiều cũng đã vô tình bày tỏ nỗi lo âu chung cho 1 người ! Huy ! Vậy mà hán vẫn nhởn nhơ trong nỗi buồn của từng đứa. Trong nỗi yêu, nỗi nhớ của Uyên. Nghĩ đến Huy, Uyên lại không muốn ra biển. 2 chị em đi được nửa đường, Uyên bảo:

- Chị ra gặp họ 1 mình đi, em đi quanh đây 1 lát

Phượng sụ mặt nói:

- Mà sắp khùng hả Uyên ?

Uyên nhún vai quay lưng đi. Phượng đứng lên tần ngần 1 lát rồi cũng đi thẳng

Một mình, Uyên chẳng biết đi đâu. Ngược lại con đường ra biển, Uyên đi về phía chợ. Thỉnh thoảng lại 1 chiếc xe nhà lướt qua, trên xe du khách từ Saigon đến với đầy màu sắc quần áo, với những vẫy tay đón chào và nụ cười thì đẹp quá, sung sướng quá. Cứ như thế Uyên bước chậm qua những con đường vắng, không biết mình sẽ đi đâu. Nghĩ đến Huy và nghe 1 tủi hờn ập đến, cầu xé, đay nghiến.

Nghĩ đến Huy, Uyên cũng chỉ muốn khóc như chị Phượng hồi sáng mà thôi.

- Trời ơi ! Uyên !

Tiếng kêu vui mừng thoát ra ở 1 đám người ồn ào đi đằng trước.

Uyên đứng sững lại. Tách ra khỏi đám du khách ra biển, 1 người con trai tiến đến, sát tầm mắt Uyên:

- Uyên quên anh rồi hả ?

Uyên mỉm cười nhìn Tường:

- Anh quên Uyên thì có

Tường nheo mắt:

- Thảo đâu, sao lạc bạn thế này

- Thảo bỏ rơi Uyên rồi

- Sao thế ?

- Buổi sáng Uyên ngủ dậy thấy mọi người đã rủ nhau đi hết. Chẳng ai thềm chờ

Uyên.

Tường hỏi:

- Uyên đang định đi đâu thế ?

- Đi lung tung

Uyên cười, Tường cũng cười:

- Cho anh đi lung tung với nhé

- Anh ra đây từ hôm nào

- Vừa đến nơi, các bạn anh ở đằng kia. Uyên có muốn đi chung với bạn anh không?

Uyên lắc đầu:

- Đám đông làm Uyên ngộp thở

- Chờ anh 1 phút

Tường chạy lại phía du khách. 1 phút sau chàng đã đứng bên cạnh Uyên

- Họ cũng bỏ rơi anh rồi. Bây giờ chúng mình đi lung tung nhé

Uyên nghe vui vui trong giọng nói của Tường:

- Ừ ! Đi lung tung

- Uyên ăn sáng chưa ?

- Rồi

- Nếu thế thì Uyên vào uống nước cho anh ăn 1 tô bún tôm ở biển, chịu không ?

Uyên gật đầu. 2 đưa vào 1 quán ăn vắng. Tường gọi coca cho Uyên và cho chàng 1 tô bún, 1 chai bia nhỏ. Uyên hỏi:

- Anh uống bia có say không ?

Tường cười:

- Bia mà say gì cô bé

Như giọng nói của Huy. Uyên hỏi nhỏ:

- Uống rượu mới say hả anh ?

- 1 chút thôi thì không say

- Tại sao đàn ông thích bia, thích rượu thế ?

- Tại vì buồn

- Uyên thấy nhiều người không buồn mà vẫn uống rượu say mềm đó.

Tường nhìn Uyên chăm chú, không trả lời câu nói của Uyên, Tường chợt nói:

- Uyên hơi đen 1 chút nhưng xinh ra nhiều

Uyên mím môi:

- Cho Uyên xin đi

- Và có vẽ người lớn nữa

Uyên cười nhỏ - nghĩ đến Huy và những tranh chấp nhỏ giữa đám chị em, Uyên lại thấy buồn buồn, chớp nhẹ đôi mắt, Uyên bảo

Tường:

- Anh có cần gấp Thảo không ?

- Có, nhưng không gấp

- Chúng mình trở ra biển nhé

- Nếu Uyên muốn

Uyên chợt hỏi:

- Thủy đâu anh

- Thủy ở nhà

Tường nói, Uyên nhỏ nhẹ:

- Sao anh không rủ Thủy ra đây chơi

- Thủy ít thích đi chơi lắm

Uyên nói 1 câu vô nghĩa:

- Phiền nhĩ

- Cái gì phiền, Uyên

Tường hỏi lẩm, Uyên cười mím lắc đầu:

- Không có gì cả

Tường ăn điểm tâm xong trả tiền và cùng Uyên bước ra khỏi quán.

Tường bảo Uyên:

- Anh ở khách sạn bên kia đường

Uyên nhìn theo ngón tay chỉ của Tường, hỏi:

- Anh không có nhà quen ở đây à ?

- Có, không thân lắm, vả lại ở 1 mình cho tự do

Uyên lặng thinh, Tường đón xe lam

- Chúng mình ra biển nhé

Uyên gật đầu

- Đi bằng xe lam thế này ạ ?
- Phương tiện độc nhất ở đây, ngoài xích lô ra chỉ có xe lam
- Uyên thích đi xích lô không ?

Uyên lắc đầu, đi xích lô chung với Tường từ đây ra bãi, thật buồn cười và lố bịch quá. Và, nếu Huy nhìn thấy. Ôi ! Nếu Huy thấy Huy có khó chịu không Huy. Lần gặp gỡ này với Tường là lần thứ 2 rồi, Uyên vẫn không tìm được cảm giác như gặp Huy lần đầu. Uyên vẫn đứng đứng xa cách. Tường thì tăng thêm thân mật. Chàng nói, chàng cười nhiều hơn, chiều chuộng Uyên nhiều hơn, Uyên vẫn không thấy được tình yêu bên Tường.

Giờ này bãi thật đông người. Những hàng ghế xếp dài, dọc theo bên bờ biển. Và, giữa làn sóng màu sắc nhức mắt. Tường nắm tay Uyên đi men theo bờ biển tìm Thảo. Những cô gái khoe đùi nằm phơi nắng trên bờ cát ướt, da ngăm đen đa tình. Uyên bắt chước chị Nhã, nhìn cô gái nào cũng tưởng họ đa tình, nhìn nụ cười nào cũng tưởng nụ cười quyến rũ. Tường nhìn ra biển, 1 cô gái tinh nghịch ném cát lên chân Tường cười khúc khích. Tường không nhìn cô gái, chàng bảo Uyên:

- Mùa này là mùa trình diễn thời trang đi biển của các cô, các tiệm may ở Saigon
- thả hồ hốt bạc.

Uyên cười:

- Sao anh biết
- Anh đưa các cô đi may áo tắm hoài
- Anh ghê nhỉ ?

Uyên nói, Tường chối:

- Các cô em thôi
- Uyên có nói gì đâu

Tường cười mỉm:

- Thấy Thảo chưa ?

Uyên lắc đầu, hỏi lại:

- Anh thấy chưa ?
- Chưa
- Thảo đang hạnh phúc, đâu cần mình

Tường tròn mắt:

- Thảo yêu ai thế ?
- Yêu 1 người thân của Uyên
- Anh Hải hả ?

Đến phiên Uyên tròn mắt:

- Sao anh biết ?

- Anh chưa biết Hải, nhưng có nghe Thảo nói đến

- Họ đang hạnh phúc

- Còn Uyên ?

- Uyên sao ?

- Uyên có hạnh phúc không ?

Uyên buồn buồn:

- Uyên bị bỏ rơi

- Uyên dễ thương thế này ai bỏ rơi nỗi Uyên

- Uyên mà dễ thương

Uyên nói. Tường gật đầu:

- Uyên dễ thương chứ sao ?

Uyên ngược lên nhìn Tường. 1 phút ngắn ngủi, Uyên nói:

- Chắc mọi người tắm ở bãi sau

Tường nói:

- Vậy mình ra bãi sau tìm

Đúng như điều Uyên đoán. Từ đằng xa, có bóng chị Phượng ngồi lẻ loi trên mỏm đá. Tóc xỏa bay theo gió. Chị mặc áo khoác trắng, tóc chị đen, bờ lưng gầy. Chị đẹp như gái liễu trai. Mắt chị dõi xa ở 1 nơi nào đó. Hình như nhìn mà không phải là nhìn, chị ngồi bất động,

Uyên gọi:

- Chị Phượng

Chị giật mình ngược nhìn Uyên:

- Lúc nào cũng mày

- Em luôn luôn phá giấc mộng của chị

- Nói nhảm

Phượng mắng Uyên và bất chợt nhìn thấy Tường bên cạnh. Uyên cười giới thiệu:

- Anh của Thảo đó, và chị Phượng, chị của Uyên

Tường gật đầu:

- Chào chị

Chị Phượng chớp mắt:

- Chào anh

Uyên hỏi:

- Thảo có đây không chị ?

- Nó vừa về với Nhã, Huy và Hải

Uyên ngồi nép bên cạnh Phượng:

- Về chi sớm vậy ?

- Cô bé nhức đầu

- Nhõng nhẽo dữ, mà chị Nhã về theo làm chi

- Nhã đói bụng

- Còn anh Huy

Phượng cúi nhìn mặt biển gợn sóng, nói nhỏ:

- Họ bám nhau như rong, như rêu

Uyên lặng người. Họ bám như rong như rêu - chị Nhã bám Huy hay Huy bám chị Nhã. Lòng Uyên chìm xuống chơi vơi. Tim Uyên thót lại buồn phiền. Tường gác chân lên mô đá cao hút thuốc trước gió. Tóc chàng phủ sau gáy, đuôi tóc dài. Mình phải có 1 người yêu – Uyên nghĩ như thế - giữ lại Huy hay không giữ gì cả. Chàng là 1 giống đực đa tình như lời chị Vân nói. Huy chẳng phải là của ai giữa đám con gái nên ai cũng tưởng chàng sẽ về mình hoặc về ai tất cả. Huy phải ở lưng chừng cho đám con gái lờm nhau – Uyên nhìn Tường – 1 người yêu. Uyên đứng vụt dậy. Phượng hỏi:

- Đi đâu vậy ?

- Đi khỏi nơi này

- Ủ, nơi đây buồn quá

- Bao giờ chị về nhà

- Bao giờ cảm thấy thích

- Họ có trở lại đây nữa không ?

- Có thể có mà có thể không

Uyên lặng thinh. Đến bên Tường, Uyên gọi:

- Anh Tường

- ?

- Anh muốn gặp Thảo không ?

- Không cần lắm

- Chiều vậy nhé

- Ủ !

- Trưa nay cho Uyên đi ăn cơm với anh

Tường cười:

- Thế thì còn gì bằng

- Anh muốn tắm biển không ?

- Anh không đem quần áo, còn để ở khách sạn

- Mình đi lang thang đi anh

- Đi lang thang à ?

Tường hỏi Uyên, đôi mắt thoáng nét tình tứ. Uyên gật đầu:

- Uyên thích đi lang thang. Ở 1 nơi cũng buồn

Hai người đi dọc theo bờ đá, Uyên đi chân trần. Tường đi bên cạnh Uyên hút thuốc và ít nói. Uyên nghe buồn buồn. Ở bên Tường, Uyên thường bị lây nét trầm lặng buồn buồn của chàng. Ở bên Huy Uyên vui như chim non. Huy hoạt bát vui vẻ, Huy quyến rũ nồng nàn. Huy giữ niềm tin và tình yêu của Uyên. Uyên chợt muốn khóc. Tình yêu

làm mềm lòng Uyên. Làm ấm ức khổ sở cho Uyên. Tình yêu khi không bộc phát được sao buồn quá, nản quá ! Uyên mím chặt đôi môi, hình ảnh Huy cứ chập chờn. Hình ảnh chị Phượng, chị Nhã, chị Vân với những cái vả luôn luôn. Hình ảnh anh Hải với Thảo. Tất cả đều có vẻ thanh thoi và hạnh phúc, tất cả đều quên có sự hiện diện của Uyên trong cuộc sống họ. Các chị lớn chỉ mãi lo để ý ganh nhau mà không ngờ có Uyên. Uyên cũng biết bấu môi hờn giận. Uyên cũng biết xót xa nhìn Huy uống từng ly rượu đắng vào cổ họng. Uyên cũng biết đau buồn ray rức nhớ nhung. Uyên biết như các chị đã biết. Uyên có 1 tâm hồn cũng đam mê rực lửa như các chị. Uyên cũng có 1 thân thể no đầy rắn chắc. Và, Uyên còn hơn các chị về tuổi trẻ. Vậy sao Huy vẫn chưa tỏ tình với Uyên.

Chỉ chờ 1 lời nói thôi. Uyên sẽ là của Huy suốt đời và tuyệt đối. Chỉ cần 1 lời nói cho Uyên làm người tình, Uyên chưa có người tình. Uyên chưa từng hôn môi ai. Và ... và rồi Uyên nghe cay đôi mắt. Nắng buổi trưa soi mòn làn da đã bắt đầu ngăm đen của Uyên. Bước chân Uyên nóng run. Tường kêu đói bụng

- Chúng mình đi ăn cơm

Uyên hỏi:

- Trưa nay anh làm gì nếu Uyên về
- Đi ngủ
- Chiều làm gì
- Tắm biển
- Anh có vẽ súng sừng nhĩ

Tường cười nhẹ, ánh mắt chột tọt lại:

- Không sung sừng cũng cố mà sung sừng
- Vậy ra anh khổ
- Không khổ nhưng buồn
- Nhớ Thủy rồi phải không ?

Tường nhìn Uyên:

- Sao Uyên lại hỏi thế ?

Uyên chớp đôi mắt:

- Tại thấy anh buồn
- Có dịp, anh sẽ nói cho Uyên nghe về anh
- Có quan trọng lắm không ?
- Còn tùy

Uyên cười nhẹ:

- Tình cảm chỉ làm khổ thể xác

Tường gật đầu:

- Uyên nói hay lắm

- Cho Uyên đi ăn cơm
 - Uyên không cho nhà biết
- Uyên nhún vai, bướng bỉnh:
- Cần gì. Ở nhà đâu có ai thèm mong Uyên
 - Chị Phượng là thứ mấy ?
 - Thứ nhất

Tường kêu lên:

- Thứ nhất, trên cả anh Hải nữa cơ

Uyên gật đầu:

- Chị Phượng 32 tuổi rồi đó
- Chị ấy còn trẻ quá

Uyên định nói: trẻ thế mà vẫn ế chồng, nhưng lại thôi

Hai đứa vào ăn cơm trưa ở 1 quán ăn gần chợ. Tôm chiên bột, cá nấu canh chua, cua xào cần tây và thịt bò xào hành. Uyên ăn ngon miệng vì lạ bữa. Tường cũng ăn ngon miệng nhờ Uyên. Tường nói thế. Ánh mắt chàng nhìn Uyên đầy triu mến, và nụ cười thì rất hiếm nở trên môi Tường. Có 1 chút bần khoản mỗi khi Tường nhú mắt. Có 1 chút buồn rầu sau nụ cười của Tường. Uyên hay bị nửa chừng đưa quăng nỗi buồn, vui bởi biến chuyển trên khuôn mặt chàng. Dần dà, Uyên tìm được nỗi thích riêng với người con trai bên cạnh, không còn cô đơn và lẻ loi nữa, không cần biết ngày giờ nữa.

Sau bữa cơm, 2 đứa lại ra bãi trước. Thuê 2 chiếc ghế bố, gọi 2 chai nước. Dấu mình trong đám thùy dương, Tường nằm hút thuốc và bên cạnh, Uyên nhìn trời mênh mông nắng lửa. Cuộc sống quá nhàn hạ. Những thịt da phơi trần lồ lộ, nõn nà. Những cặp tình nhân chui rúc những chỗ khuất vắng thẳm thì to nhỏ. Anh yêu em, em cũng yêu anh ! Bao giờ thì mình cưới nhau. Hay thôi em cứ làm tình nhân hoài của anh, chừng nào em già, em xấu xí anh sẽ bỏ em như con chó đói – Em sẽ làm gái già với nỗi cô đơn dày đặc đêm thâu - với thịt da thèm khát, môi nứt má nhão. Anh chỉ là thứ bạc tình.

Uyên tưởng tượng trong trí óc, lời thắm thì chỉ là thế, lời yêu đương cũng đến thế là cùng. Như nhật ký của chị Phượng thì cũng thờ than. Cũng nhắc tên chàng như 1 ảo tưởng tuyệt vời, mà thực tế, chị cũng khát tình và thèm khát được yêu đương như ai. Tuổi mới lớn của Uyên cũng đã nhiều lần tưởng tượng. Và, nửa đêm thức giấc thường tiếc giấc mơ đêm, giấc mơ ái ân cuồng nộ. Môi đã có người hôn.

Thân thể cũng đã rộn ràng bàn tay người yêu quý.

Buổi trưa bãi vắng người tắm, đông người nằm, chen nhau trong các hàng dương mọi người như đám người du mục, thành thoi nằm, thành thoi nhìn ngắm.

Tường hút thuốc liên miên. Uyên che chiếc khăn lên mặt. Tường hỏi:

- Uyên đang nghĩ gì thế ?

- Đang nghĩ làm thế nào để ngủ 1 giấc thật ngon. Lúc tỉnh dậy, mình thành 1

người khác. Không phải là mình bây giờ

- Ngủ ngoan đi em

Uyên rút chiếc khăn ra khỏi mặt, đôi mắt mở tròn:

- Ngủ không nổi anh ạ

- Nhắm mắt lại và đừng nghĩ gì cả, giấc ngủ sẽ đến nhanh hơn

Uyên nhìn quanh bờ biển. San sát những hàng ghế bố khít khao, chen nhau trong đám thùy dương, những cặp nhân tình vẫn còn thủ thỉ. Uyên chợt nói nhỏ:

- Mình giống 1 đôi tình nhân, Tường nhỉ ?

Tường nhíu mày, 1 thoáng ngẩn chàng chớp nhẹ ánh mắt. Nắng rực lửa ngoài kia, tìm Tường nồn nao buồn

Uyên nhìn Tường khi nói câu đó. Tự nhiên câu nói bật ra và tự nhiên câu nói tắt ngấm, không gây cho Uyên 1 chút ý niệm nào. Tường gọi êm:

- Uyên !

- Gì anh

Uyên quay lại, ánh mắt Tường trầm buồn:

- Uyên dễ thương quá

Uyên cười:

- Thế à, Uyên lại cứ tưởng Uyên dễ ghét lắm

- Thảo có nói gì về anh cho Uyên nghe chưa ?

- Rồi

Tường hơi giật mình, chàng hỏi:

- Thảo nói gì ?

- Nói anh là 1 người tốt

- Chỉ có thế thôi

- Dạ

Tường lại hút thuốc

- Anh đang giải quyết 1 câu chuyện buồn

- Với Thủy ?

Uyên nói đỡ Tường, Tường tròn mắt nhìn Uyên:

- Gần như thế

- Vì sao vậy, anh ?

- Vì tình yêu

Tường nói. Đôi mắt chàng sáng lên:

- Anh yêu Uyên

Uyên nghe như mình vừa rụng xuống đất. Tường nắm bàn tay Uyên không để cho Uyên kịp phản đối, giọng chàng êm và tha thiết:

- Anh yêu em ngay từ hôm sinh nhật Thủy. Uyên, em có biết là em quyến rũ và dễ thương lắm không ?

Ồ ! Chưa bao giờ Uyên nghĩ là Uyên quyến rũ. Chỉ có chị Nhã mới đã quyến rũ đàn ông mà thôi. Lúc nào, Uyên cũng đứng dưng với mình. Lòng Uyên chột xao xuyến. 1 người đàn ông đã yêu mình. Tường đã yêu Uyên ! Có thật thế không ? Có thật Uyên cũng đẹp, cũng xinh, cũng quyến rũ, sao Huy không tỏ tình với Uyên. Tỏ tình dễ quá như thế. Chỉ cần 1 lời nói anh yêu em hay em yêu anh là xong. Tình yêu gần nhau, người là sở hữu của mình. Không lo sợ, không buồn phiền, không ám ức trò chuyện với kẻ thứ 3. Dễ quá, đơn giản quá, mà sao với Huy Uyên nghe khó khăn đến vậy.

- Em đang nghĩ gì ?

Tường hỏi. Uyên lắc đầu:

- Chẳng nghĩ gì cả

- Còn tình yêu

- Uyên chưa yêu

- Rồi Uyên sẽ yêu

Uyên cười nhẹ nhàng:

- Tỏ tình thì dễ mà yêu sao khó quá đi

Tường đặt bàn tay chàng lên tay Uyên:

- Em có muốn nghe 1 câu chuyện

- Về anh ?

Uyên hỏi, Tường gật đầu:

- Anh kể đi

Uyên ngồi yên, khoanh tay trước ngực. Tường hút thuốc lá. Từng điều thuốc vơi dần, chàng kể

Không còn là ngày xưa

Chương 11

Uyên ngồi yên, khoanh tay trước ngực. Tường hút thuốc lá. Từng điều thuốc vơi dần, chàng kể

Hồi ấy Thủy còn bé lắm. Năm năm trước. Tường 25 tuổi. Chị Yến của Thủy 20, và Thủy, Thủy mới 14. Cô bé không biết điểm trang mà

chỉ thích đùa phá và những nhẽo với chị Yến. Ông bà Hậu, ba mẹ Thủy là bạn thân với ông Liêm, ba Tường. Tường mất mẹ từ hồi chàng 4 tuổi. Ông Liêm ở vậy nuôi Tường và chị Thái cho đến ngày Tường lớn và chị Thái đi lấy chồng. Chồng chị là cháu gọi ba Thủy bằng chú. Anh Nghi sống với chú thím từ nhỏ nên xem như ba mẹ. Ông bà Hậu xem chị Thái như con và đối xử hết sức thương mến. Vì thế mà Tường quen với gia đình Yến, Thủy. Thấy Tường ngoan, chăm học, ông bà Hậu xin với ba Tường cho Tường đến dạy các em buổi tối, và bà Hậu đã giúp Tường tiền học, chăm sóc chàng như con. Thủy xem chàng như anh. Còn Yến, nàng đã lớn và tình yêu khiến nàng bạo dạn tỏ tình với Tường. Sự thật lúc đó, Tường chưa nghĩ đến tình yêu. Với lại, chàng luôn luôn xem Yến và Thủy như em, nhưng vì tình thân giữa 2 gia đình và những gần gũi trai gái khiến Tường chấp nhận. Như là yêu Yến vậy. Tường ra trường năm chàng 26 tuổi thì ba mẹ Yến và ba chàng đồng ý cho chàng và Yến làm đám hỏi. Từ đó, Tường được xem như chú rể.

Rồi 1 hôm, tình cờ Yến phát hiện trên thân thể nàng nổi lên những mụn đỏ. Không ai để ý, Yến mỗi ngày mỗi buồn phiền, những mụn đỏ ăn loang ngứa ngứa khó chịu. Cho đến 1 lúc mà mọi người đều nhận biết. Yến mang bệnh cùi.

Hôm đưa này vào nhà thương ông bà Hậu khóc vui. Thủy cũng khóc vui, Thủy thương chị lắm. Ở nhà chị em thường quán quít nhau, bây giờ phải xa chị, Thủy thấy mất mát lớn. Nỗi buồn từ đó ăn sâu trong tuổi lớn của cô bé. Thủy nhớ Yến mỗi tối ngồi học bài, Thủy nhớ Yến từng bữa cơm ngon, từng giấc ngủ vắng. Thủy nhớ chị thiết tha. Lần nào theo ba má và thăm Yến, Thủy cũng bỏ ăn cả ngày, buồn suốt tuần không dứt.

Với Tường, Yến mang bệnh cùi là cả 1 vấn đề khổ sở đến với chàng. Mỗi tuần chàng cũng đều vào thăm Yến và mỗi lần như vậy chàng xót xa sau khi nhìn thấy thân thể Yến mỗi xanh xao. Mắt nàng sâu xuống và thâm quầng vì không ngủ. Da nàng sần sùi, môi nàng héo hắt. Nàng không chịu tiếp Tường. Ông bà Hậu cho Tường hỏi hôn nhưng Tường không làm thế. Chàng vẫn hằng ngày đến kèm Thủy học. Vẫn gọi ba mẹ Thủy là ba mẹ - vẫn cùng đi thăm Yến với gia đình. Không có tình yêu, chàng có nghĩa của mấy năm quen biết, có tình của Yến gởi trao.

Ở bệnh viện, Yến được săn sóc kỹ. Nàng thường tỏ vẻ lạnh lùng với gia đình, với cả Thủy nữa. Lần nào gặp chị, Thủy cũng khóc và nói anh Tường nhớ chị lắm, thương chị lắm. Nhưng Yến gạt đi. Một ngón tay nàng rụng xuống. Nửa đêm Yến định leo cửa sổ phòng

nhảy xuống đường tự tử nhưng có người hay kịp la lên giữ Yến lại. Từ đó, Yến bị canh chừng ráo riết. Từ đó, Tường mang nỗi buồn không nguôi. Chàng không nở hồi hôn với Yến, trong khi đó, ba mẹ Yến vẫn khuyên lơn an ủi chàng:

- Thôi, 2 đứa không duyên nợ với nhau, cháu đối xử với em như vậy là quá. Bác cảm ơn cháu

Tường buồn buồn vỗ về Thủy mỗi khi Thủy nhắc đến chị:

- Anh không muốn thay đổi gì cả, Thủy ạ. Anh thương Yến lắm.

Thủy tủi thân chúi đầu vào lòng Tường thút thít:

- Tội nghiệp chị Yến quá. Làm sao cho chị ấy trở lại hình dáng xinh đẹp như ngày xưa bây giờ hờ anh

- Rồi Yến sẽ khỏi

Tường an ủi Thủy quá vụng về. Thủy thì không nghĩ thế. Mỗi tuần lên thăm chị mỗi thấy chị tang thương thêm.

Cuộc sống cứ thế kéo dài. Bây giờ Yến đã thành 1 người khác. Nàng không nhìn Tường, không nhìn em. Yến sống âm thầm, tủi hổ trong nhà thương. Căn bệnh ăn mòn thân thể Yến. Ba mẹ Yến buồn khổ ốm đau vì thương con. Trước cảnh đó, Tường vẫn đóng vai 1 chàng rể, dù ông bà Hậu đã tuyên bố hồi hôn giữa họ hàng. Ông bà khuyên chàng nên cưới vợ. Năm năm tình nghĩa đủ để chàng không mang tiếng với gia đình nàng rồi.

Uyên ngăn người nhìn ánh mắt buồn của Tường. Hình như chàng khóc. Uyên thở dài:

- Tội nghiệp Yến quá. Thế mà từ bấy lâu nay Thủy dẫu mọi người

- Vì thế mà Uyên thường thấy Thủy buồn. Thủy thương chị ghê lắm

- Còn chị Yến, bây giờ ra sao ?

Uyên hỏi, Tường lắc đầu:

- Hôm qua anh đi với Thủy vào thăm Yến, Yến không chịu ra. Thủy đứng ngoài cửa khóc sụt sùi, anh không đoán được tình trạng Yến bây giờ thế nào

Uyên dí đôi chân xuống cát. Thật là buồn, thật là tội nghiệp. Uyên nhớ đến lời Thủy hôm nào nói với Tường lúc thấy Tường ngồi với Uyên:

- Anh không còn là ngày xưa nữa phải không anh Tường.

Và Tường, chàng thở dài nhẹ lắc đầu:

- Anh vẫn là ngày xưa chứ Thủy

Anh vẫn còn là ngày xưa để anh ôm trọn 1 mối tình buồn, với người con gái bệnh hoạn. Không hy vọng, không tương lai. Uyên chợt nắm nhẹ bàn tay Tường:

- Sao anh còn nói yêu Uyên
- Vì anh thực sự tìm thấy tình yêu ở Uyên
- Anh không sợ ...

Tường cười, ánh mắt đắm chiêu:

- Anh nói mà không kìm hãm nổi. Từ bao năm nay anh vẫn chưa yêu Yến nhưng anh thương nàng, rồi sống quay quắt buồn vì nàng, cho đến lúc này anh mới có tình yêu. Tình yêu thực sự phát xuất trong lời nói của anh, từ con tim của anh. Uyên muốn nghĩ sao về anh cũng được. Anh nói hết những gì anh muốn nói, rồi thôi.

Uyên thở dài, chợt nghĩ đến Huy, giờ này đã quá giấc trưa, chắc mọi người đang thức mắc sao mình không ăn cơm nhà, hay có thể mọi người sẽ dừng dừng không thèm biết có Uyên. Không thèm nhớ có Uyên nữa. Họ đã ra biển hay đi chơi riêng rẽ từ đôi. Uyên bỗng thấy buồn, thật buồn.

Uyên hỏi:

- Anh có muốn gặp Thảo chưa ?

Tường nhìn Uyên chăm chú:

- Uyên muốn về rồi phải không ?

- Có lẽ thế

- Anh đưa Uyên về rồi trở lại khách sạn. Anh sẽ gặp Uyên ở đâu chiều nay

Uyên nhìn quanh bờ biển. Giờ này biển lại bắt đầu đông người, ngày nào cũng như thế. Những ngày hè nhàn hạ quá thể. Uyên ngần ngừ 1 lát rồi nói:

- Cứ ở khách sạn chờ Uyên, Uyên sẽ đi với Thảo đến đó

Tường gật đầu:

- Thế cũng được

Hai đứa đi bộ dọc theo bên hàng cây đan che nắng. Buổi trưa nắng rát da, khô thịt. Uyên nghĩ mình về nhà để làm gì. Đi hoang suốt buổi trưa, giờ này về đánh thức giấc ngủ của cả nhà để làm loạn 1 lúc cho vui. Gọi Thảo ra nói chuyện Tường. Tao biết hết rồi, mày thật khéo dấu diếm. Tường có cô vợ chưa cưới nằm ở nhà thương cùi, Tường đau khổ đã gần 5 năm nay. Thảo nào ta thường thấy chàng buồn, vàng trán chàng nhăn nheo, thảo nào mắt Thủy xa vắng, giọng nói xót xa.

Uyên sẽ kêu réo chị Phượng dậy hỏi cho em mượn nhật ký của chị em đọc xem chị viết cho ai, chị yêu ai, và chị thở than những gì.

Uyên sẽ phỏng vấn Huy trong 4 đứa con gái này anh chọn cô nào.

Uyên trẻ nhất nhưng kém nhan sắc hơn các chị. Chị Phượng già nhưng nồng nàn tình tứ nhất. Chị Vân nghiêm mà hay vùng vằng.

Chị Nhã lẳng lơ. Chị Nhã lẳng lơ đa tình thế chắc anh yêu chị Nhã. Thôi, em nhường.

Tim Uyên co thắt buồn bực, kiếp sau xin cho tôi là Thủy, là Thảo, là con gái của 1 gia đình giàu có để tôi được yêu 1 mình, không bị ai san sẻ tình yêu của tôi.

Đến cổng nhà, Tường bảo Uyên:

- Thôi, Uyên vào đi. Chiều anh đợi

Uyên gật đầu nói:

- Cám ơn anh

Tường cười nhẹ, không nói. Uyên mở hé cổng rón rén đi vào nhà. Phòng khách vắng hoe. Uyên xuống bếp. Bác Hoạt đang ngủ. Gian bên cạnh là phòng ngủ của bác gái – Uyên đi lên. Gieo mình xuống salon. Nỗi buồn từ đâu ập đến, vây kín đôi mắt Uyên. Uyên đứng dậy, về phòng ngủ cho rồi. Nhà vắng hoe thế này chắc mọi người đã đi chơi. Những kẻ hạnh phúc đang đi tìm hạnh phúc, còn mình ta cô đơn. Đi ngang phòng Hải, Uyên thoáng nghe những tiếng động nhỏ. Uyên đứng lại. Tiếng con gái thì thào đứt quãng và đàn ông thờ mạnh gấp rút. Tim Uyên đứng lại. Có thể nào anh Hải với Thảo còn ở nhà. Uyên đi rón rén về phòng. Phòng vắng hoe. Áo khoác và áo tắm của Thảo biến mất. Thảo ra biển rồi chứ đâu còn ở nhà. Uyên chạy sang phòng Hải – như có ma xui quỷ đẩy – Uyên xô cửa bước vào gọi: anh Hải ơi.

Uyên vùng bỏ chạy. Thoáng bên tai có tiếng Huy và Nhã gọi theo.

Nhưng Uyên không quay lại, cái gì mà ghê gớm quá ! Tàn nhẫn quá !

Chàng là mơ là mộng đã thật sự biến mất trong tim óc Uyên rồi.

Chàng chỉ còn tro lại 1 thể xác tầm thường bên 1 thể xác tầm thường khác. Uyên không ngờ ! Thật sự là Uyên không ngờ. Đầu óc Uyên quay cuồng. Uyên cứ chạy như thế ra đến bãi. Trên mô đá có bóng chị Phượng xoa tóc u buồn. Rồi thì từ dưới nước trồi lên áo tắm đỏ của Vân đứng sững, ngang tầm mắt Uyên. Uyên đứng im, mắt mở trợn trợn. Chị Vân nắm nhẹ 2 vai Uyên:

- Gì vậy Uyên?

Uyên lắc đầu ngồi phịch xuống cát. Chị Vân ngồi xuống theo

- Em từ nhà chạy ra đây

Và, Uyên òa lên khóc, chị Vân ngẩng nhìn Uyên 1 lát rồi lại quay nhìn Phượng. Nàng thở nhẹ:

- Thôi, tao hiểu rồi

Uyên nói:

- Dễ sợ quá chị Vân ạ

- Tao hiểu rồi, mày nhìn chị Phượng xem

Uyên chùi nước mắt nhìn Phượng. Nàng lặng câm như 1 hòn vọng phu. Đôi vai gầy trũng xuống trong gió. Vân nhún vai:

- Tất cả cũng chỉ vì 1 tên con trai hèn hiện diện trong cuộc sống của mình và làm xáo trộn tình cảm của đám con gái. Thật là vô lý.

Uyên nhìn Vân, sau nói, ánh mắt Vân sáng:

- Rồi thì hèn bỏ chúng mình mà đi. Nghĩ đến hèn làm gì hả Uyên
Uyên rùng mình. Nghĩ đến hèn bây giờ không còn thấy khổ nữa mà chỉ thấy sợ, thấy gớm, thấy xót xa, thấy chóng mặt mà thôi. Nghĩ đến Nhã thấy chị xa lạ trong ánh mắt Uyên mất rồi. Yêu nhau là phải như thế đó

- Chị Vân

Uyên gọi, Vân hỏi:

- Cái gì Uyên ?

- Bao giờ thì hèn đi khỏi nhà mình ?

- Hèn phá tan đám con gái này ra rồi hèn mới đi

Uyên mím môi, hèn đang phá tan thân thể chị Nhã. Hèn đã phá tan đầu óc ngây thơ của Uyên, hèn đã phá tan nỗi im lặng của chị Phượng. Hèn nguy hiểm lắm. Anh Hải đã đem về nhà con người nguy hiểm đến thế đó mà anh có biết đâu. Anh mãi mê với hạnh phúc đang có, anh không nhìn thấy hèn tung hoành với đám em anh. Uyên lắc đầu. Không, quên đi, biến đi, tan đi.

Làm sao bây giờ đây ? Uyên vẫn chưa hết bàng hoàng.

Phải kiếm 1 nơi nào đó mà ngồi cho quên. Phải tìm 1 xó nào đó ngồi khóc cho trôi đi hình ảnh Uyên vừa thấy. Tình yêu không còn là của Uyên nữa. Huy tan loãng trong ý nghĩ của Uyên.

Chị Vân đứng dậy nắm tay Uyên kéo lên, vỗ nhẹ lên má Uyên, Vân nói:

- Cứ bình tĩnh và can đảm nhìn thẳng vào họ đi rồi Uyên sẽ thấy quen dần đến độ đứng vững cho mà coi. Uyên còn trẻ lắm, đừng đại dốt lao đầu vào tình yêu sớm. Khổ lắm.

Vân nói xong và bỏ Uyên đứng đó. Nàng chạy xuống đùa vui với sóng nước. Uyên lầm lủi đi ngược trở lên bờ. Bóng chị Phượng vẫn bất động 1 chỗ. Mái tóc tung theo gió như 1 vẫy chào câm nín. Uyên tìm 1 khoảng vắng thử trầm ngâm như chị Phượng xem tình yêu thấm thía đến dường nào.

Không còn là ngày xưa

Chương 12

Uyên ngồi như thế, chẳng biết bao lâu mà sao ruột gan cứ quặn thắt từng hồi, đầu óc quay cuồng hỗn độn. 1 bàn tay khẽ bịt mắt Uyên, bàn tay mát và mềm.

- Gì mà ngồi thần thờ vậy ?

Uyên gỡ bàn tay ra. Thảo ngồi cạnh Uyên

- Hồi này ít gặp bạn quá

Uyên nói. Thảo cười, 2 má đỏ hồng:

- Trưa nay Uyên đi đâu

- Đi lang thang

- Cả nhà nhắc Uyên. Bác Hoạt nấu món miến cua cho Uyên mà chờ mãi không thấy

Uyên chột cười, tiếng cười nhẹ, lạnh lùng:

- Trong nhà này họa may chỉ còn bác Hoạt là nhớ đến Uyên.

Thảo tát khẽ lên má bạn, mắng:

- Nói nhảm

- Thật chứ

- Uyên giận mình hả ?

Thảo hỏi, Uyên nhìn Thảo lắc đầu:

- Sao mà giận, anh Hải đâu ?

- Ngồi với Huy đằng kia

Uyên ngẩn mặt:

- Huy, hắn đã ra đây rồi à ?

Thảo gật đầu:

- Vừa mới gặp

- Có chị Nhã không ?

- Không

- Lạ nhỉ ?

- Sao lạ ?

Uyên lắc đầu:

- Ờ ! Không sao

Thảo nhìn Uyên chăm chú:

- Hình như Uyên có gì buồn ?

Uyên chớp nhẹ mí mắt:

- Thảo thấy thế à ?

- Hình như thế

- Thảo biết vì sao chị Nhã không đi cùng với Huy ra đây không ?

- Chị ấy bị nhức đầu

Thảo nói, Uyên cười nhạt:

- Chị ấy xấu hổ đấy Thảo ạ

- Gì đâu mà xấu hổ

Thảo nói, Uyên lạnh lùng:

- Khi có tình yêu người ta hay tìm ra những lý do lắm cảm để xấu hổ cũng được vậy

Thảo cười cười:

- Uyên lạ ghê đó. Mất sao đỏ vậy ? Trưa nay ăn cơm ở đâu ?

- Ở đâu có cơm cho Uyên, ở đâu có chỗ cho Uyên ngồi, có tường cho Uyên dấu mặt, có khăn cho Uyên chùi nước mắt. Ở đâu cũng được, Thảo ạ.

Thảo choàng tay lên vai Uyên, nhăn mặt:

- Uyên kỳ quá. Nói bậy bạ đâu không. Đứng dậy, chúng mình đi dạo quanh đây xem nào

Uyên lắc đầu:

- Thôi, cho Uyên ngồi dấu mặt ở đây. Đi suốt cả buổi trưa mòn mỏi đôi chân rồi.

- Có chuyện gì vậy Uyên, nói cho Thảo nghe

Thảo vuốt nhẹ lên cánh tay Uyên, dỗ dành:

- Chúng mình vẫn thân nhau như ngày xưa, nhé Uyên

- Dĩ nhiên

Uyên nói, rồi cười cười:

- Đâu có phải vì Thảo sắp làm chị dâu Uyên mà Uyên cho Thảo “lên mặt” đâu. Lúc nào Uyên cũng phải thân Thảo.

Đôi má Thảo đỏ hồng, môi Thảo cũng đỏ hồng, mắt Thảo thì long lanh. Thảo đẹp quá, có tình yêu, Thảo còn đẹp bội phần hơn lên, Uyên nói:

- Hồi sáng Uyên gặp anh Tường

Thảo reo lên:

- A ! Anh Tường hả ? Ông ấy ra đây hồi nào vậy ?

- Hồi sáng. Uyên hứa chiều nay đưa Thảo đến gặp ông ấy

Thảo đứng nhồm dậy:

- Đi bây giờ đi Uyên. Anh Tường ở đâu ?

- Ở khách sạn

Thảo hơi ngần ngại:

- Mình đến đó có tiện không ?

Uyên cười:

- Có gì mà không tiện. Mình đang hoang thì thôi

Thảo gật đầu kéo Uyên đứng dậy. 2 đứa đón xe về chỗ Tường ở.

Đến nơi, Uyên hỏi quản lý số phòng Tường - người quản lý lắc đầu:

- Ông ấy trả phòng rồi

Uyên hỏi:

- Sao vậy ?

- Có người ở Saigon lên kiểm sao đó

Uyên đứng ngẩn người. Đang tính quay về thì cô con gái trong nhà chạy ra, cô ta gọi Uyên:

- Chị, ông Tường có gởi cho chị bức thư

Uyên đứng lại. Cô gái đưa thư cho Uyên, cười:

- Chị là chị Uyên ?

Uyên gật đầu nói:

- Cám ơn cô nhé

Cô gái cười, đôi mắt dài thoáng nét lẳng lơ. Nhìn đôi mắt cô gái Uyên lại nghĩ đến chị Nhã và hình ảnh buổi trưa của chị với Huy, 2 má Uyên lại nóng bừng lên. Thôi hết còn ở trong trạng thái sững sờ rồi, Uyên lại nghe lòng mình kỳ lạ. 1 chút tức tối, 1 chút lạ lùng và 1 chút tưởng tượng, mắt Uyên bỗng tối đi.

Kéo tay Thảo ra khỏi khách sạn, tìm 1 bóng mát của hàng cây cao, Uyên mở thư Tường ra đọc:

"Uyên, Thảo.
Anh phải về Saigon gấp vì người nhà vừa ra báo tin với anh YẾN đang hấp hối, có lẽ chết. Chẳng biết làm sao hơn, anh xin lỗi 2 cô. Hôm nào gặp nhau ở Saigon sẽ nói chuyện nhiều. Hiện giờ anh cũng vẫn chưa hiểu lý do tại sao YẾN ra nông nỗi đó.
Anh,
Tường."

Uyên ngồi sững sờ. Thảo nói:

- Gì thế, Uyên

Uyên đưa bức thư cho Thảo đọc. Thảo kêu lên:

- Trời ơi, khổ thế sao

Uyên không nói, vẫn lặng thinh. Thảo nắm cánh tay Uyên:

- Uyên biết hết rồi à ?

Uyên gật đầu:

- Ừ !

- Anh Tường kể ?

- Ừ !

- Buổi trưa này Uyên đi ăn với anh Tường ?

- Ừ !

Thảo đứng dậy:

- Thảo muốn về Saigon quá Uyên ạ

Uyên nói:

- Uyên cũng thế

- Yêu cầu các anh chị ấy mai về đi Uyên

- Thảo nói đi, Uyên không có ý kiến. Sáng mai nếu họ không về Uyên sẽ về 1 mình

Thảo nắm tay Uyên, 2 đứa đi bộ không buồn đón xe. Buổi chiều ở đây xuống thấp, gió làm se lạnh đôi vai Uyên. Nhớ đến Tường và nỗi khổ tâm của chàng. Uyên chợt nghe rưng rưng thương, rưng rưng nhớ. Buồn quá buồn. Càng lớn càng thấy chán. Càng đi sâu vào tình yêu càng thấy tình yêu không đơn giản như mình đã nghĩ. Thà làm 1 đứa trẻ con cho ngày tháng trôi qua êm đềm, cho mắt không sâu, môi đừng héo úa.

Nhưng, hôm nay không phải là hôm qua – và, mình bây giờ không còn là ngày xưa nữa. Mình thay đổi theo thời gian đang đến.

Thảo chợt hỏi Uyên:

- Lý do gì đã khiến anh Tường kể cho Uyên nghe câu chuyện buồn đó ?

- Cần phải có lý do nữa sao ?

Uyên hỏi lại Thảo. Thảo nhìn trong mắt Uyên:

- Cần lắm chứ. Xưa nay anh Tường ít tâm sự

- Anh ấy nói với Uyên “anh yêu em”.

- Rồi sao nữa .

- Rồi bắt đầu kể câu chuyện đó .

- Uyên nghĩ sao ?

Thảo hỏi, Uyên hất mặt :

- Nghĩ gì ?

- Về anh Tường .

- Chẳng nghĩ gì cả .

- Không thấy xao xuyến vì câu tỏ tình ấy à ?

Uyên lắc đầu :

- Tỏ tình dễ quá Thảo nhỉ .

Thảo cười nhẹ :

- Dễ mà khó lắm cơ Uyên. Vì khi tỏ tình yêu với một người nào đó mình phải cân nhắc nhiều lần, hỏi lòng mình nhiều lần rồi mới dám nói .

- Nhưng mà Uyên ...Uyên cứ nghĩ tỏ tình khó khăn lắm, cực khổ lắm.

- Vì thế mà Uyên không cảm xúc phải không ?

Uyên gật đầu. Thảo nhìn ra xa, con đường về đã hiện rõ trước mắt và tình yêu cũng thật gần với Thảo. Đã bao nhiêu ngày mình hạnh phúc rồi . Đã bao nhiêu đêm mình thao thức mơ ước vu vơ rồi. Ngày mai là trở về, rồi thì Hải sẽ đi, rồi thì những ngày thương nhớ dài dặc. Buồn quá. Tình yêu buồn quá. Hạnh phúc đó mà thoáng chốc vẫn thấy buồn, thấy thiếu vắng thấy mong manh. Rồi ngày mai mình cần

cổ đợi chờ. Một thời con gái sẽ trôi theo thời gian không níu kéo được nữa.

Uyên gọi Thảo thật nhỏ :

- Thảo ơi .
- Gì Uyên .
- Thảo có thấy hạnh phúc và sung sướng không ?

Thảo cúi nhìn mũi giày, buồn buồn .

- Đôi khi có mà đôi khi không .
- Sao kỳ vậy, Uyên thấy hai người quấn quít bên nhau suốt ngày mà .
- Ừ ! Vậy đó, mà Thảo cũng chẳng hiểu tại sao .
- Có lẽ Uyên sẽ yêu anh Tường Thảo ạ .

Thảo nắm bàn tay Uyên, siết nhẹ :

- Anh Tường là một người tốt và đáng hoàng. Thảo nghĩ thế, không phải để "tán dương" anh ấy đâu.

Uyên nói:

- Nhưng Thủy, Thủy sẽ ghét Uyên
- Chị Yến chết rồi, anh Tường đâu còn bị ràng buộc nữa
- Tội cho người chết

Thảo thở dài:

- Tội cho người sống chứ sao tội cho người chết hử Uyên. Anh Tường đã khổ từ 5 năm rồi. Anh ấy đã hy sinh quá mức

Uyên nói nhỏ:

- Sống cho tình yêu còn gọi là hy sinh nữa à ?
- Anh Tường có tình yêu không ?
- Có chứ
- Với ai ?
- Với Yến

Thảo cười nhẹ:

- Anh Tường không yêu chị Yến. Mọi người đều thấy thế

Uyên cãi:

- Nhưng ấy có tình yêu của chị Yến và đã đính hôn

Thảo gật đầu:

- Anh Tường đã làm lẫn giữa tình yêu và tình thương. Anh đã thấy rõ điều đó ngay ngày đính hôn, nhưng anh không tiếc, không ân hận.

Anh chấp nhận và bằng lòng với việc làm của mình

- Có ai bắt buộc anh ấy đâu
- Chẳng ai bắt buộc cả. Chỉ vì cảm động với tình yêu của chị Yến và sự săn sóc ân cần của gia đình chị nên anh chấp thuận, thế thôi
- Như thế là tự dìm chết đời mình

Thảo thở dài nhẹ:

- Nếu chị Yến không mang bệnh bất ngờ, biết đâu anh Tường lại chả có hạnh phúc

Uyên cười buồn:

- Có lẽ vậy

Hai đứa về đến nhà mọi người vẫn chưa về. Bước vào phòng Uyên thấy chị Nhã đang nằm vùi mặt vào gối, Uyên thụt lùi trở ra. Thảo kéo tay Uyên:

- Vào xem chị Nhã chút Uyên, chị ấy bị nhức đầu sau đó

Uyên rút tay mình khỏi tay Thảo nói:

- Uyên ra ngoài ngồi cho thoáng. Trong này nóng quá

Thảo nhăn mặt nhìn Uyên:

- Uyên kỳ ghê vậy đó

Làm như không nghe lời Thảo nói, Uyên ra phòng khách ngồi. Thu mình trong salon Uyên lại buồn. Lại nghĩ ngợi vẩn vơ. Không hiểu bởi 1 lý do gì mình lại đâm ra xa lạ với mọi người. Nghĩ đến Tường và mối tình của người con gái bất hạnh, Uyên nghe ray rứt sao đó. Tình yêu khổ như thế mà mọi người cứ đâm đầu vào, cứ mãi miết lao theo.

Hải về cùng với Huy, đem theo tiếng cười ngập tràn hạnh phúc

- A ! Cô út. Trưa nay cô đi chơi ở đâu mà không về ăn cơm.

Anh Hải nói. Uyên nhìn lên. Bên cạnh Hải, Huy ở trần mặc quần tắm, khoác lên người chiếc khăn lông. Uyên chợt nghe mình quặn ruột với hình ảnh buổi trưa, ánh mắt Uyên tối sầm. Uyên nói:

- Ở đâu mà chả có cơm cho Uyên ăn, cần gì phải ở nhà mới có

Hải cười:

- Cô nhỏ này hôm nay ăn nói lạ nhỉ ! Có gì làm cho cô út của anh bức mình không

Uyên hất mặt nhìn Huy:

- Việc gì đến Uyên mà Uyên phải bức mình chứ

Huy ngồi xuống ghế, đối diện với Uyên, Uyên đứng bật dậy. Huy gọi nhỏ:

- Uyên

Uyên không quay lại. Huy vội theo nắm tay Uyên, Uyên rút tay về trừng mắt:

- Anh đừng làm Uyên sợ

- Đừng giận anh nhé

Huy nói nhỏ, thật nhỏ. Uyên cười lạnh lùng:

- Uyên quên hết rồi, đừng nhắc cho Uyên nhớ nữa

- Uyên gặp Nhã chưa ?

- Chị ấy ở trong phòng chứ đi đâu mà gặp

- Uyên ngồi lại cho anh nói chuyện được chứ

Uyên buồn buồn:

- Cho Uyên về phòng, tự nhiên Uyên thấy mệt

Uyên bước nhẹ ra cửa. Từ đằng xa, bóng chị Vân và chị Phượng về tới. Hai người con gái đi bên nhau, âu yếm và thân thiết. Như thế đó, và 1 lát lại cãi nhau vang nhà. Uyên đưa đón các chị ở cổng. Vân nháy Uyên:

- Thế nào cô út, cô đã tìm ra nơi yên tĩnh ngồi suy nghĩ chưa ?

Uyên hỏi:

- Nghĩ gì hở chị ?

- Nghĩ về mình và về người để rồi quên đi cho xong

Uyên lắc đầu:

- Có những điều mà em không thể quên được. Nó cứ ám ảnh em hoài

Phượng hỏi Uyên:

- Bò mày đâu rồi Uyên ?

- Bò nào đâu ?

Uyên nói, Phượng cười nhạt:

- Hồi sáng mày đem đến giới thiệu với tao đó

Uyên quay ngoắt đi:

- Nói bậy hoài. Nhìn ai rồi chị cũng tưởng bò em hết

Hai cô gái kéo nhau vào nhà. Huy vẫn ngồi 1 mình trong phòng hút thuốc. Phượng sững lại sau lưng Huy. Vân bỏ Phượng đi thẳng lên phòng. Phượng đứng như thế 1 lát mà Huy không biết. Hình như chàng đang suy nghĩ. Phượng gọi nhỏ:

- Huy

Huy quay lại, chàng gượng cười:

- À ! Chị Phượng

- Nhã đâu ?

- Cô ấy nhức đầu nằm trong phòng từ trưa

Phượng nói:

- Thế à

Rồi im lặng. Lúc Uyên vào, chị Phượng vẫn còn đứng im nhìn Huy.

Tiếng Hải gọi ới ới trong phòng ăn

- Xin mời quý vị ra ăn cơm

Uyên ôm tay chị Phượng kéo về phòng. Phượng nhìn mặt với Uyên:

- Mày làm gì kỳ vậy Uyên ?

Uyên cười:

- Đi ăn cơm, em đói bụng lắm

Phượng gắt:

- Thì từ từ chứ. Mà làm như giặc đuổi
- Ái tình đuổi em chứ giặc ở đâu mà đuổi
- Mà cũng có ái tình

Uyên vênh mặt:

- Chị thấy em còn nhỏ lắm à ?

Phượng nói:

- Ờ ! Không nhỏ, nhưng ... mà thôi

Uyên trêu Phượng:

- Tự dưng lại mà thôi là sao. Mà thôi em đuổi hấn đi nhé
- Đuổi hấn đi đâu ?

Phượng hỏi Uyên mà đôi mắt nhìn xa vời. Uyên cười nhẹ:

- Đuổi hấn ra khỏi cuộc sống bình lặng của chị em mình. Trước sau gì rồi hấn cũng phải đi, và là mình cho hấn đi trước.

Phượng chớp nhẹ mí mắt nhìn Uyên:

- Mà muốn ám chỉ 1 điều gì vậy ?
- Em ám chỉ đến 1 giống đực nham hiểm đã hiện diện trong căn nhà này để rử từng đứa trong chúng mình
- Ai
- Huy

Uyên mím môi:

- Buổi trưa này em trở về nhà bất ngờ, em thấy hấn đang quyến rũ chị Nhã, chỉ có 2 người thôi ở trong phòng riêng. Và, em đứng sững ở trước mặt họ ...

Phượng cắn chặt đôi môi, nàng lắc đầu:

- Thôi, Uyên cho chị xin, đừng kể tiếp nữa

Và, Phượng bỏ đi như chạy, Uyên nhìn theo, cười buồn đến chảy nước mắt.

Bữa cơm Uyên tưởng là vắng mặt hai người. Chị Phượng và chị Nhã. Nhưng trái với ý nghĩ của Uyên, bữa cơm vẫn đầy đủ từng đó khuôn mặt. Mỗi khuôn mặt là 1 nỗi âm thầm. Chị Phượng ánh mắt tối lại, khuôn mặt chìm đi. Chị Vân lạnh lùng kên kiệu, chị Nhã ánh mắt đỏ hoe, chị cúi nhìn mâm cơm mà không nhìn ai. Và Uyên, nỗi đắng cay cứ chực chờ thoát ra khỏi cổ họng Uyên, cắn nát ý nghĩ của Uyên. Chẳng ai nói với ai 1 câu nào.

Cuối cùng, Hải nói:

- Sáng mai mình về Saigon, có ai đồng ý không ?

Uyên nói nhỏ:

- Em đồng ý, mai về cho rồi

Chị Vân cũng nói:

- Tôi về nữa

Hải hỏi:

- Còn chị Phượng và Nhã

Phượng buồn buồn:

- Tôi sao cũng được

Nhã nói:

- Em cũng thế

Hải cười:

- Vậy là tất cả về trong vui vẻ nhé

Huy bảo Hải:

- Sao anh không hỏi ý kiến bé Thảo

Hải nheo mắt:

- Điều này do bé Thảo đề nghị trước mà

Thảo cười lúng búng cộm trong miệng, Huy trêu:

- Anh chị ghê lắm. Thông đồng với nhau trước

Rồi quay sang Uyên, Huy hỏi:

- Thế nào Uyên. Về Saigon anh em mình lại đi tìm quán nhậu như ngày đầu tiên anh mới đến không ?

Uyên nhìn Huy tim bồng nhói đau. Anh nhắc kỷ niệm để an ủi Uyên đó à ? Vỡ về con bé này làm gì nữa. Uyên bây giờ đã lớn, không còn là ngày đầu của nhau nữa. Kỷ niệm đi qua rồi.

Huy nhìn Uyên ánh mắt xôn xao đợi chờ. Uyên cười nhẹ cay đắng không nói.

Nhã buông bát đĩa trước tiên rồi lủi về phòng. Huy nhìn theo bóng Nhã rồi quay nhìn Uyên, Uyên nhìn tránh ra cửa để khỏi gặp ánh mắt Huy. Có 1 rạn nứt nào đó giữa chị em khiến Uyên buồn.

Xong bữa, Thảo rủ Uyên ra vườn ngồi. Uyên nói mệt lắm cho Uyên đi ngủ. Nhưng Thảo cứ nài ép nên Uyên đành chịu bạn.

Bắc hai ghế nhỏ ra sau vườn, Thảo hỏi Uyên, giọng buồn bã:

- Có chuyện gì xảy ra giữa Uyên với chị Nhã phải không ?

Uyên lắc đầu nói:

- Không có gì hết

- Lúc Thảo về bắt gặp Nhã khóc

- Chị ấy nhõng nhẽo chứ sao

Thảo nhìn Uyên trong bóng tối:

- Uyên đã thay đổi.

Uyên nhún vai:

- Uyên vẫn vậy

Thảo chợt hỏi Uyên:

- Uyên đã biết Huy và Nhã yêu nhau rồi chứ

Uyên cười nhạt:

- Biết, rồi sao ?

Thảo lắc đầu, không trả lời câu hỏi của Uyên. Thảo nói:

- Hai người sắp đính hôn

Uyên nhồm người lên:

- Thảo nói gì ?

- Huy và Nhã sắp đính hôn

- Sao Thảo biết

- Huy nói

- Với Thảo à ?

Thảo cười nhẹ:

- Làm gì mà Uyên hốt hoảng thế. Họ yêu nhau và đính hôn với nhau là thường chứ sao.

Uyên nghe nước mắt muốn ứa ra, cổ nghẹn lại. Họ sắp lấy nhau. Nỗi buồn ập đến, trùm lên trái tim Uyên. Thôi hết mộng hết mơ, thôi hết tưởng mình cũng dễ thương duyên dáng. Thôi, hết những ngây thơ cũ, hết những giận hờn. Họ sắp lấy nhau và Uyên vẫn tầm thường bé nhỏ trong mắt họ. Uyên vẫn không giữ được 1 chút thương yêu nào trong trái tim Huy. Uyên ngồi im, chịu đựng ánh mắt soi mói của Thảo.

- Uyên buồn đấy à ?

Thảo hỏi êm ái. Uyên lắc đầu:

- Buồn gì mà buồn

- Uyên muốn khóc không ?

- Việc gì phải khóc ?

Thảo ngồi sát vào Uyên, âu yếm choàng tay lên vai bạn:

- Thảo biết hết rồi Uyên ạ. Thôi, đừng buồn nữa nhé. Chúng mình còn quá trẻ thiếu gì dịp cho mình tìm 1 người yêu thực sự cho mình. Chị Nhã lớn tuổi rồi, để cho chị ấy hưởng tình yêu đang có, vả lại, Huy chẳng còn ở Saigon bao lâu nữa.

Uyên bật khóc, không gìn giữ. Thảo ngồi im nhìn bạn khóc. Không vỗ về, không khuyên lơn. Uyên cứ khóc đi Uyên, khóc để mà quên.

Khóc xong chùi nước mắt thấy mình quên được hết. Và bắt đầu lại tất cả. Có 1 người đang yêu Uyên. Thảo nghĩ đến Tường và những bất hạnh của anh. Thảo mong cho anh yêu Uyên. Thảo mong cho Uyên tìm được hạnh phúc bên Tường. 1 thứ hạnh phúc bình yên êm ấm mà rồi Uyên sẽ thấy cần thiết như thế mà thôi. Tường xứng đáng trong tình yêu với Uyên và anh xứng đáng được hưởng lại tuổi trẻ bỏ quên 5 năm trời bên 1 người vợ chưa cưới bệnh hoạn khổ sở.

Không còn ai có quyền nói anh nữa. Tường đã giữ tròn nghĩa với Yến, với gia đình nàng. Bây giờ là lúc anh phải sống cho anh.

Thảo nghĩ miên man về Tường, về bạn bè và tình yêu của chính mình cho đến lúc Uyên ngừng khóc. Nước mắt đã đọng khô trên đôi má chớm hồng của Uyên. Uyên hỏi Thảo 1 câu thật thừa:

- Mai mình về Saigon hả Thảo ?

Thảo cười, nhìn Uyên dịu dàng:

- Ủ !

- Yếu bây giờ ra sao nhỉ ?

Thảo chớp nhẹ đôi mắt, nụ cười tắt vội:

- Về Saigon trước tiên mình đến Thủy

Uyên nói:

- Nhưng Thủy dẫu Uyên, Uyên có nên đến không ?

- Rồi thì mọi người cũng sẽ biết, dẫu hoài được sao.

Uyên yên lặng. Ngồi như thế 1 lát thì Hải ra tìm 2 cô gái. Uyên thấy anh, bấu môi trên:

- Gớm, mới xa 1 tí thôi mà đã nhớ rồi

Hải cười, chàng ngồi xuống cạnh Thảo hỏi:

- Hai cô làm gì mà bí mật thế

Uyên đứng dậy:

- Thôi, em với Thảo hết chuyện. Trả cô bé lại cho anh đây

Và, Uyên quay nhanh vào. Thoảng bên tai Uyên, tiếng cười dễ thương của Thảo đuổi theo cuốn hút.

Không còn là ngày xưa

Chương 13

Còn 2 ngày nữa anh Hải với Huy đi. Hôm qua bữa cơm hợp mặt với ba mẹ sau 1 tuần ở biển về. Anh Hải đã thay lời anh Huy thưa với ba mẹ cho Huy làm lễ đính hôn với chị Nhã.

Tin này làm cả nhà sửng sờ, trừ Uyên.

Chị Vân nhìn chị Phượng nhún vai:

- Chuyện lạ

Phượng buồn buồn không nói 1 câu, ba nói từ tốn:

- Chúng nó lớn cả rồi, nếu cảm thấy bằng lòng nhau thì ba mẹ sẵn sàng tán thành.

Lúc đó Huy đang ngồi ngoài vườn với Nhã. Hải tán bạn:

- Huy thật thà và tốt bụng lắm. Cô Nhã nhà mình mà lấy được Huy là

may mắn đấy

Vân bĩu môi “kê” Huy:

- Con Nhã lấy tên Huy về chỉ khổ sớm. Ông ấy mê rượu hơn mê vợ
Huy lườm Vân:

- Cô lúc nào cũng có ác cảm với nó. Huy mê rượu còn đỡ hơn mê
gái. Lấy chồng mà kén ông nào không hút thuốc, không rượu chè thì
nhất định là sẽ mê gái cho mà xem.

Mẹ cười hiền lành:

- Vợ chồng là duyên số hết, lấy nhau rồi chồng hư, chồng nghiện
cũng phải chịu

Vân dẩy lên:

- Đâu có chuyện lạ thế. Con mà lấy phải chồng kiểu đó ... bỏ liền.

Hải cười, bảo Phượng:

- Còn chị Phượng và Vân, Uyên nữa, lấy ai lấy đại cho xong, nhà
đông con gái coi bộ phiền nhiễu đủ thứ

Phượng đứng dậy, lườm Hải:

- Đừng lo cho cuộc đời tôi, con bé ấy làm dâu nhà này sẽ được cưng
chịu hết mình mà lo gì

Mẹ nhìn Phượng ngạc nhiên:

- Phượng nói gì thế ?

Vân cười ròn:

- Chị ấy muốn nói đến người yêu của anh Hải

Hải nhìn mẹ, bối rối, mẹ hỏi:

- Hải cũng định lấy vợ nữa đấy à ?

Hải chối:

- Đâu có mẹ

Vân hất mặt:

- Còn chối

- Mẹ tin mấy con nhỏ này làm gì cho mệt ...

Uyên giơ ngón tay dọa Hải:

- Em “méc” ...

Hải nháy Uyên. Uyên lảng lờ như không thấy. Uyên dọa tiếp:

- Mai em méc Thảo nói anh không yêu nó

Hải nhích người về Uyên định cốc lên đầu con bé. Uyên la om sòm,
mẹ gắt:

- Im nào, đang nói chuyện đến đám hỏi con Nhã. Chúng mày làm gì
mà ồn lên thế ?

Hải gật đầu:

- Thôi, để tối nay Huy nó thừa với ba mẹ rồi tha hồ cho 2 cụ phỏng
vấn nó, con chịu

Hải nói xong và đứng dậy. Mẹ nhìn theo mắg yêu:

- Cái thằng, lớn rồi mà vẫn còn trẻ con

Uyên nhìn ba mẹ. Tự dưng muốn khóc òa, muốn kể lể cho mẹ nghe nỗi buồn của Uyên mà sao mẹ dửng dưng thế. Mẹ chỉ mãi lo cho các chị. Nghe tin chị Nhã có người hỏi là mẹ cười tươi vui vẻ. Thấy chị Vân chê ông này, ông kia là mẹ buồn. Nghe chị Phượng than thở là mẹ khổ sở áy náy vậy mà với Uyên, mẹ thản nhiên. Mẹ làm như Uyên không có trái tim, Uyên không lớn. Uyên mãi là con bé của mẹ thôi.

Mẹ bảo chị Phượng đưa mẹ vào phòng. Chị Phượng bước theo mẹ. Mái tóc mẹ bạc phơ và mái tóc chị Phượng đen huyền lóng lánh phủ xuống đôi vai gầy. Uyên nhìn theo chị và mẹ, bỗng nghĩ đến 1 ngày tóc chị ngả màu, lưng chị còng xuống. Chị vẫn là con gái - chị già nua - chị vẫn là con gái. Suốt đời chị không biết được mùi vị gia đình, không có 1 đàn con, không có 1 người chồng. Suốt đời chị làm con gái cho đến khi nhắm mắt. Ôi ! Sao thảm quá. Uyên lại thương chị xót xa, thèm cho chị có 1 hạnh phúc bình thường như bao người khác. Chị mình cũng đẹp, cũng sang mà sao khổ sở đến thế.

Mẹ vẫn bảo chị Phượng cao số, phải ngoài 30 mới lấy được chồng. Uyên thì thấy các chị nào cũng cao số cả. Chị Vân 27 rồi. Chị Phượng đã ngoài 30. Chỉ còn Uyên và chị Nhã. Chị Nhã mở đầu cho Uyên theo. Chị Vân, chị Phượng sẽ phù dâu cho 2 cô em gái lần lượt đi lấy chồng. Rồi như thế, cứ như thế, con gái Nhã lớn lên, con gái Uyên lớn lên. Chị Phượng lên chức cô. Cô già lại chăm lo cho cháu. Thật là buồn ! Uyên nhìn các chị mà thấy sợ cho mình mai sau. Qua đi tuổi trẻ rồi cũng đến lúc già nua cằn cỗi. Tiếc làm sao là tiếc.

"Thương làm sao là thương !" Nghĩ như thế, Uyên thấy nhẹ nhõm hơn với cái tin Huy đính hôn với Nhã. Thôi. Uyên để yên cho chị với hạnh phúc đang có. Uyên còn trẻ, còn trẻ để đi tìm 1 hạnh phúc khác. Uyên quên đi lần này để nhớ những lần sau.

Uyên đang sửa soạn đến Thảo thì Phượng về. Hôm nay Phượng về sớm hơn mọi ngày. Uyên hỏi khi nhìn thấy Phượng lặng lẽ ngồi xuống ghế

- Hôm nay cô giáo "cúp cua" giờ của học trò, về sớm dữ

Phượng vẫn ngồi yên trên ghế. Uyên ngồi vào bàn trang điểm vẽ thử 1 kiểu mắt đang thịnh hành. 1 vệt chì đậm trên mí mắt, chia mí mắt thành 2 quảng cách nhỏ và tô đen viền cho mắt sâu hơn, bôi xanh lên đến gần lông mày. Quay sang nhìn Phượng, Uyên hỏi:

- Đẹp không chị Phượng ?

Phượng liếc Uyên 1 cái nói:

- Trông như con ma

Uyên dẩy lên:

- Ờ ! Cái bà này

Rồi Uyên đi rửa mặt. Trang điểm phải do tay chị Nhã mới đẹp được. Uyên vẽ mắt đậm Uyên già đến 10 tuổi. Không phấn son Uyên trẻ hơn, dễ thương hơn. Trái lại chị Nhã càng trang điểm càng đẹp. Chị có nghệ thuật vẽ mắt. Đi chơi chị trang điểm đôi mắt trước hết. Chị vẽ thật đậm mà vẫn trẻ, nhìn mắt chị buổi tối vừa lẳng vừa đa tình, vừa quyến rũ mê mẩn đàn ông. Cũng vì thế mà Huy yêu chị, có lẽ, nghĩ đến Huy Uyên lại buồn .

Từ hôm về Saigon đến giờ, Uyên tránh nói chuyện với Huy và chị Nhã. Huy thì vẫn vui vẻ với Uyên, vẫn săn sóc Uyên nhưng Uyên không muốn. Không muốn nữa. Huy biến khỏi tình yêu của Uyên rồi. Chị Nhã ít nói với Uyên, chị có vẻ buồn và mắt vẻ lẳng lơ trêu chọc mọi người. Chị có vẻ xa vắng sao đó.

Uyên mặc 1 chiếc áo dài trắng, mặt không son phấn, chân mang dép thấp, xách ví. Phượng nhìn Uyên hỏi:

- Đi đâu vậy Uyên ?

- Em đến Thảo

Uyên nói, Phượng nhăn mặt:

- Lại nhiệm vụ cho thằng Hải phải không ?

- Ai bảo với chị vậy ?

- Chứ mày đến Thảo làm gì ?

- Em đi chơi không được à. Ở cái nhà này chán ngấy quá

Phượng chột thờ dài, nàng nhìn quanh gian phòng rồi lại nhìn Uyên:

- Sao không trang điểm gì hết vậy ?

Uyên dẫu môi:

- Tại chị chê em giống con ma, em chùi hết rồi

- Ai bảo mày vẽ mắt 2-3 đường làm gì. Mày còn nhỏ, trang điểm nhẹ thôi, kẻ 1 đường chì nhỏ dưới mí mắt, thoa 1 lượt phấn hồng nhẹ.

Như thế là đủ đẹp, chừng nào già như tao hãy hay

Uyên nhìn Phượng và bắt gặp ánh mắt chị thật buồn. Uyên lại thấy xót xa thương chị. Chừng nào già như tao chị già rồi chị à ? Chị đã nhận thấy nếp da nhăn của mình trên khóe mắt, thế là không còn níu kéo được tuổi trẻ nữa. Tuổi trẻ bỏ chị ra đi.

- Đi đâu thì đi đi !

Phượng giục Uyên. Uyên bước nhẹ ra cửa mà còn nghe tiếng thờ dài của Phượng. Uyên cũng muốn thờ dài theo chị.

Thảo nói:

- May quá, Thảo đang định đến rủ Uyên

Uyên bước hẳn vào nhà, hỏi:

- Rủ đi đâu ?

- Đưa đám chị Yến

- Chị ấy chết rồi à ?

Thảo gật đầu nhẹ nhẹ, Uyên nói nhỏ:

- Buồn quá nhỉ !

Thảo lặng lẽ chải đầu trước gương. Sáng qua, Tường về nói với Thảo:

- Yến chết rồi

Thảo thấy mắt anh đỏ hoe. Thương anh quá sức. Thảo hỏi thăm Thủy. Tường nói:

- Thủy khóc vui từ đêm qua đến giờ không ăn không uống.

Chạy vội đến nhà thương với Tường an ủi Thủy, Thảo mủi lòng trước cảnh tượng đau lòng đó. Thủy héo hon như con tôm gục đầu bên giường chị. Ba mẹ Thủy vừa được anh chị đưa về nhà vì ông bà quá kiệt sức vì con. Tường thì họp với mấy người trong họ lo những thủ tục chôn cất cho Yến. Người ta nói đến cái chết của nàng:

- Cô ấy tự tử

Và, Thủy đã ôm lấy Thảo mà kể:

- Chị Yến chết thật rồi Thảo ơi. Tội cho chị ấy quá. Chị ấy nhảy từ lầu 2 xuống đất, gãy xương làm sao mà sống nổi nữa chứ. Trời hành gia đình Thủy. Khổ quá Thảo ơi

Thảo đứng im không nhúc nhích, nàng vụng về siết chặt bàn tay lạnh của bạn, nước mắt rưng rưng:

- Nín đi Thủy. Nín đi mà lo cho chị Yến. Thủy khóc nhiều chị Yến cũng chả sống lại được

- Chị Yến viết thư cho anh Tường, Thủy và ba mẹ

Thủy nói trong nước mắt, Thảo hỏi:

- Chắc chị ấy khổ lắm

- Chị ấy muốn chết từ ngày phát hiện ra bệnh chị. Bao nhiêu người canh chừng mà không giữ nổi chị ấy. Chị ấy khuyên Thủy đừng buồn. Chị bảo, chị sống còn khổ hơn chết, thôi thà chị chết cho sướng xác thân, để không phải nhìn thể xác mình mất dần cho bệnh tật. Chị khuyên anh Tường nên lấy vợ và tha thứ cho chị. Đã 5 năm rồi vì chị mà anh Tường cực khổ, vì chị mà anh Tường quên nghĩ đến tình yêu.

Thủy nói liên miên, nói rồi khóc, khóc rồi nói. Thảo ngồi với Thủy 1 lát

rồi về. Không thấy Tường, Thảo về 1 mình.

Buổi sáng Tường lại ghé về nhà hỏi Thảo:

- Chiều nay đưa đám Yến, em có đi không ?

Thảo gật đầu nói:

- Có chứ, em đến sớm

Rồi Tường lại bỏ đi. Thảo xót xa nhìn anh, đầu tóc bơ phờ, mắt trũng sâu. Ba đêm Tường không đủ để ngồi trong nhà thương với Yến. Ba đêm hành xác như thế đủ để Tường không còn ân hận về cái chết của người con gái bạc số đó nữa. Tường nói với Thảo:

- Vì anh mà Yến chết, anh ân hận quá

Thảo an ủi anh:

- Yến khổ sở vì bệnh hoạn mà tự tử chứ đâu phải vì anh

Tường lắc đầu buồn bã, anh nói:

- Thảo không hiểu tâm trạng của Yến đâu. Anh biết, vì tình yêu Yến mới chết. Nàng sợ anh vì nàng mà không lấy vợ, vì tình nghĩa ràng buộc mà không dứt được nàng. Nàng sợ anh thương hại nàng mà không nghĩ đến anh. Nên nàng chết cho anh tự do. Nàng chết vì anh. Nhìn Tường buồn, Thảo thương anh quá, nhưng Thảo không biết khuyên anh. Nàng chỉ mong cho Tường tìm lại tuổi trẻ sau bao năm bỏ quên. Cái chết của Yến tuy có làm anh buồn thật, nhưng rồi anh sẽ quên. Và, chiều nay Thảo đang sửa soạn để đến rủ Uyên đi đám tang Yến thì Uyên đến. Cùng áo dài trắng đơn sơ, quần đen hiền lành, không điểm trang son phấn, Uyên mộc mạc và bé nhỏ bên Thảo. Hai đứa đi xe lên nhà thương.

Tiếng kèn buồn làm náo lòng Uyên – như từ 1 nơi xa xôi nào hiện đến. Hai mắt sưng húp, Thủy đứng sững sau quan tài chị nhìn Thảo, Uyên. Uyên đặt nhẹ bó huệ trên bàn, chạy đến bên Thủy. Thủy cúi nhìn xuống đất, hỏi nhỏ:

- Uyên cũng biết chị Yến của Thủy chết nữa à ?

Uyên gật đầu:

- Uyên nghe Thảo nói

Thủy bật khóc:

- Buồn quá Uyên ơi

Uyên vỗ nhẹ nhẹ lên vai Thủy:

- Thôi Thủy à, dù sao thì chị Yến cũng chết rồi

Thủy nấc lên từng cơn

- Nhà chỉ có 2 chị em, chị Yến chết rồi còn Thủy khổ quá, chẳng còn thân thiết với ai được nữa

- Thủy còn có bạn bè và những người thân thương Thủy

Thảo chợt nói. Thủy chùi nước mắt nhìn bạn:

- Chị Yến xấu số ghê Thảo nhỉ ? Chị còn trẻ quá
Thảo gật đầu, mắt chớm đỏ hoe. Thủy nhìn trong đám đông, nói trong nước mắt:

- Cả anh Tường nữa, tội nghiệp anh ấy vì gia đình Thủy mà vất vả mấy lâu nay
Thảo nắm tay bạn nói nhỏ:

- Nghĩ đến chuyện ấy làm gì hả Thủy. Anh Tường vẫn thường nói với Thảo anh tình nguyện làm tất cả cho tình yêu chứ chẳng phải vì 1 lý do nào khác
Thủy chớp mắt:

- Anh Tường không yêu chị Yến bao giờ đâu
Thảo kêu lên:

- Sao Thủy lại nói thế ?
Thủy cười cay đắng:

- Thế là Thảo không hiểu anh Tường bằng Thủy rồi. Thủy biết, từ lâu lắm anh Tường đã không yêu chị Yến nhưng anh vẫn làm lễ đính hôn với chị vì anh cảm động trước tình yêu chân thành của chị mà thôi
Thảo cắn nhẹ đôi môi, Thủy nói nhỏ:

- Nhưng dù sao thì cả nhà Thủy cũng phải mang ơn anh Tường. Anh thật là 1 người tốt. Chưa bao giờ anh tỏ 1 cử chỉ nào làm buồn chị Yến và phiền lòng ba mẹ Thủy cả. Lúc nào anh cũng đóng trọn vai 1 người con rể trong gia đình. Thủy cảm động vì lòng tốt của anh ấy.
Uyên nhìn trong đám đông thân nhân của Thủy và Uyên đã thấy Tường, anh đội chiếc khăn trắng lên đầu, lẫn trong họ hàng thân thuộc của người chết. Tường đã trở thành 1 người thân của họ, chồng của con cháu họ. Uyên nghe nao nao thương chàng.
Tường không thấy Uyên, chàng đang mãi lo xếp đặt công việc với mấy người trong họ để di chuyển quan tài ra. Tiếng khóc chột cật lên, ai oán và mũi lòng. Tiếng khóc của mẹ Yến. Bà vật vạ gọi tên con khản cả giọng. 1 bà bác của Thủy chạy đến dìu bà đứng lên. Bà hét:

- Buông tôi ra, con ơi là con ơi
Thêm 2 người đàn bà nữa phụ giúp dìu bà ra cửa. Bà nói:

- Cho tôi đưa con tôi đi với
Ông anh họ của Thủy bảo vợ:

- Thôi em đưa thím về đi, đừng để thím đi theo quan tài, không nên
Mấy người đàn bà dìu mẹ Thủy ra xe. Thủy đứng nhìn mẹ khóc nức nở. Cô bé gục đầu vào quan tài chị gọi:

- Chị Yến ơi, sống dậy mà xem mẹ thương chị đến chừng nào. Sao

chị bình thần thể. Chỉ nở bỏ những người thân ra đi 1 cách dửng dưng vậy sao ?

Quan tài được hạ xuống, những nắm đất thi nhau rơi lả tả trên ngôi mộ Yến. Thủy lả đi vì khóc quá nhiều. Thảo dìu Thủy đến 1 bóng mát, tóc Thủy bết trên trán. Thảo gọi Thủy:

- Nín đi Thủy ơi, Thủy khóc hoài đau chết

Thủy nói:

- Tội tình gì mà chị Yến phải nằm đây hờ Thảo ?

Tường cũng đến. Mặt chàng lấm tấm những giọt mồ hôi, đôi mắt đỏ hoe buồn thảm. Chàng ôm vai Thủy dỗ dành:

- Nín đi em. Anh sẽ thay chị Yến chăm sóc em hoài như khi em còn bé

Thủy ôm chầm lấy Tường, dụi đầu vào ngực chàng khóc lớn. 1 lát Thủy ngừng khóc. Cô bé buông Tường ra ngược nhìn lên. Uyên đứng trước mặt họ. Tường gọi nhỏ:

- Uyên, Uyên đi với ai thế ?

Uyên chỉ Thảo:

- Uyên đi với Thảo từ nhà thương tới đây

- Cám ơn Uyên

Tường nói thật buồn. Thủy nói:

- Em cám ơn Uyên mới đúng chứ

Uyên không nhìn Thủy, nói băng quơ:

- Mọi người đã về gần hết rồi

Thảo đứng dậy:

- Chúng mình lại lễ mộ chị Yến

Uyên sánh vai Thảo đi trước. Tường và Thủy lững thững theo sau.

Đứng trước nắm mộ mới khói hương bay nghi ngút trời, hoa trắng phủ đầy lên, lòng Uyên không dưng muốn khóc, muốn kể lể, muốn thở than cho tan đi nỗi buồn không duyên không cớ.

Tường đặt lại bát hương ngay ngắn. Thủy sụp xuống lạy mộ chị tám tấc khóc. Uyên cũng lạy Yến 4 lạy. 4 lạy cho người chết Uyên chưa 1 lần tiếp xúc nhưng Uyên cảm thấy gần gũi mơ hồ. 1 linh cảm kỳ lạ. 1 người con gái vẫn sống đã chết đi, mãi mãi không còn thấy hiện diện trong thế gian này nữa.

Nghĩa trang bây giờ còn lại 4 người. Tường, Thủy, Uyên, Thảo. Im lặng bao trùm lên 4 khuôn mặt trẻ. 1 lát như thế, ánh mắt Tường thoáng nhìn Uyên xót xa, ánh mắt Uyên nhìn Tường thân thiết. Rồi Thủy chột lên tiếng ngay dưới chân mộ Yến

- Anh Tường, em thay mặt chị Yến, thành thật cảm ơn anh

Tường nắm tay Thủy:

- Em nói thế để làm gì chứ

- Anh đã đọc thư chị Yến chưa ?

- Có, anh đã đọc

- Em cũng đã đọc thư chị viết

Rồi Thủy lôi trong túi ra bức thư gấp lại, trao cho Tường:

- Anh có muốn đọc thư chị viết cho em không ?

Tường nói:

- Anh biết rồi, em cất thư đi

Tường cúi đầu giấu nước mắt

- Và anh, anh nên nghe lời chị dặn. Đừng làm buồn lòng chị nữa

Tường cắn chặt đôi môi:

- Đừng nghĩ ngợi gì cả Thủy ạ. Anh không muốn thay đổi bây giờ

Thủy lắc đầu:

- Anh đã hy sinh quá nhiều cho chị Yến và gia đình em. Bây giờ là lúc anh phải nghĩ đến tương lai của anh. Em và ba mẹ đều rất sung sướng khi thấy anh hạnh phúc.

Tường so vai Thủy im lặng. Thủy chợt nắm chặt tay Uyên thân thiết:

- Phải không Uyên ? Anh Tường là 1 người hoàn toàn và rất tốt

Uyên nhìn Tường, ánh mắt dịu lại:

- Có lẽ thế

Thủy nói:

- Chỉ mong khi anh Tường có gia đình rồi, anh vẫn cho em làm em gái của anh

Tường nói nhỏ, âu yếm bên tai Thủy:

- Anh vừa hứa với linh hồn Yến. Anh sẽ thay Yến chăm lo săn sóc cho em như những ngày em còn bé. Em lúc nào cũng là em của anh. Thủy chớp nhẹ mí mắt, nước mắt cô bé ứa ra nhạt nhòa. Tường chùi nước mắt cho Thủy.

- Chúng mình về đi

Thủy nói. Tường đưa cả bọn ra xe. Thủy đề nghị:

- Anh Tường đưa Thủy về nhà trước cho mẹ yên lòng nhé

Tường gật đầu. Suốt chặng đường dài. Cả 4 đều không ai lên tiếng.

Đến nhà Thủy, Tường mở cửa xe cho Thủy xuống. Thủy nói:

- Cảm ơn Thảo với Uyên thật nhiều

Uyên nói nhỏ:

- Mai mốt Uyên sẽ đến thăm bác và Thủy

Tường đưa Thủy vào tận nhà. Lúc chàng trở ra, Uyên thấy chàng hút thuốc. Thảo hỏi chàng:

- Anh mệt lắm phải không ?

Tường lắc đầu:

- Anh không mệt lắm

- Trông anh hốc hác

- Mấy đêm rồi anh không ngủ

- Đêm nay anh có thể ngủ 1 giấc thật dài được rồi

Tường cười nhẹ, chàng nhìn Uyên:

- Uyên, sao không nói gì với anh hết vậy ?

- Biết nói gì bây giờ

- Nói gì cũng được, miễn là anh có nghe Uyên nói

Uyên thở nhẹ:

- Yếu chết buồn quá !

Tường thở dài:

- Buồn thật, nhưng thôi đừng nhắc đến cái chết của chị Yến nữa.

Thảo nắm tay Uyên siết nhẹ như ngậm nói với Uyên, hãy an ủi anh

Tường hộ Thảo, hãy làm cho anh quên đi 1 kỷ niệm buồn. Chỉ có

Uyên mới xoa dịu được mà thôi, vì anh Tường yêu Uyên ! Anh đã tìm thấy tình yêu ở Uyên sau bao năm bỏ quên mình.

Uyên mỉm cười nhìn Thảo - nụ cười như 1 hứa hẹn thương yêu.

Không còn là ngày xưa

Chương Kết

Sáng mai anh Hải và Huy đi. Buổi tối chị Nhã lên cả nhà ra balcon ngồi khóc. Uyên vô tình đem sách ra đọc thì bắt gặp chị đang chùi nước mắt. Uyên thụt lùi trở lại. Nhưng Nhã đã nhìn thấy Uyên. Nhã gọi nhỏ:

- Uyên

Uyên đứng khựng lại, ngập ngừng như muốn đi thẳng. Uyên nghe tiếng Nhã thở dài và giọng nói của nàng thoảng đến tai Uyên:

- Chị Vân nói thật đúng, chỉ vì sự hiện diện của 1 tên đàn ông chẳng ra gì mà làm xáo trộn 1 đám con gái, và xa cách tình chị em.

Uyên quay trở lại, Nhã ngồi thẳng người và nước mắt cạn khô, nàng cười nhẹ với Uyên:

- Tao bị làm to Uyên à. Từ lâu nay tao cứ nghĩ mày chỉ là con bé con.

Ai ngờ mày cũng đã lớn

Uyên ngồi xuống bên cạnh Nhã, buồn buồn:

- Nói làm gì những chuyện đó, em quên hết rồi

Nhã nói:

- Uyên nghĩ Huy có xứng đáng trong tình yêu của chúng mình không ?

Uyên lắc đầu mân mê vạt áo:

- Em không biết, cứ coi như em chỉ là con bé con đi, chị sẽ thấy thoải mái hơn nhiều

Nhã chớp nhẹ mí mắt:

- Con bé con đã lớn rồi, người ta không thể rút ngắn lại thời gian được

- Như thế em chẳng có ý kiến gì được trong tình yêu của chị

- Tao không có tình yêu

Uyên tròn mắt nhìn Nhã:

- Chị “định” gì thế ?

- Không định gì cả

- Chị đã đính hôn với Huy

- Đính hôn chứ chưa phải lấy nhau. Mà thời gian thì còn dài quá, biết bao thay đổi đến.

- Sao 2 người không làm đám cưới luôn cho xong, anh Huy chẳng có nhiều thời

giờ mà chị thì cũng ... đã lớn

- Đã già, phải không ?

Và Nhã cười buồn:

- Đám cưới làm gì ? Tao đâu có lấy Huy

Uyên ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy ?

Nhã lắc đầu không nói. Uyên chợt nắm tay chị nhỏ nhẹ:

- Chị đang nghĩ gì thế

- Nghĩ nhiều quá rồi, bây giờ không muốn nghĩ gì nữa hết

- Chị nên lấy anh Huy

- Liệu Huy có xứng đáng với tao không ? Liệu tao có xứng đáng với Huy không ?

Uyên cười nhẹ:

- Lấy nhau mà còn nghĩ đến chuyện xứng đáng hay không xứng đáng làm gì chứ

Nhã nói:

- Huy đã làm xáo trộn tình cảm chị em mình nhiều quá

Uyên cúi mặt buồn buồn:

- Rồi thì tất cả cũng qua đi như 1 đám mây buồn. Chị nghĩ đến điều đó làm gì cho mệt.

Nhã chọt ôm vai Uyên:

- Uyên có buồn gì chị không ?

Uyên lắc đầu mà nước mắt chực ứa ra vì cảm động:

- Không

- Chị ân hận quá, Huy thật đáng tội làm khổ chị em mình

- Em có người yêu rồi

Uyên chọt nghĩ đến Tường và nói như thê cho Nhã yên lòng. Nhã hỏi:

- Ai thế, Uyên

- 1 người đàn ông thật tốt

- Uyên có yêu hắn không ?

- Không hiểu nữa, nhưng em có cảm tình với họ nhiều

Nhã cắn nhẹ đôi môi nhìn Uyên, nó còn trẻ quá, thiếu gì người yêu nó. Lúc này Nhã mới thực sự thấy Uyên đã lớn và Uyên đẹp. Vẻ đẹp hồn nhiên không son phấn, không kiêu kỳ. Vẻ đẹp mặn mà duyên dáng của tuổi 18. Nhã nắm nhẹ tay Uyên:

- Mong Uyên sẽ có hạnh phúc

Uyên cười, để nguyên bàn tay mình trong tay chị. Người đàn ông bây giờ không còn làm rạn nứt nỗi tình chị em trong Uyên nữa. Hắn đã lu mờ hẳn trong trí nhớ Uyên rồi.

Cũng từng đó khuôn mặt con gái hôm đi đón anh Hải và Huy về. Hôm nay cũng từng ấy khuôn mặt con gái, có thêm Uyên đưa anh Hải và Huy đi. Khác với hôm trước, đám con gái trầm lặng hơn. Chị Phượng mặc áo dài tím thẫm, tóc thả dài ngang vai, khuôn mặt lặng lẽ. Chị Vân che ánh mắt buồn trong chiếc kính đen. Chị Nhã mặc áo dài trắng học trò, không buồn trang điểm cho đôi mắt lẳng lơ. Uyên thì mặc áo đầm. Có lẽ, Uyên muốn mình quên đi những ngày qua, áo Uyên màu má hồng. Huy nhìn Uyên khen:

- Màu áo và màu má hồng của Uyên rực rỡ quá

Uyên cười nhẹ:

- Màu hồng là màu của hạnh phúc, Uyên mong 1 ngày nào đó anh và chị Nhã cũng mặc toàn 1 màu hồng hạnh phúc như Uyên.

- cảm ơn em

Huy nói có vẻ cảm động, Uyên kéo anh Hải ra xa Huy cho Huy và chị Nhã nói chuyện. Uyên hỏi thăm anh về Thảo

- Sáng nay không thấy Thảo đến hồ anh ?

- Anh nói Thảo ở nhà

- Tối qua 2 người đi chơi vui chứ ?

Hải gật đầu băng quơ như không nghe Uyên hỏi. Uyên biết anh

buồn, bỏ lại kỷ niệm mà không buồn sao được. Giờ này Thảo làm gì nhỉ ? Chắc lại khóc vui vì nhớ anh Hải, có lẽ thế. Tình yêu buồn chết người, tình yêu tàn phá nhan sắc con gái. Thế mà ai cũng cứ thích lao vào. Cả Uyên nữa. Vẫn cứ thêm yêu và có người yêu để được nhớ, được thương được giận hờn mới khổ.

Chiếc xe Car đưa anh Hải và Huy ra sân bay đã khuất ở cuối đường. Trong này đám con gái vẫn còn đứng nhìn nhau ngẩn ngơ. Không đứa nào buồn lên tiếng trước. Cho đến lúc lên xe về nhà, chị

Phượng mới nói:

- Tuần sau tao đi Vĩnh Long

Uyên hỏi:

- Chị đi Vĩnh Long làm gì vậy ?

- Đi dạy học

- Bỏ Saigon à ?

- Ừ

- Chị có điên không ?

- Điên gì mà điên

Uyên hỏi nhỏ:

- Chị bị đổi đi à ?

- Ừ

- Sao có chuyện lạ vậy, không lẽ tự nhiên họ đổi chị về cái xứ khỉ ho ấỵ

Phượng chớp mắt:

- Tao xin đổi

Vân nhìn Phượng nhăn mặt:

- Thì ra thế. Mà tội tình gì lại hành xác quá vậy

Phượng thở dài:

- Có gì mà hành xác. Tao muốn thay đổi đám học trò cho vui. Cứ ngày nào cũng

phải dạy dỗ từng đó khuôn mặt, thêm chán

- Chị không sợ ba mẹ buồn à ?

Nhã chột hỏi, Phượng nhìn Nhã lắc đầu:

- Nếu lấy chồng thì tao cũng ở xa cha mẹ vậy. Hơn 30 tuổi rồi, tao đi xa 1 thời gian chứ

Uyên cúi đầu nói nhỏ:

- Nhưng mà ở nhà từng ấy đứa quen rồi, bây giờ chị đành bỏ đi mà không thấy buồn sao ?

Phượng vuốt nhẹ mái tóc Uyên, cười nhẹ:

- Bỏ chúng mày thì dĩ nhiên là buồn rồi. Nhưng mai mốt rồi các cô cũng bỏ tôi mà đi lấy chồng, tôi còn buồn hơn

Uyên ôm cánh tay chị nói:

- Em à, còn lâu lắm em mới lấy chồng. Con gái nhà mình đứa nào cũng cao số cả. Chị đừng lo.

Phượng cười, đuôi mắt nhăn nheo:

- Kiếp sau chúng mình phải tách riêng ra. Nếu vẫn là con gái thì xin cho mỗi đứa đầu thai vào 1 gia đình khác nhau cho sướng tấm thân. Chứ như mình bây giờ, con gái đông quá nhìn nhau thì bực mà xa nhau thì buồn.

Uyên cãi Phượng:

- Chị nói vậy chứ Thảo nó là con 1 đó. Nó kêu sướng bao giờ đâu. Nó lại thích ở nhà mình mới lạ chứ

Vân nói:

- Vui hay buồn là do mình tự tạo lấy. không nên đổ tại cái này hay cái khác

Nhã nói nhỏ:

- Huy đi rồi, tất cả lại trở về như cũ. Có thay đổi gì đâu mà chị Phượng phải xin đi cho thêm buồn.

Phượng nhìn Nhã bằng ánh mắt êm đềm:

- Không phải vì Huy đâu. Tao đi vì muốn đi chứ đừng đứa nào nghĩ ngợi gì cả. Thử thay đổi cuộc sống xem có khá hơn không vậy thôi
Nhã cúi đầu, mắt chớm đỏ:

- Em trả Huy về với rượu chè lang thang rồi. Không bao giờ hấn còn hiện diện ở nhà mình để khuấy rối đám con gái nữa

Phượng mắng Nhã:

- Sao Nhã lại làm thế. Tình yêu là tình yêu. Huy yêu Nhã và 2 người có quyền tiến tới hôn nhân. Đâu phải vì sự ra đi của chị mà làm lỡ hạnh phúc của Nhã đâu

Nhã lắc đầu:

- Không phải vậy, điều này em đã nghĩ từ những ngày Huy chưa đi
Phượng vỗ nhẹ lên vai Nhã:

- Đừng nghĩ đại như thế Nhã ạ. Con gái chỉ có 1 thời thôi, tình yêu đến mình phải nắm giữ, đừng vì điều này, điều nọ mà bỏ đi rồi mai sau nuối tiếc, như chị bây giờ. Tuổi già đến trong 1 lúc mà mình không ngờ đến, khổ lắm.

Nhã ngồi im, nước mắt chảy nhỏ giọt xuống má nàng. Uyên nghe lòng lịm buồn với những chuyện đang xảy đến. Vân chợt cười lên, nàng đáng tan nỗi buồn của mọi người bằng những câu nói quen thuộc:

- Thôi, để chị Phượng đi cũng phải. Biết đâu ở tỉnh nhỏ chị sẽ kiếm được 1 ông chồng để an ủi nhau lúc tuổi về già.

Phượng không còn cảm thấy bức bối trong câu nói của Vân nữa. Nàng nhìn đám em, bỗng thấy thương chúng nó vô cùng.

Hành trang của chị Phượng chỉ có 1 chiếc va ly nhỏ. Mấy bộ quần áo gương mẫu của cô giáo. 1 cái sách tay đựng sách học và mấy đôi giày, thể thôi. Trước hôm chị đi mấy ngày mẹ khóc hết nước mắt, mẹ tưởng chị bị đổi đi, không đứa nào nói cho bà cụ biết là chị xin đổi, sợ ông bà cụ mắng. Ba thì buồn buồn, nhưng không nói gì ngoài tiếng thở dài nhỏ. Mẹ bảo chị Phượng:

- Phải đi xa thể thôi nghỉ dạy học đi con. Ở Saigon kiếm việc khác mà làm

Phượng mân mê bàn tay khô của mẹ nhỏ nhẹ:

- Con yêu nghề dạy học hơn tất cả nghề nào khác. Mẹ cứ yên lòng, con sẽ về thăm nhà hàng tuần.

Mẹ lắc đầu:

- Chúng mày ở xa tao chẳng yên tâm chút nào cả. Nhất là con gái ở 1 mình nơi xa xôi.

Phượng cười, an ủi mẹ:

- Con ở nhà chị bạn mà mẹ lo gì

Ba cũng nói với mẹ:

- Thôi nó lớn rồi, để nó đi cho quen

Mẹ khóc:

- Ở xa gia đình như thế nhớ khi đau ốm, biết ai chăm lo

Phượng ứa nước mắt nhìn mẹ. Con hơn 30 tuổi đầu rồi mà mẹ vẫn còn lo sợ cho con như thế. Khổ thân mẹ quá. Con gái lớn chưa lấy chồng mẹ vẫn còn chăm chút từng tí 1. Đáng lẽ, mẹ phải mắng chửi con mới phải. Con chưa lo được cho mẹ mà mẹ vẫn còn phải lo cho con. Dưới mắt mẹ, con vẫn chưa trưởng thành, con vẫn chỉ là 1 đứa con nít.

Phượng tưởng như những tiếng thở dài của mẹ là những lời trách móc đắng cay dành cho nàng. Giá Phượng có gia đình rồi thì mẹ đâu có đến nỗi phải lo lắng cho nàng đến thế.

Vân, Nhã, Uyên xúm vào khuyên mẹ, mỗi đứa 1 câu an ủi cho cụ yên lòng. Vân đùa:

- Mới có mình chị Phượng đi thôi mà mẹ đã khóc thế. Vậy mẹ cứ mong cho 4 đứa lấy chồng, đi hết cả 4 rồi còn ai ở nhà nhõng nhẽo mẹ nữa

Mẹ nói:

- Thà chúng mày lấy chồng, lúc đau ốm còn có chồng lo, đỡ phải vất

vả cái thân tao.

Vân nháy mắt:

- Tại mẹ sanh chúng con toàn nhằm những giờ cao số không thì làm sao mà lấy chồng sớm cho nổi

Mẹ nhìn chị Vân giận dỗi:

- Các cô kén quá bây giờ già rồi đổ lỗi tại mẹ phải không ?

Nhã mỉm cười:

- Mẹ lại nhắc đến mấy cậu con trai của các bà bạn mẹ rồi

- Chứ không à, người ta đi hỏi mình đàng hoàng mình lại không chịu

Vân dỗi lên:

- Nhưng mà ... nhưng mà hấn cù lần quá con sợ con ăn hiếp hấn

Mẹ cau mặt, mắng:

- Con gái mà nói năng cái kiểu đó thì ế chồng cũng phải

Vân cười:

- Vì thế mẹ phải vui khi thấy chị Phượng ra đi mới đúng chứ. Chị ấy muốn thay đổi chỗ ở để dễ lấy chồng.

Mẹ có vẻ buồn buồn khi nghe nhắc đến chị Phượng. Phượng nháy mắt rủ 4 đứa lên lầu sửa soạn quần áo. Những thứ thời trang của Saigon Phượng để lại hết. Quần rộng, áo bó, áo dài, ngắn Phượng xếp kỹ trong tủ. Vân trêu Phượng:

- Đi dạy học mà chị làm như đi tu kín không bằng vậy. Cứ đem đi sau giờ dạy mình mặc đi bát phở chứ

Phượng lắc đầu, đôi mắt thoáng xa xăm:

- Tỉnh nhỏ đâu cần những thời trang đó. Để ở nhà cho chúng mày diện. Tao hết thời rồi

Nhã xếp những món quà của Nhã cho vào va ly chị, Uyên tặng

Phượng chiếc ví nhỏ của Uyên. Cái ví mà Phượng tỏ ý thích từ trước. Phượng cười buồn, nhìn đám em lằng xằng quanh mình.

Nàng ví như mình đang sửa soạn về nhà chồng. Bỗng dưng Phượng ứa nước mắt khóc. Mình có được cảm giác ngồi cho lũ em sửa soạn điểm trang chờ giờ rước dâu không nhỉ ? Hơn 30 tuổi rồi còn ai nghĩ đến chuyện cưới mình. Tìm đâu được người mình yêu !

Phượng muốn khóc to, khóc lớn lên. Nhưng lúc này nàng phải cầm nín, 1 cầm nín khó khăn nên tiếng khóc đôi khi muốn thoát ra ngoài. Phượng cắn nát đôi môi, mong cho buổi tối này trôi nhanh trong ánh mắt ngấn ngơ của đám em gái lỡ thì.

Buổi sáng cả nhà dậy sớm đưa Phượng đi. Nhưng Phượng ngăn lại:

- Cho tao đi 1 mình, đưa buồn lắm

Nhã dấu mặt sau tay áo, khóc thút thít. Vân ngồi lặng trên bàn nhìn

Phượng ăn vội vã miếng bánh mì, nước mắt cũng chực ứa ra. Uyên quanh quẩn bên Phượng. Lúc ra xe Phượng trao cho Uyên gói giấy, rưng rưng:

- Giữ cái này cho chị

Uyên ôm gói giấy trong lòng:

- Có cho em không ?

Phượng lắc đầu buồn bã:

- Có cho, Uyên cũng chẳng lấy mà cho nhĩ ?

Uyên đặt tay lên hỏi:

- Cái gì thế ?

- Quyển nhật ký

Uyên chợt nghe xót xa, cô bé khóc nhỏ:

- Sao chị lại gởi em nhật ký của chị ?

- Để Uyên hiểu chị khi đánh mất tuổi trẻ rồi chị khổ đến chừng nào

Uyên tìm tay Phượng, siết chặt:

- Em chẳng cầu mong điều gì khác hơn lúc này là cầu mong cho chị tìm thấy hạnh phúc.

Phượng vuốt mái tóc ngắn của Uyên, nói trong tiếng khóc:

- Chị mất niềm tin để đi đến hạnh phúc rồi Uyên ạ. Chị không còn là ngày xưa nữa đâu

Dung Saigon

6-73

HẾT

Nguồn: Vietlangdu

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 28/08/2007 2:18:57 CH